

TIRSDAG DEN 18. NOVEMBER 2008

FORSÆDE: Luisa MORGANTINI

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.00)

2. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

3. Afgørelse om uopsættelig forhandling

Forslag til Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 332/2002 om indførelse af en mekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne (KOM(2008)0717 – C6-0389/2008 – 2008/0208(CNS))

Pervenche Berès, formand for Økonomi- og Valutaudvalget. – (FR) Fru formand! Denne forhandling vil finde sted i aften, hvis plenarforsamlingen stemmer for at behandle forslaget som et uopsætteligt spørgsmål. Der er tale om en ændring af europæisk lovgivning, som vil gøre os i stand til at yde betalingsbalancestøtte til lande uden for euroområdet.

Som bekendt drejer den aktuelle sag sig om Ungarn, men jeg tror desværre, at vi er nødt til at være mere forudseende og generelt styrke denne EU-mekanisme for tildeling af støtte til medlemsstaterne, herunder de medlemsstater, som ikke er med i euroområdet.

Jeg vil derfor gerne bede plenarforsamlingen om venligst at stemme for denne uopsættelige forhandling.

(Parlamentet godkendte anmodningen om uopsættelig forhandling)⁽¹⁾

4. Den fælles landbrugspolitik støtteordninger for landbrugere – Ændringer af den fælles landbrugspolitik – Støtte fra ELFUL til udvikling af landdistrikterne – Fællesskabets strategiske retningslinjer for udvikling af landdistrikterne (2007-2013) (forhandling)

Formanden – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– A6-0402/2008 af Capoulas Santos for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om forslag til Rådets forordning om fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere (KOM(2008)0306 – C6-0240/2008 – 2008/0103(CNS))

– A6-0401/2008 af Capoulas Santos for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om forslag til Rådets forordning om ændringer af den fælles landbrugspolitik ved ændring af forordning (EF) nr. 320/2006, (EF) nr. 1234/2007, (EF) nr. 3/2008 og (EF) nr. [...] /2008 (KOM(2008)0306 – C6-0241/2008 – 2008/0104(CNS))

– A6-0390/2008 af Capoulas Santos for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (KOM(2008)0306 – C6-0242/2008 – 2008/0105(CNS))

– A6-0377/2008 af Capoulas Santos for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om forslag til Rådets afgørelse om ændring af afgørelse 2006/144/EF om Fællesskabets strategiske retningslinjer for

⁽¹⁾ For yderligere oplysninger: se protokollen.

udvikling af landdistrikterne (programmeringsperioden 2007-2013) (KOM(2008)0306 – C6-0239/2008 – 2008/0106(CNS)).

Luis Manuel Capoulas Santos, *ordfører*. – (PT) Fru formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Det er mig en stor glæde at byde Dem alle velkommen ved indledningen af denne forhandling. Det er sidste etape i en lang og partcipatorisk forhandlings- og refleksionsproces om den nuværende og fremtidige fælles landbrugspolitik.

Det har vist sig at være et meget vanskeligt arbejde, som har taget mange måneder, ja faktisk over et år, og der har været et indgående samarbejde mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen og hele landbrugssektoren og alle landdistrikterne i EU. Jeg har i perioden haft lejlighed til at høre mange synspunkter fra organisationer, der repræsenterer landbrugssektoren og landdistrikterne i forskellige medlemsstater, og været i dialog med parlamentsmedlemmer og institutionelle repræsentanter fra mange, ja faktisk stort set alle, medlemsstater og fællesskabsinstitutioner, med udgangspunkt, naturligvis, i Europa-Parlamentet.

Jeg har deltaget i forskellige seminarer og konferencer og lyttet nøje til alle, også gennem medierne, for at forsøge at finde den bedste mulige syntese. Jeg vil derfor gerne takke alle mine kolleger, som med stor begejstring har deltaget i denne debat, og også alle de politiske gruppers koordinatore. Jeg vil især gerne fremhæve hr. Goepels indsats, ikke kun i rollen som koordinator for PPE-DE-Gruppen, men også som ordfører for den initiativbetænkning, der gik forud for de betænkninger, som er til forhandling her i dag.

Jeg vil også gerne takke udvalgsformanden, hr. Parish, for hans måde at lede arbejdet i vores udvalg på og for det fremragende samarbejde med sekretariatet for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, som stod for den hårdeste og teknisk mest krævende del af arbejdet.

Endelig vil jeg gerne takke Kommissionen, som repræsenteret ved kommissæren, for dens samarbejdsvilje, og det gælder også dens tjenestegrene samt hr. Barnier for hans løbende kontakt med Parlamentet, selv inden det franske formandskabs officielle start.

Denne øvelse i tættere samarbejde har været et godt eksempel på fordelene ved den fælles beslutningsprocedure, som, jeg håber, kan træde i kraft med gennemførelsen af Lissabontraktaten i dens fulde ordlyd, forhåbentlig hurtigst muligt.

Denne forhandling med alle dens iboende alliancer og modsætninger viser tydeligt, hvor komplekst europæisk landbrug er i al sin mangfoldighed. Den viser også på eksemplarisk vis, hvor stor betydning EU, EU-institutionerne og særligt Parlamentet tillægger dette spørgsmål. De 1 170 ændringsforslag, der blev fremsat til Kommissionens forslag – og det skal understreges, at den periode, hvor der kunne fremsættes ændringsforslag, oven i købet var afbrudt af sommerferien – viser medlemmernes store engagement i denne debat.

De kompromisændringsforslag, som fire af de største politiske grupper i Parlamentet nåede frem til, hvor knap 400 ændringsforslag om de vigtigste spørgsmål blev kogt ned til seks kompromisændringsforslag, er samtidig udtryk for medlemmernes ansvarsforståelse, kompromisvillighed og resultatbevidsthed.

Med hensyn til betænkningens indhold, som, jeg mener, er ganske afbalanceret og i stand til at imødegå de aktuelle udfordringer og sikre gode fremtidige retningslinjer, må jeg sige, at Parlamentet betragter mange af Kommissionens forslag som positive og godkender mange af dem.

Jeg vil gerne fremhæve følgende: vores bekræftelse af, at en fælles politik er en forudsætning for et konkurrencedygtigt og miljømæssigt bæredygtigt landbrug i Europa, Kommissionens indsats for at sikre en mere retfærdig og samfundsmaessig acceptabel fælles landbrugspolitik, den store vægt, der er lagt på forenkling og begrænsning af bureaukrati, godkendelsen af forslaget om at sikre landbrugerne større frihed i fastlæggelsen af deres produktivitetmuligheder, et økonomisk løft til og en styrkelse af udviklingen af landdistrikter i forhold til de nye udfordringer (energi, klima, vand og biodiversitet), indførelsen af princippet om progressiv graduering, større fleksibilitet til medlemsstaterne i forvaltningen af den fælles landbrugspolitik (jeg tænker på artikel 68), indførelsen af risiko- og krisestyringsforanstaltninger med medfinansiering fra Fællesskabet og den generelle og positive kurs i forhandlingerne om politikken efter 2013 og i EU's håndtering af WTO-forhandlingerne, som skal munde ud i en retfærdig og gensidig aftale om reguleret, international handel med landbrugsvarer.

Kommissionens forslag indeholder imidlertid også aspekter, som Parlamentet og jeg som ordfører betragter som mindre positive. Som jeg allerede har nævnt ved andre lejligheder, er tonen i visse af Kommissionens forslag, bl.a. vedrørende markedsreguleringsmekanismer og mælkesektoren, alt for liberal, hvilket kan vise

sig at være farligt netop i en tid med stor ustabilitet og volatilitet på markederne. Der mangler også sociale hensyn, hvilket er helt tydeligt i forslaget om at udelukke små landbrugere.

Jeg mener også, at Kommissionens forslag er ude af kurs med hensyn til social og territorial samhørighed, eftersom den foreslår at afskaffe omfordelingsordningen i forbindelse med den nye graduering. Jeg mener desuden ikke, at Kommissionen har taget behørigt hensyn til visse sektorer, som er særlig sårbare over for den aktuelle krise på markedet, og hvor landbrugerne er i alvorlig risiko for at måtte forlade erhvervet på grund af den foreslåede tidsplan og den fart, hvormed støtten afkobles frem mod 2013. Det er tilfældet inden for fåresektoren, og derfor er vi blevet enige om at fremhæve disse små fælles markedsordninger, for de er trods deres størrelse meget vigtige og har stor politisk, økonomisk og social betydning for visse regioner i Europa, hvor det er meget vanskeligt at finde alternative beskæftigelsesmuligheder.

Betænkningen, som blev vedtaget med stort flertal under afstemningen i Landbrugsudvalget, sigter efter at rette op på nogle af disse mindre positive aspekter.

De fem vedtagne kompromisændringsforslag om afgørende aspekter af gradueringen er vigtige forslag fra Parlamentet. De vedrører procentdelen og den progressive karakter af støtten til små landbrugere i lyset af medlemsstaternes større frihed til at fastsætte minimumsniveauet, muligheden for at bibeholde støtte i henhold til artikel 68 og udvidelsen af artiklens anvendelsesområde, den udvidede forsikringsordning, som kommer til at omfatte fiskeriindustrien, spørgsmålet om medfinansiering i forbindelse med udvikling af landdistrikter og hensynet til de nye udfordringer. Mange af Parlamentets andre forslag bidrager også positivt. Jeg vil bl.a. gerne fremhæve medtagelsen af beskæftigelsesfaktoren i beregningen af støtten samt kravet om overholdelse af sundheds- og sikkerhedskrav på arbejdspladsen i forhold til at kunne modtage denne støtte.

Landbrugsudvalget har også vedtaget en meget klar holdning til det vanskeligste aspekt af dette spørgsmål, nemlig mælkesektoren. Det er et meget vigtigt punkt, som skal håndteres forsigtigt i betragtning af den aktuelle markedssituation.

Trods den dybe respekt, som jeg har for alle synspunkterne, hvoraf nogle på visse områder er diametralt modsatte af mine egne, men desuagtet fortjener respekt, føler jeg, at den holdning, som Landbrugsudvalget vedtog, er ganske fornuftig. Jeg så gerne, at den blev vedtaget i plenarforsamlingen og godkendt af Rådet med opbakning fra Kommissionen. En forsigtig stigning i produktionen om to år oven i de 2 %, som vi har vedtaget for 2008, og en endelig beslutning i starten af 2010 om sektorens fremtid baseret på markedsudviklingen samt en stigning på 4 % om tre år forekommer mig at være en forholdsvis forsigtig strategi og muligvis en strategi, som kunne danne grundlag for det endelige kompromis.

Til sidst vil jeg sige, at mit håb er, at vi med denne forhandling vil få afklaret holdningerne, og at vi vil kunne nå frem til en aftale, der lever op til landbrugets og landbrugernes forventninger. Jeg håber, at vi alle – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – er klar til denne udfordring.

Michel Barnier, *formand for Rådet*. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Det glæder mig utrolig meget at komme her i Parlamentet igen og besøge Dem på et afgørende tidspunkt, eftersom både Parlamentet og Rådet forsøger at finde en endelig holdning til spørgsmålet om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik.

Vi er udmærket klar over, at sundhedstjekket ikke er en grundlæggende strategiændring, sådan som reformen fra 2003 var, men en væsentlig tilpasning af reformen efter en meget foranderlig situation.

Tilpasningen vil navnlig gøre det muligt at reagere på en situation, som var helt utænkelig for få år siden. Hvem kunne f.eks. have forudset markedsudviklingen siden 2008, som førte til en drastisk stigning i landbrugspriserne og som bekendt skabte hungeroptøjer over stort set hele verden?

Situationen har vist, i hvilket omfang landbruget fortsat er et strategisk aktiv for vores europæiske kontinent, og hvor stor fornuft der er i fødevarerensuveræniteten i lyset af den øgede volatilitet i priserne på landbrugsvarer.

Selv om sundhedstjekket kun vedrører tilpasninger, er der ikke desto mindre mange af dem, de er komplicerede, og de udgør for os alle en pakke, som er vanskelig at færdiggøre.

Rådet har allerede gjort et stort stykke arbejde på alle niveauer for at løse mange af spørgsmålene. I den forbindelse vil jeg gerne inderligt takke det slovenske formandskab for dets værdifulde arbejde, som har gjort det muligt at gå konstruktivt til værks, særligt med hensyn til Kommissionens meddelelse. Så er der Deres ordførere, hr. Goepel og hr. Capoulas Santos, som på vegne af Parlamentet har arbejdet med meddelelsen om de lovgivningsmæssige forslag. Jeg vil gerne oprigtigt takke Dem begge for kvaliteten af Deres respektive betænkninger, som er særdeles gennemarbejdede og fulde af forslag.

Jeg ønskede som bekendt at samarbejde med Parlamentet fra starten. Jeg har før arbejdet sammen med Parlamentet, nemlig i de fem år, hvor jeg havde den ære at være kommissær for regionalpolitikken og reformen af institutionerne, og jeg ønsker som sagt at arbejde med dette spørgsmål, som var den fælles beslutningsprocedure allerede blevet indført.

Jeg har været meget interesseret i det efterfølgende arbejde, som Parlamentet har udført parallelt med arbejdet i Rådet, og der har været, hvad man kunne kalde en form for styrket dialog mellem os.

Jeg har i den forbindelse haft regelmæssige og meget udbytterige drøftelser om status i forhandlingerne med medlemmerne af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter og i Parlamentet – knap 50 timers møder med Parlamentet eller med kolleger. På hvert afgørende tidspunkt i forhandlingerne mødtes vi i Rådet – den 27. september og den 22. oktober efter afstemningen i Landbrugsudvalget og den 4. november for at tage fat på den sidste forhandlingsfase og konklusionerne fra Rådets møde i oktober.

Jeg vil på dette tidspunkt især gerne takke udvalgsformanden, hr. Parish, for hans aktive samarbejde gennem hele dette forløb. Jeg vil også gerne takke gruppeformændene, hr. Goepel, hr. Capoulas Santos, hr. Busk, hr. Graefe zu Baringdorf, hr. Aita og hr. Berlato.

Siden vi overtog formandskabet, har vi på ministerniveau og på teknisk niveau regelmæssigt holdt Rådet underrettet om status i Parlamentets arbejde. Jeg informerede eksempelvis på vores seneste ministerrådsmøde i Luxembourg personligt den enkelte minister på skrift om Parlamentets holdning til hvert af de spørgsmål, som vi skulle drøfte i Rådet.

Når De i morgen har afgivet Deres holdning, vil vi sammen med fru Fischer Boel være i stand til at søge en politisk aftale i Rådet. Jeg vil, inden vi begynder – og jeg mener, inden vi indleder den sidste forhandlingsfase – underrette ministrene om resultatet af Deres afstemning om sundhedstjekket.

Det er som altid aldrig let at finde et kompromis, når der er mange vigtige uafklarede spørgsmål. Der er tale om kontroversielle spørgsmål, men vi er opsatte på – formandskabet er opsat på – sammen med Kommissionen og under hensyntagen til Deres afstemning at finde det bedst mulige og mest dynamiske kompromis.

Arbejdet i Rådet har vist, at vi som ministre på mange områder deler Parlamentets bekymringer. Jeg vil nævne to eksempler. For det første ønsket om øget fleksibilitet i anvendelsen af artikel 68 og for det andet fastholdelsen af ekstraordinære markedsforanstaltninger i tilfælde af sundhedskriser – artikel 44 i fusionsmarkedsordningen, som vil blive indføjet i det endelige kompromis.

Jeg kan forsikre Dem om, at der blandt de mest følsomme spørgsmål er mindst to, som er ekstremt følsomme. Det er spørgsmålet om mælk og spørgsmålet om graduering. Vi har i Rådet haft debatter, der var lige så indgående, lidenskabelige og livlige, som dem, jeg har hørt om eller overværet her i Parlamentet. Der er givet udtryk for de samme bekymringer i begge fora.

Formiddagens forhandling og morgendagens afstemning om sundhedstjekket er derfor yderst vigtige skridt, som endnu engang vil demonstrere Parlamentets vigtige rolle, en rolle, som det fortsat skal udfylde. Det er under alle omstændigheder i dette lys, nemlig i lyset af denne tættere dialog, i lyset af den fælles beslutningsprocedure, at jeg i flere måneder har ønsket at arbejde på vegne af formandskabet.

Derfor glæder det mig meget – og det glæder uden tvivl også kommissæren – at lytte til Dem i dag, besvare nogle af Deres spørgsmål og afholde denne sidste forhandling med Dem.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil, inden jeg går nærmere ind i de spørgsmål, der er til forhandling, gerne takke hr. Capoulas Santos for hans store arbejde med denne betænkning. Jeg undervurderer bestemt ikke det hårde arbejde, og som hr. Capoulas Santos selv nævnte, gjorde de mange ændringsforslag det ikke lettere at finde en gylden mellemvej.

Vi har nu brugt over et år på sammen at drøfte sundhedstjekket, til tider ned i mindste detalje, først på grundlag af Goepel-betænkningen og nu til sidst på grundlag af hr. Capoulas Santos' betænkning. Jeg tror ikke, at jeg behøver at forklare, hvor taknemmelig jeg er for det konstruktive samarbejde, jeg altid har haft med Parlamentet, og for, at vi altid har forsøgt at lytte til hinanden og finde et kompromis, som begge parter kunne leve med.

Da min taletid er begrænset, vil det være helt umuligt for mig at gå ind i alle detaljer, så jeg vil koncentrere mig om nogle af de vigtigste spørgsmål og starte med mælkesektoren.

2007 har givetvis været et meget ejendommeligt år, men det har bestemt også været et meget lærerigt år. Én ting, som vi lærte i løbet af 2007, var, at vores kvoteordning ikke gjorde det muligt at efterkomme efterspørgslen. Det førte til, at priserne på mejeriprodukter ganske enkelt røg i vejret. Forholdsvis mange landbrugere fortalte mig, at det var dejligt, så længe det varede, men resultatet blev, at vi efterfølgende oplevede et meget kraftigt prisfald, fordi de højere priser tydeligvis havde medført en øget produktion.

Jeg tror, at vi i dag kan være enige om, at sektoren virkelig kæmper for at tilbageerobre nogle af de kunder, som forlod mælke- eller mejerisektoren, fordi de følte, at priserne var for høje. Jeg kan i den forbindelse se, at Parlamentet foreslår en stigning på 1 %, men kun i to år, så en stigning på 2 % frem til 2010.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi ser på konsekvenserne af de beslutninger, som vi træffer i mejerisektoren, men 2010 vil være for tidligt, og jeg mener derfor, at vi bør holde fast i 2011, men samtidig tydeligt gøre opmærksom på, at vi vil være parate til at drøfte alle aspekter i 2011. Det forholder sig imidlertid sådan, at kvoteordningen udløber i 2015.

Jeg har på grundlag af alle de drøftelser, som vi har haft, desuden erfaret, at der er et stort pres for at få indført den såkaldte mælkefond. Jeg er enig i, at der bør vedtages eller foretages en tilpasning af visse ledsageforanstaltninger, og jeg er overbevist om, at der kan gøres en hel del i henhold til den nye artikel 68.

Jeg erkender, at den nuværende artikel 69 er for smal og for restriktiv til at kunne anvendes fremadrettet, så vi åbner nu op for nye muligheder i den nye artikel 68. Hvis vi kan nå frem til en god kombination af artikel 68 og de nye muligheder for udvikling af landdistrikter, så er jeg helt sikker på, at vi vil finde løsninger på de specifikke problemer, som vi ser i visse regioner.

Kommissionen foreslår med hensyn til enkeltbetalingsordningen og afkoblingen af den direkte støtte, at vi fastholder muligheden for koblet støtte på to eller tre områder – ammekøer, får og geder – fordi vi erkender, at der er specifikke problemer på disse tre områder. De ønsker desuden at fastholde koblet støtte til handyrpræmien, proteinafgrøder og tørret foder. Mit grundlæggende synspunkt er, at det er vigtigt at afvikle ordningen – det er faktisk et grundlæggende element i alle de reformer, der er blevet gennemført – og vi er atter nødt til at se på forenklinger og udnytte enhver mulighed for at forenkle vores ordning. Jeg er imidlertid åben over for at finde en løsning, der er mindre kompliceret end den, som vi har foreslået.

Vi har foreslået en afkoblingsstrategi i to trin, og jeg kunne sammen med formandskabet være villig til at gennemføre den på en gang, men udskyde den til 2012 – det sidste anvendelsesår – så den får virkning i budgetåret 2013. De gjorde ret i at spørge, hvorfor vi skulle gøre det mere kompliceret end højst nødvendigt. Artikel 68 skal som sagt anvendes som et mere fleksibelt instrument, men med visse begrænsninger, og De ønsker en situation, hvor man kan afkoble 10 %. Jeg tror, at vi skal passe på ikke at få en situation, hvor afkoblingen sker via bagdøren, via artikel 68.

Sidst, men ikke mindst, tror jeg, at vi alle er enige om, at vi med hensyn til graduering, udvikling af landdistrikter og de nye udfordringer har behov for flere midler for at imødegå disse nye udfordringer. Klimaændringerne står øverst på vores liste. Vi er nødt til at finde nye måder at forvalte vores vandressourcer på. Vand er en knap ressource, men en yderst vigtig ressource for landbruget, særligt i nogle af vores sydlige regioner, så vi er nødt til at anvende nye teknologier og udnytte vandet på den mest intelligente måde og undgå vandspild. Det er muligt, men det kræver helt sikkert penge.

Jeg har derfor foreslået denne overførsel fra første til anden søjle, hvor 8 % fases ind over en årrække. Jeg ved, at vi muligvis vil komme tilbage i morgen med et kompromis om dette spørgsmål, men jeg vil gerne understrege, at der helt bestemt bliver behov for penge, og det samme er tilfældet med hensyn til biodiversitet og de akser for mælk, som vi har indføjet i ordningen.

Jeg vil ikke gå i detaljer med hensyn til den progressive graduering. Jeg kender Deres synspunkter, og jeg ved, at De nu vil sige "1, 2, 3". Jeg er sikker på, at vi også her vil være i stand til at finde et fornuftigt kompromis.

Jeg har kun været inde på nogle af de vigtigste emner, og jeg er sikker på, at jeg vil få lejlighed til at besvare spørgsmål efter forhandlingen, men jeg er sammen med formandskabet opsat på at finde et fornuftigt kompromis. Vi ved alle, at man aldrig får alt det, man ønsker sig, så jeg tror, at det for os alle vil være et spørgsmål om at "sluge nogle kameler" for at nå frem til et kompromis, der vil være til gavn for den europæiske landbrugssektor i en mere globaliseret verden.

Kathalijne Maria Buitenweg, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer*
– (NL) Fru formand! Selv om Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer lægger stor vægt på

at være en troværdig myndighed, betyder det ikke, at der ikke kan gennemføres store ændringer. Det betyder dog, at de skal varsles i god tid, og at folk desuden skal tilbydes alternative løsninger.

Kommissionen offentliggjorde sidste år en meddelelse om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik, som har behov for en gennemgribende reform. Hensigten var at foretage drastiske nedsættelser af den direkte støtte og forbedre miljøbeskyttelsen og beskæftigelsen. Vi var i sidste ende skuffede over, hvordan forslagene kom til at se ud, da de bl.a. omfattede en række ubetydelige nedsættelser af de direkte støtteforanstaltninger. Landbrugerne bør ikke tildeles støtte i henhold til tidligere udbytte eller jordbesiddelser. Miljøudvalget så gerne, at det skete i henhold til de almennyttige tiltag, som de bidrager med, f.eks. øget biodiversitet og bedre vandforvaltning, og aktiviteter, der gavner miljøet, dyrevelfærden og fødevarer sikkerheden og rækker ud over de juridiske forpligtelser. Vi så gerne, at det skete fra 2020.

Her i aften drøfter vi faldet i bestanden af bier. Det vil for at forbedre situationen være nødvendigt at sprøjte mindre og fremme biodiversiteten ved at indføre stødpudezoner. Genteknologi og intensiv monokultur er et problem i den forbindelse. Jeg håber, at vi i aften, ligesom vi gjorde her til morgen, vil støtte en landbrugsform, hvor agerbrug og naturen styrker hinanden.

Markus Pieper, *ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget*. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi har gjort visse fremskridt for at sikre frie landbrugsmarkeder, både i forhold til at begrænse markedsreguleringen og føje et socialt og økonomisk aspekt til de europæiske politikker.

Jeg glæder mig gevaldigt over, at Kommissionen allerede har indtaget en positiv holdning til flere af Parlamentets forslag. Jeg vil også gerne takke ordføreren, som har medtaget mange af Regionaludviklingsudvalgets forslag vedrørende graduering og udvikling af landdistrikter. Der er imidlertid fortsat én ting, der bekymrer os. Vi ønsker at undtage flere små landbrug fra de ekstra ressourcenedskæringer. Regionaludviklingsudvalget og mange af vores andre kolleger mener, at grænsen bør forhøjes til 10 000 EUR.

Dette er i modsætning til, hvad andre har givet udtryk for – vi er alle bekendt med synspunkterne – ikke et meningsløst forslag. Vores forslag er tværtimod meget seriøst, fordi det sigter mod at give landbrugene mulighed for trygt at planlægge deres overgang til markedsøkonomi, og samtidig lever det op til løfterne i landbrugsreformen fra 2003. Små landbrug er i særlig grad blevet ramt af de seneste måneders uro på markedet. Vi bør af den grund tilbyde dem politisk opbakning. Forslaget kunne naturligvis begrænses til bestemte sektorprogrammer. Vi må ikke desto mindre være opmærksomme på en fejl i ordningen. Vi kan ikke først nedsætte præmierne til mælkebønderne, og dernæst som en nødløsning pege på en mælkefond, der er finansieret på denne måde.

Hvis der er behov for penge til at indføre disse strukturændringer, må der blive tale om uudnyttede landbrugs- og strukturmidler. Landbrugspolitikken vil forblive en selvmodsigelse og ikke kunne måles og vejes, så længe den fortsat skubbes frem og tilbage på denne måde. Vi i Regionaludviklingsudvalget opfordrer derfor til at beskytte programmerne for udvikling af landdistrikter og landmændenes indkomster. Begge dele vil kun være muligt, hvis vi fremover strengt adskiller den operationelle tilgang med kompensationsbetalinger fra de regionale programmer. Vi så gerne forslag fra Kommissionen, der gik i den retning.

Lutz Goepel, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Fru formand! Guderne må vide, at to minutter er meget kort tid til at kommentere et års indgående arbejde med sundhedstjekket. Jeg har blot nogle få bemærkninger. Jeg vil gerne minde om, at Kommissionen i november 2007 talte om en graduering på 8 % plus en nedgang på 45 %. Der blev nævnt en progressiv graduering på 4 %, dvs. en graduering i henhold til landbrugets størrelse, i Goepel-betænkningen. Efterfølgende hørte vi om en obligatorisk graduering på 8 % og en progressiv graduering på 9 %, i alt 17 %, som et udspil fra Kommissionen, og vi nåede for nylig frem til en gradueringssats på 5 % under afstemningen i udvalget. Det var vigtigt for os, at alle gradueringsressourcer forbliver i regionen og finder anvendelse, uanset landbrugets størrelse eller juridiske form.

Kommissæren opfordrede til at sikre medlemsstaterne større fleksibilitet i forbindelse med overgangen fra den ene ordning til den anden. Det ville betyde flere muligheder for at indføre yderligere afkobling og komme væk fra de historiske referencer. Jeg er principielt enig i dette. Drøftelserne i udvalget har vist, at det ikke er hensigtsmæssigt på alle områder, og det bør vi især huske på i forbindelse med afgrøder, når vi bevæger os væk fra mindre markedsordninger. Nye udfordringer og stigende global mobilitet på markederne kræver nye, fleksible mekanismer. Det er med hensyn til mejerisektoren desuden lykkedes os at omformulere artikel 68, så den tager hensyn til ugunstigt stillede regioner.

Endelig er der mælk, som er det vanskeligste spørgsmål i forbindelse med denne evaluering. Eftersom det er så kompliceret, ville jeg have foretrukket, at vi havde håndteret de komplekse mejerirelaterede spørgsmål

med valgmuligheder og supplerende foranstaltninger i en samlet betænkning, når kvoterne afskaffes i 2010 eller 2011. Mælkefonden er imidlertid ret stor og vil sikre mælkebønderne yderligere støtte, særligt i ugunstigt stillede områder. Der bør ikke gøres nar ad idéen om at fremme investeringer for mælkebønder uden en fast kvote i hele EU, da den ville mindske det købspres, som erhvervslivet oplever.

Jeg har et sidste personligt punkt. Jeg vil gerne takke mit team for at have formået at færdigbehandle denne pakke under det franske formandskab inden afslutningen af min aktive periode som medlem af Parlamentet.

(Bifald)

Stéphane Le Foll, for PSE-Gruppen. – (FR) Fru formand, fru kommissær, hr. minister, hr. Capoulas Santos! Nu har jeg så ordet, og som hr. Goebbels sagde, er to minutter ikke meget i forhold til en så vigtig betænkning.

Det, jeg gerne vil sige, er ret enkelt. Jeg vil for det første gerne forsvare balancen i den betænkning, som hr. Capoulas Santos har forelagt i dag. Det var nødvendigt for at ajourføre den fælles landbrugspolitik, hvilket er formålet med sundhedstjekket, men det var samtidig også nødvendigt at fastholde helheden i denne politik på europæisk plan og sikre, at den fortsat kan være en politik, der fastsætter mål for landbruget i hele Europa. Det er denne balance, som jeg nu vil forsvare ved at fremhæve fire eksempler.

Det første eksempel er mælkekvoterne, som har skabt debat, og jeg siger dette oprigtigt: Den løsning, som vi nåede frem til, er efter min mening den rigtige. Vi må gå forsigtigt til værks på dette område. Alle de, som ønsker at skride hurtigt ind for at øge produktionen og fjerne markedsmekanismerne, løber en stor risiko, idet prisen på mælk risikerer at falde, og de vil da stå med et yderst møjsommeligt omstruktureringsarbejde.

Vi har også i forhold til afkobling af støtte fundet en efter min mening afbalanceret løsning. En fuldstændig afkobling vil bringe mange typer landbrug i fare. Vi skal beskytte de forskellige typer landbrug i Europa, bl.a. fåre-, kvæg- og gedebrug samt små grøntsagsavlere.

Vi kan med hensyn til reguleringsmekanismerne reelt vælge forsikringsvejen, men vi skal samtidig fastholde offentlige mekanismer, der giver mulighed for forebyggelse og regulering. Det er, hvad denne betænkning drejer sig om, og det er efter min mening et meget vigtigt aspekt.

Til sidst vil jeg med hensyn til den generelle reform af støtten og den måde, som vi griber den an på, gerne sige, at der med afkoblingen og ændringerne af artikel 68 er taget et vigtigt skridt og vel at mærke et skridt i den rigtige retning mod en situation, der vil sikre, at vores landbrugsproduktionsmodel som helhed bliver mere bæredygtig. Vi skal fastholde en driftsmodel, der bygger på enkeltpersoner eller grupper og tager hensyn til tre typer mål, nemlig økonomiske, miljømæssige og sociale mål.

Niels Busk, for ALDE-Gruppen. – (DA) Fru formand! Sundhedstjekket blev markedsført som værende der, hvor vi skulle se på forenkling og afbureaukratisering. Det var de store overskrifter, da vi startede vores debat. Det var også en overskrift, at vi skulle gøre landbruget i EU klar til øget frihandel – og især klar til den ny tid efter 2013, når den nuværende aftaleperiode udløber. Samtidig var det også meget væsentligt, at vi i Europa skulle påtage os vores del af ansvaret for, at der kan produceres kvalitetsfødevarer – ikke alene til europæiske forbrugere, men til hele verden, og især til den stigende del af verden, som efterspørger fødevarer.

Mælkeområdet var det område, hvor vi virkelig skulle afprøve, om vi i Europa er klar til at rette ind efter en forøget produktion. I denne forbindelse synes jeg, at det har været skuffende at være en del af debatten om, hvorvidt vi skulle påbegynde den såkaldte "bløde landing" og give mælkeproducenterne der, hvor man ønskede det, mulighed for at forøge produktionen af mælk. Det har for mig været et signal om, at vi i Europa ikke er særlig klar til den forandring, som morgendagen og især tiden efter 2013 kræver af os.

Med hensyn til forenklingen og afbureaukratiseringen – det at gøre det lettere at være landmand – må vi vel i dag sige, at det ikke er særlig let at finde hverken klare eller mange eksempler på, hvor vi har afbureaukratiseret eller forenklet. Hele problematikken omkring krydsoverensstemmelse, hvor der i dag er ret store forskelle fra medlemsland til medlemsland, er et område, hvor vi efter min mening klart burde gøre tingene bedre. Allervigtigst er det, at dette eftersyn af landbrugspolitikken i mine øjne i langt højere grad burde give en klar pejling af, i hvilken retning vi ønsker landbruget skal gå, når aftaleperioden i 2013 udløber.

Det gode element er landdistriktspolitikken, og her er det selvfølgelig vigtigt, at de modulerede midler forbliver i landdistrikterne, så de virkelig kan gøre gavn. Endelig havde jeg meget gerne set, – og jeg mener også, at det havde været til gavn for europæisk landbrug – at vi i Parlamentet havde lagt os tættere på det forslag, som Kommissionen fremsatte for efterhånden længe siden.

Janusz Wojciechowski, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! To brødre fik en pose slik af deres forældre. "Lad os dele den retfærdigt," sagde den ældste bror, hvortil den yngre bror svarede: "Jeg ville foretrække, at vi delte den lige". Denne historie beskriver forholdet mellem de gamle og de nye medlemsstater, når det gælder landbrug. De gamle medlemsstater modtager mest, og de nye modtager langt mindre.

Vi forstår godt, at der er tale om en overgangsperiode, men hvorfor skal situationen fastholdes efter 2013? Hvorfor skal de nye medlemsstater fortsat forholdsvis modtage to eller tre gange mindre støtte end de gamle medlemsstater? Vi hører hele tiden, at det er retfærdigt, og at denne situation er historisk betinget. Vi ønsker imidlertid ikke retfærdighed, vi ønsker lighed. Der var et vist belæg for ulighederne under produktionsstøtteordningen, som tilgodeså de landbrugere, der producerede mest. Nu, hvor vi er gået over til områdestøtte, er der imidlertid ikke længere belæg for denne forskelsbehandling. Den må ophøre efter 2013, og der bør ikke skelnes mellem gamle og nye medlemsstater. Vi, de nye medlemsstater, vil også være gamle!

(Bifald)

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær! Disse forhandlinger finder sted under ugunstige betingelser. Hvis irerne havde stemt fornuftigt, ville vi have haft indflydelse på landbrugsspørgsmål og landbrugsbudgettet fra den 1. januar 2009.

Som situationen er nu, finder vores forhandlinger fortsat sted i henhold til den gamle ordning, om end rådsformanden, hr. Barnier, har indvilget i at lade os deltage. Det er et venligt tilbud, men det forbliver et fromt ønske, for tingene er, som de er. Det fremgår også tydeligt af Kommissionens udkast. Det første udkast, som hr. Goepel var ordfører for – han nævnte tallene lige før – ville medføre kraftige fald på 10, 25 og 45 %. I Parlamentet tyggede vi på disse tal og tilføjede lønomkostninger med forbehold for indbetaling af særlige forsikringsbidrag. Det ville have medført en omfordeling, som kunne have været et godt udgangspunkt for 2013.

Vores frygt er nu, at vi i 2013 vil stå over for en lineær nedsættelse. Det skal med hensyn til de tal, som Kommissionen i øjeblikket nævner, siges, at der er tale om stor ståhej for ingenting. Forslaget er i bedste fald halvhjertet og har intet at gøre med den korrekte beskrivelse af situationen, som De gav, og som jeg er enig i. De gentog tidligere de vigtigste punkter: vand, klima, genetisk diversitet, vedvarende energi og mejeriproduktion. Der skal tages stilling til alle disse områder, men de tiltag, som De foreslår, er helt grinagtige.

Lad mig kort sige et par ord om mejerisektoren. De kender situationen i mejeriindustrien. Der er en overskudsproduktion af mælk, og priserne er faldet katastrofalt. De foreslår at fremskynde tingene og øge produktionsmulighederne. En markedsøkonomi er imidlertid ensbetydende med, at produktionen følger efterspørgslen. Det, som De foreslår, ville være lidt i stil med, at bilindustrien forkortede eller afskaffede juleferien og indførte et ekstra skiftehold for at øge lageret af biler. Denne tilgang er forfejlet, og jeg er enig i det, som hr. Goepel sagde tidligere, nemlig at det ville være fornuftigt ikke at regulere mælkeproduktionen nu i forbindelse med sundhedstjekket, men i stedet vente til vi omsider får de markedsanalyser, som vi så længe er blevet lovet, men som stadig ikke er blevet gennemført, og at vi derefter finder en fornuftig løsning i mejerisektoren, som passer til markedet og landbrugernes behov.

Vincenzo Aita, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at dagens forhandling og den efterfølgende afstemning er et vigtigt skridt for EU's fælles landbrugspolitik.

Jeg mener, at der i lyset af det, der er sket i de senere år og primært i de seneste to år, er et behov for en endnu stærkere fælles landbrugspolitik i Europa. I stedet har vi gennem dette langvarige arbejde og det arbejde, som hr. Capoulas Santos har udført, taget hånd om visse spørgsmål, men vi har gjort det inden for en gammel ordning. De spørgsmål, som i løbet af de seneste to år er blevet centrale for Europa, er følgende to spørgsmål, som jeg gerne vil fremhæve. Vi startede med sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik, som blev gennemført i 2003.

Visse data burde få os til at stoppe op og overveje, om vi er på rette spor, om end der er gjort et fremragende stykke arbejde i løbet af det seneste halvandet år. Vi mister et stort antal arbejdspladser, og ifølge tal fra Eurostat, som rækker frem til 2005 – vi ved således ikke, hvad der er sket i 2007 og 2008 – er der ca. 2 mio. færre ansatte i denne stabile, sæsonbestemte og familieprægede beskæftigelsessektor. Mellem 2003 og 2005 – igen ifølge tal fra Eurostat – faldt antallet af bedrifter med 611 000. I en tid som denne med økonomisk krise griber medlemsstaterne kraftigt ind til fordel for bankerne og industrien, men i intet land tales der om situationen i landbruget, for alt forventes at blive gjort gennem EU-politikken og den fælles landbrugspolitik.

Jeg mener, at vi med de tiltag, som vi iværksætter, går imod landbrugernes reelle behov og de tiltag, som de reelt har brug for, nemlig hjælp til at komme ud af en situation, hvor de er underordnet forarbejdnings- og afsætningsvirksomheder, for den anden kendsgerning er – jeg er lige ved at være færdig – at landbrugsvirksomhederne i de seneste to eller tre år har mistet indtjening til fordel for forarbejdnings- og afsætningsindustrien.

Det var de problemer, som vi burde have løst, og på det punkt er vurderingen meget negativ med hensyn til det, som vi stemmer om i Parlamentet i overmorgen.

Witold Tomczak, for IND/DEM-Gruppen. – (PL) Fru formand! Den økonomiske forskelsbehandling af familielandbrug og de nye medlemsstater er to grundlæggende mekanismer i den fælles landbrugspolitik, som svækker EU og er i strid med Fællesskabets primære formål. De foreslåede ændringer gør ikke op med disse mekanismer. Hvordan kan vi gennemføre en retfærdig reform af europæisk landbrug, hvis vi tilsidesætter 95 % af alle landbrugene? Disse 95 % er familielandbrug, som ikke er større end 50 ha. De modtager imidlertid kun levninger fra EU's landbrugsstøttepulje. De rigeste landmænd, som kun udgør 1 %, modtager over 9 mia. EUR, dvs. mere end 90 % af alle landbrugene. Denne politik rammer familielandbrugene, som er rygraden i europæisk landbrug. Resultatet af den nuværende og den påtænkte landbrugspolitik vil være fortsat affolkning af landdistrikterne, miljøødelæggelser og en ringere fødevareforsyningsikkerhed i regionerne, i medlemsstaterne og i EU som helhed.

Peter Baco (NI). – (SK) Fru formand! Kommissionens forslag til et sundhedstjek af den fælles landbrugspolitik blev udarbejdet under forhold, der var helt anderledes end dem, som vi lever under i dag. Vi skal i dag især lægge større vægt på at kontrollere den stigende volatilitet på landbrugsmarkederne, fremme tilpasningen efter priserne på verdensmarkedet, understrege landbrugets uerstattelige rolle i samfundet, styrke ordningerne under den fælles landbrugspolitik og frem for alt sikre en bedre udnyttelse af landbrugspotentialt i de nye medlemsstater, som er udsat for forskelsbehandling.

De ændringsforslag, som er fremsat af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, har desværre kun sikret en delvis forbedring af Kommissionens mangelfulde løsning på de akutte problemer, som vi står over for i dag. Kommissionen har eksempelvis presset på med gennemførelsen af den progressive graduering i et forsøg på at vise EU-borgerne, at den er i stand til at afskaffe den høje landbrugsstøtte.

Det er i strid med det stigende behov for en kraftigere koncentration af produktionsmidlerne. Det er imidlertid fuldstændig absurd ikke at ville acceptere forslag om at behandle landbrug ikke som godsejeres ejendom, men som rationelle og levedygtige andelsforeninger af små jordbesiddere, som ikke ville kunne konkurrere mod hinanden. Den enkelte andelshaver skal således accepteres som en selvstændig landbruger.

Jeg opfordrer derfor rådsformanden, hr. Barnier, til at gøre plads til at drøfte en foreslået løsning på dette problem under Rådets forhandlinger.

Neil Parish (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Lad mig starte med at takke kommissær Fischer Boel, rådsformanden, hr. Barnier, ordføreren, hr. Capoulas Santos, og hr. Goepel for det samarbejde, som vi har haft, samt alle udvalgsmedlemmerne for deres hårde arbejde, for vi er 27 medlemsstater, og selv om vi ikke er oppe at have 27 forskellige holdninger til betænkningen, har vi stadig en hel del, og vi samledes i udvalget og nåede frem til, hvad jeg betragter som et fornuftigt kompromis. Lad mig også takke kommissæren for hendes samarbejde og bistand og især hr. Barnier for det tættere samarbejde, selv om den fælles beslutningsprocedure ikke fandt anvendelse.

Vi skal nu videre og vedtage en betænkning og nå frem til et kompromis og en løsning, så landbrugerne i Europa ved præcis, hvor de står.

Der er behov for fødevareproduktionen – det så vi tydeligt sidste år – og vi er nødt til at befri landbrugerne for bureaukrati. Der er behov for en forenkling. Der er også behov for, at landbrugerne selv træffer deres forretningsbeslutninger. Vi skal således videre. Ja, der er behov for en vis krisestyring, men vi skal ikke tilbage til tiden med intervention – balancen skal være rigtig.

Mange af os flyver rundt i Europa, og når vi lander, foretrækker vi en blød landing, og mælkekvoterne har på samme måde behov for en blød landing. Vi er nødt til at skabe et friere marked. Kommissæren sagde, at der sidste år var en høj efterspørgsel efter mejeriprodukter, men at den er mindre i år – næste år kunne der imidlertid atter være en større efterspørgsel, og vi har behov for fleksibilitet for at kunne efterkomme den.

Landbruget og miljøet i landdistrikterne er en og samme sag, og vi skal gøre en indsats for at sikre, at vi tager hånd om klimaændringerne og vandforvaltningen, at vi ser på biobrændstoffer og biogas, og at vi reelt sikrer

Europa en god position. Vi må ikke gå baglæns, for vi står godt i forhold til WTO. Lad os gå videre og reelt gennemføre en reform af landbrugspolitikken.

Brian Simpson (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke ordføreren for hans hårde arbejde med dette følsomme emne.

Jeg er trods hans store indsats imidlertid bange for, at min nationale delegation og jeg ikke kan støtte denne betænkning. Jeg mener, at der er behov for en gennemgribende reform af den fælles landbrugspolitik. Vi skal væk fra den gamle direkte støtte og over til en ordning, der er markedsorienteret og tager hensyn til miljøet og bæredygtigheden i landdistrikterne og anerkender effektivt landbrug i stedet for at støtte ineffektivt landbrug. Selv om denne betænkning i sig selv ikke er en større reform, angiver den ikke desto mindre tonen for fremtidige reformer efter 2013. Jeg er derfor skuffet over resultatet af afstemningen i Landbrugsudvalget, som endnu engang – forekommer det mig – har ført til, at udvalget afviser en gennemgribende reform af denne upopulære ordning.

Jeg vil især fremhæve den obligatoriske graduering. Jeg kan ikke bakke op om at bevilge færre penge til udvikling af landdistrikter og desuden fjerne kravet om, at medlemsstaterne skal medfinansiere nye gradueringsmidler. Jeg kan heller ikke støtte udvalgets synspunkt om, at vi endvidere skulle opgive en fuldstændig graduering, men jeg har den største respekt for Kommissionen. Deres holdning, fru kommissær, til obligatorisk graduering er korrekt. Deres holdning til afkobling er korrekt. For en gangs skyld har vi en Kommission, som for alvor ønsker at gennemføre en reform af den fælles landbrugspolitik, men den står over for et Parlament, der aldrig magter opgaven på dette område og mener, at de udfordringer, som vi står over for, kan løses ved at holde fast ved den gamle upopulære ordning. Vær stærk, fru kommissær! De har ret, og jeg mistænker desværre, at det vil vise sig, at Parlamentet tager fejl.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Fru formand! Jeg er som bekendt ikke just begejstret for alle forslagene til sundhedstjekket. Hvis jeg var landmand og i 2005 havde beregnet, hvad jeg kunne forvente frem til 2013, så kunne jeg forvente – hav venligst tålmodighed med mig – en nedsættelse på 8 % som følge af gradueringen, en nedsættelse på 10 % som følge af den nationale reserve og muligvis en nedsættelse på 9 % på grund af bonusloftet, dvs. en samlet nedsættelse på 27 %. Hvordan kan en almindelig landmand fremover have tillid til en europæisk regering? Fru Buitenweg sagde, at de 27 % var uden betydning, men jeg mener, at det er en pæn del i forhold til, hvad der blev lovet. Jeg er således også imod gradueringen, og jeg ville foretrække, at loftet over de samlede bonusser var langt mere begrænset.

Med hensyn til den nationale reserve mener jeg, at vi bør gribe den ene chance, vi har, og udvikle en forsikringsordning, der hurtigst muligt sikrer dækning mod dyre- og plantesygdomme i hele Europa. I betragtning af at folk rejser så meget, vil vi i Europa før eller siden stå over for endnu en smitsom dyresygdom, og vores budgetter er ikke rustet til det. Hvis det sker igen, ville jeg ikke vide, hvor Kommissionen skulle få pengene fra. Det er her, at en forsikringsordning ville komme ind i billedet.

Vi kan med hensyn til mælkekvoter blot notere os, at et stigende antal markeder udvikler sig internationalt. Jeg tror ikke, at det vil være godt for Europa, hvis vi sagde til eksempelvis amerikanerne og brasilianerne, at markedet var deres, hvis de ville have det. Vi bør også deltage på markedet, og derfor er der behov for, at mælkekvoterne lander blødt.

Vi kunne gøre tre ting: nedsætte tillægsafgiften, gradvist forhøje kvoterne og hvert år udligne ubrugte mælkekvoter blandt de landbrugere, som har udnyttet deres kvoter fuldt ud og endog har overskredet dem.

Gintaras Didžiokas (UEN). – (LT) Fru formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke alle dem, som har arbejdet så hårdt med dette komplicerede, vigtige og efter min opfattelse mest betydningsfulde lovgivningsprojekt i år, og især takke ordføreren, hr. Capoulas Santos. Jeg har ikke så meget tid, så jeg vil kun berøre de vigtigste spørgsmål, som bekymrer landbrugerne i mit land.

Der er for det første udligningen af de direkte betalinger efter 13 år. Det er meget vigtigt, og når vi taler om solidaritet, fair konkurrence og fællesmarkedet, skal vi også handle derefter. Vi skal sørge for, at støtten tildeles korrekt.

Den anden meget vigtige ting er behovet for at afskaffe restriktionerne for landarealer i henhold til kravet af 30. juni 2003. Vi taler om fødevareknaphed, sult i verden og endelig biobrændsel, så lad os give landbrugerne mulighed for at udnytte de muligheder, som de eksisterende ressourcer giver.

Det vigtigste af det hele er, at vi beskytter finansieringen af EU's fælles landbrugspolitik og ikke tillader en opsplittning af landbrugsbudgettet for at tilgodese alle mulige tvivlsomme idéer.

Alyn Smith (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne rose og takke alle mine kolleger for i dag at være nået frem til en vellykket løsning. Jeg er imidlertid ligesom andre kolleger skuffet over, at vi ikke gik lidt længere og var lidt mere ambitiøse, men lad os huske på, at sundhedstjekket hele tiden kun har drejet sig om et sundhedstjek. Den gennemgribende reform vil komme senere, og det er det, vi skal fokusere på i dag.

Ser vi frem mod 2013, er der bestemt meget at gøre, for vi har en fælles landbrugspolitik, der som ethvert godt kompromis ikke gør nogen særligt glade. Jeg vil gerne holde fast i hr. Parishs bemærkninger og hr. Piepers med, for vi er nødt til at se fremad i forhold til, hvad den fælles landbrugspolitik er udviklet til at udrette. Vi er nødt til at tage reformen af navnlig strukturfondene med ind i denne forhandling, for den fælles landbrugspolitik er i sin nuværende form for kompliceret, omstændelig og vanskelig til at opnå støtte i befolkningen, hvorimod strukturfondene kunne være en langt billigere og mere effektiv måde at sikre offentlige miljøgoder på. Vi skal huske på, at den fælles landbrugspolitik drejer sig om at yde direkte støtte til producenter af lokale kvalitetsfødevarer. Hvis vi husker på det, så vil vi ikke gå meget fejl. Det er den store gevinst, og i dag er et skridt i den retning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Det er med en vis bekymring, at vi deltager i denne forhandling om yderligere ændringer af den fælles landbrugspolitik, da formålet i bund og grund er at sikre en større liberalisering og underordning i forhold til de internationale markeder uden at tage højde for, at landbruget er en strategisk sektor, og at fødevarerforsyningsikkerhed og fødevarerensuverænitet er en forudsætning for at garantere kvalitetsfødevarer til befolkningen i vores lande.

Manglen på sociale hensyn, som præger hele denne reform, der ikke tager højde for den alvorlige aktuelle arbejdsløshedssituation, er på samme måde uacceptabel. Det truer med at ødelægge, hvad der er tilbage af familielandbrugene, og nedsættelsen af støtten til små landbrugere, meddelelsen om afskaffelsen af mælkekvoteordningen, renationaliseringen af den fælles landbrugspolitik og den fortsatte uretfærdighed i fordelingen af støtte er særlig alvorlig.

Vi står derfor fast på de forslag, som vi har fremsat for at garantere støtte til produktionslandmænd, bekæmpe ustabilitet i produktionssektorerne som følge af prisudsving og forebygge afvandring fra landområderne og affolkning af mange regioner.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Fru formand! For det første skylder vi en stor tak til vores kollega hr. Capoulas Santos og alle andre, som har bidraget til udarbejdelsen af denne prisværdige betænkning.

De fattigste områder i Grækenland er de landområder, hvor tobaksarbejderne bor. Jeg frygter, at disse områder også er de fattigste i Europa i absolutte tal. Befolkningen, som bor her, har intet andet arbejde end tobakken, og de beder ikke om andet, end at tobaksordningen forlænges til minimum 2013. De anmoder også, såfremt det overhovedet er muligt, om oprejsning for den uret, der blev begået i 2004, og om, at tobaksstøtten på 50 % fortsætter under første søjle fra 2010 for at supplere deres indkomst. Der er snarere tale om en humanitær end en teknisk anmodning.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! Jeg vil i den taletid, som jeg har til rådighed, fokusere på mælkesektoren, for – som kommissæren vil vide efter vores møde i sidste uge – er den i vanskeligheder i min valgkreds på grund af det kraftige prisfald. Prisfaldet styrker mig i min overbevisning om, at det er for tidligt og uklogt at afskaffe mælkekvoterne, og at det ikke vil bidrage til at stabilisere markedet.

Det forekommer mig ligeledes at være unødvendigt og tåbeligt at begrænse omfanget af de tilgængelige markedsreguleringsmekanismer i lyset af den ustabilitet, der i øjeblikket har ramt markedet. Vi har behov for relevante muligheder for at styre markedet, hvis vi skal sikre og fastholde en nedre grænse på dette marked, ellers lægger vi an til alt andet end en blød landing for mælkesektoren.

Jeg finder det derfor beklageligt, at mens visse medlemsstater udviser fleksibilitet – Frankrig taler om omfordeling af uudnyttet støtte i fåresektoren, og Tyskland taler om en mælkefond – ønsker Kommissionen at lægge bånd på sig selv ved at begrænse sine handlemuligheder og unødigt afskaffe markedsreguleringsmekanismer.

FORSÆDE: Manuel António dos SANTOS

Næstformand

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Lad mig først takke ordføreren for forslaget til retsakt og ordføreren for initiativbetænkningen. Reformene i 2003 og 2004 var vigtige skridt i forhold til omlægningen af den fælles landbrugspolitik. Det grundige sundhedstjek af den

fælles landbrugspolitik er ikke i sig selv en gennemgribende reform, men snarere endnu et vigtigt skridt for at sikre en moderne, multifunktionel og konkurrencedygtig fælles landbrugspolitik. Prioriteterne er de samme. Den største bekymring er fødevareproduktionen efterfulgt af foderproduktionen og dernæst energiforsyningen.

Mælkeproduktionens betydning, særligt i bjergområder, hvor græsmarksbrug ofte er den eneste mulighed, er allerede blevet drøftet. Vi beskytter i dette tilfælde arbejdspladser, ikke kun miljøet, hvilket efter min mening er lige så vigtigt. Jeg mener, at det er vigtigt at lægge an til en blød landing efter 2015. Jeg er for nuværende imod en generel forhøjelse af mælkekvoten. Jeg mener, at vi bør være forsigtige i en tid med stor overproduktion af mælk. Enhver, som peger på fødevarepriserne som en årsag til at forhøje kvoterne, glemmer, at en mælkebonde modtager mindre end 30 % af salgsprisen, og salgsprisen i supermarkederne – selv i min egen medlemsstat – er i øjeblikket den samme som for 25 år siden.

Det er vigtigt, at vi stabiliserer anden søjle uden at undergrave første søjle. Vi bifalder revurderingen af artikel 68 takket være medlemsstaternes beslutningsautonomi. Det glæder mig desuden, at der er opnået enighed om mælkefonden, også i forhold til produktion i bjergområder og i ugunstigt stillede regioner.

Til sidst vil jeg sige, at jeg i høj grad håber, at Rådet og Kommissionen når frem til et kompromis i de kommende dage. Jeg er sikker på, at udviklingen af den fælles landbrugspolitik vil sikre, at vi også fremover har en multifunktionel og bæredygtig landbrugsproduktion i alle EU's regioner.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Hr. formand, fru kommissær! Vi er enige i formålet med dette "sundhedstjek", men ikke i alle de foreslåede foranstaltninger.

De trusler, som bl.a. nye klimarelaterede, finansielle og sundhedsmæssige risici stiller os over for, antyder et behov for, at den fælles landbrugspolitik, som langt fra er forældet, spiller en central rolle i forhold til den samlede fødevareforsyningsikkerhed og bevarelsen af vores landsamfund.

Da MacSharry-reformen blev vedtaget i 1992, var vi så naive at tro, at vores fødevare selvforsyning helt bestemt var sikret, og at markedet ville sætte alle godt og grundigt på plads. Vi har imidlertid indset, at det stadig mere globaliserede marked ikke lever op til drømmen om en jævn landbrugsproduktion med sikre fødevarer til rimelige priser i hele Europa.

Stigningen i råvareprisen – som nu falder igen – var en sund lektie for os, eftersom den blev ledsaget af en stigning i foder- og gødningsomkostningerne og kastede en række sektorer, bl.a. fåre- og oksekødssektoren, ud i en dyb krise.

Det virker sandsynligt, at disse udsving vil fortsætte, fru kommissær. Jeg vil især fremhæve fåresektoren og mælkesektoren. Fåresektoren oplever nedgang. Den har behov for fællesskabsstøtte, sådan som Parlamentet opfordrede til i juni, og artikel 68 vil ikke være nok.

Med hensyn til mælkesektoren skal der en overgangsordning til for at sikre en blød landing, så sektoren kan tilpasse sig uden at være hæmmet af den usmidighed, der i øjeblikket skyldes knapheden på kvoter. Situationen er desuden ikke den samme i alle medlemsstater.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren for hans fremragende, positive og intelligente stykke arbejde. Spørgsmålet om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik er faktisk meget vigtigt, fordi det tager sigte på at forbedre europæisk landbrugs konkurrenceevne.

Jeg føler, at det er relevant at fremhæve to aspekter: forhøjelsen af mælkekvoterne, som vil skabe større vækst i lande med underproduktion og i de lande, hvor den nationale kvote er overskredet, og forlængelsen af koblet støtte til tobaksdyrkning frem til 2012.

Jeg vil med hensyn til tobak gerne påpege, at trods den store modstand mod at revidere aftalen fra 2004, som skyldes, at en stor gruppe lande betragter det som moralsk forkasteligt at subsidiere tobak på grund af tobakkens konsekvenser for folkesundheden, tegner produktionen af råtabak i Europa sig for blot 4 % af produktionen på verdensplan, og EU er verdens største importør af råtabak fra lande uden for EU og dækker over 70 % af sit behov via import.

Jeg mener derfor, at vi har pligt til at finde en rimelig løsning for at undgå yderligere konsekvenser for økonomien og beskæftigelsen og undgå, at mange opgiver tobaksdyrkning.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Hr. formand! En af de vigtigste opgaver, som den fælles landbrugspolitik har stået over for og fortsat står over for, er at sikre, at de enkelte EU-lande er selvforsynende med landbrugsfødevarer. Når jeg læser konklusionerne i gennemgangen, ser jeg, at de ændringer, der foreslås, vedrører de fleste af de mekanismer, der skal forbedre produktionssituationen på de enkelte markeder. Det er en god ting. Det bekymrer mig ikke desto mindre, at der ikke er enighed om en generel ændring af tilgangen til, hvordan vi sikrer alle EU-medlemsstater det samme støtteniveau, hvilket ville fremme en sund konkurrence inden for og uden for Fællesskabet.

Gennemgangen har faktisk bekræftet, at de såkaldte gamle medlemsstaters protektionistiske holdning til nationalt landbrug over for de nyligere tiltrådte lande fortsat råder i EU. Den omstændighed, at jeg ikke er den første taler, som fremhæver dette punkt, vidner om problemets alvor og Kommissionens fortsatte tilsidesættelse af det. Det er yderst vigtigt, at Parlamentet har bemærket, hvor urimelig den første fordeling af mælkekvoter var. Det er en god ting, at vi nu om end forsigtigt forsøger at tage hånd om dette problem.

Marie-Hélène Aubert (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, hr. Barnier! De europæiske udviklingsdage er blevet afholdt over de seneste tre dage, og der er i den anledning ofte blevet henvist til den fødevarerkrise, som har ramt de fattigste lande hårdt. Alle talerne understregede det udbredte behov for, at udviklingslandene udvikler deres eget landbrug ved at udnytte deres jord og naturressourcer optimalt.

I lyset af de lyriske overvejelser fra dem, som i går og igen i dag opfordrede til at begrænse den statslige intervention og de offentlige udgifter, fremme en fuldstændig liberalisering og privatisering af landbruget og mere eller mindre betragte landbruget som en forhistorisk aktivitet, forekom denne kovending til fordel for store offentlige investeringer i landbrugsproduktion og fødevarerensuverenitet derfor at være lige så latterlig og skandaløs.

Landbrugets fremtid i udviklingslandene er direkte forbundet med vores forhandling i dag. Jeg føler desværre ikke, at dette sundhedstjek af den fælles landbrugspolitik, som blev påbegyndt, inden hungeroptøjerne og den skæbnesvangre uro på markederne nåede deres højeste, tager hensyn til situationen i landbrugssamfundene sydpå eller tager den fulde konsekvens af de alvorlige kriser, som vi nu står over for på miljøområdet og på det sociale, økonomiske og finansielle område.

Jeg er derfor meget ked af, at det solide bånd mellem landbruget i nord og i syd får så lidt opmærksomhed, såvel i Kommissionens forslag som i Parlamentets betænkning, og usikkerheden omkring den lovede 1 mia. EUR viser, at der stadig er lang vej igen.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Hr. formand! Polske landmænd og landmænd fra de central- og østeuropæiske lande, der er tiltrådt EU, er blevet behandlet som andenklassens borgere, og det gælder bl.a. i forhold til tilskud og mælkekvoter. Det ser i øjeblikket mere og mere ud som om, at denne forskelsbehandling og ulighed vil blive fastholdt efter 2013. Husk på, at en stor del af landbrugene i den østlige del af EU er familielandbrug. Det er disse familier, som bliver påvirket af de beslutninger, der træffes i Bruxelles og Strasbourg. Det er disse landmænd, som stemte for tiltrædelsen af EU efter at have fået lovning på ligebehandling efter 2013. Skal vi nu fortælle dem, at de er blevet narret?

Jeg opfordrer mine kolleger til at sørge for, at vores fælles landbrugspolitik ikke blot er fælles af navn. Noble hensigter følges op af tiltag, der kunne skade polsk og europæisk landbrug, og det kan vi ikke tilslutte os.

De landmænd, som er medlem af fagforeningen Solidaritet, demonstrerer i dag i Bruxelles. De ønsker at gøre de europæiske myndigheder opmærksomme på mælke- og kornproducenternes vanskelige situation. Jeg støtter dem og mener, at demonstrationerne i Bruxelles er det bedste bevis på, at alt ikke er, som det burde være i landbruget. Der må omsider sættes en stopper for den ulige behandling af gamle og nye medlemsstater.

Esther Herranz García (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Langt de fleste landmænd og opdrættere venter på de beslutninger og aftaler, som Rådet (landbrug og fiskeri) vil vedtage inden torsdag vedrørende sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik. De venter, fordi der ikke er tale om en simpel revision, men om gennemgribende ændringer, som bl.a. vil føre til, at mange landbrugsbedrifter vil forsvinde, hvis Kommissionens foreslåede nedsættelse af den direkte støtte bliver gennemført.

Graduering er kernen i Parlamentets betænkning og kunne være en af de få ting i Parlamentets udtalelse, som i nogen grad kunne påvirke forhandlingerne mellem EU's landbrugsministre.

Vi har i årevis været imod enhver forhøjelse af det, som vi så fint kalder "graduering", for når politikken for udvikling af landdistrikter mangler tilstrækkelige midler, er det ikke på grund af manglende ressourcer i

budgettet for den fælles landbrugspolitik, men snarere på grund af den totale mangel på politisk vilje til at sikre et passende fællesskabsbudget for denne vigtige søjle.

Ønsker vi at liberalisere markederne? Selvfølgelig gør vi det, men der skal gælde de samme krav og vilkår for alle producenter, både inden for og uden for EU.

EU leger i øjeblikket med mange landmænds og opdrætteres fremtid. Jeg må især nævne skrøbelige sektorer som fåre-, oksekøds- og tobakssektoren, hvis overlevelse i mange produktionsområder vil afhænge af dette sundhedstjek.

Nogle producenter, bl.a. fåreavlere, beder ikke om tilskud. De ønsker blot at kunne trække sig ud af markedet med værdigheden i behold, for de har gjort regnestykket op, og den eneste måde at overleve på er ved at reducere produktionen. At opgive produktionen er således den eneste udvej, som vi har givet mange producenter, hvis produktion uden tvivl vil blive erstattet af import fra tredjelande, fordi forbrugere ikke vil holde op med at forbruge, og der er ikke udsigt til en brat stagnation i antallet af forbrugere i verden.

Parlamentet bør afgive en forsigtig udtalelse, som Rådet skal tage hensyn til. Jeg vil gerne takke formanden for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, hr. Parish, for de skridt, som han har taget for at sikre, at Parlamentet bliver hørt og ikke ignoreret, sådan som Rådet og Kommissionen så åbenlyst har gjort indtil nu.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Hr. formand, hr. Barnier, fru Fischer Boel! Jeg håber, at hr. Capoulas Santos' fremragende betænkning kan danne et solidt grundlag for et kompromis i Rådet under det franske formandskab, og jeg håber, at både Parlamentet og Rådet vil tæmme Kommissionen.

Det betyder – jeg har tidligere citeret Saint-Exupéry – at den lille prins tæmmer ræven. Jeg håber, at det vil lykkes os i morgen. En fuldstændig afskaffelse af interventionsmekanismen er ekstremt farlig for Europa og den europæiske fødevarerforsyningsikkerhed.

Det vil gå meget hårdt ud over den europæiske konkurrenceevne, hvis vi straffer de store landbrugsbedrifter, og i forhold til husdyrbrug er det vigtigt at hjælpe de landmænd, som ikke har noget jord.

Anne Laperrouze (ALDE). – (FR) Hr. formand! I starten af det nye årtusinde fastsatte vi den finansielle ramme for den fælles landbrugspolitik frem til 2013. Landbrugerne har foretaget investeringer på grundlag af disse tal. Her halvvejs gennem perioden beslutter vi så at nedsætte de betalinger, som de med rette kunne forvente. Det er ikke rimeligt.

Jeg er imod graduering som anbefalet af Kommissionen og i Capoulas Santos-betænkningen. Den fælles landbrugspolitik har til formål at støtte og skabe struktur i landbruget. Vi oplever eksempelvis en generel tilbagegang inden for husdyrbrug til fordel for import af får fra tredjelande. Husdyravlerne har behov for en fælles landbrugspolitik, der støtter dem. Der er således behov for moderfårspræmier og miljøbonuser for vedligeholdelse af græsmarker og nationale reservater med henblik på at imødegå de skader, som sygdomsudbrud, særligt bluetongue, forårsager.

Landbrugerne regner med os!

Liam Aylward (UEN). – (EN) Hr. formand! Jeg er sikker på, at kommissæren og rådsformanden forventer, at jeg vil opfordre dem til at følge de vigtige henstillinger i betænkningen om fåresektoren, som blev vedtaget med overvældende flertal her i Parlamentet.

Jeg er med hensyn til graduering imod de 13 % i 2012. Jeg mener ikke, at denne sats bør være obligatorisk, men at hver enkelt medlemsstat bør have mulighed for at tage stilling til spørgsmålet. Jeg så med hensyn til mælkekvoter gerne en stigning på 2 % i stedet for 1 % som foreslået, og lande, som har kapacitet til at producere mælk, bør have lov til det, så vi lander blødt i 2015.

Det vigtigste af det hele er imidlertid, at vi i forbindelse med den seneste reform af den fælles landbrugspolitik fik løfter om forenklinger, og hvis der er noget, som driver landbrugere til vanvid, så er det bureaukrati. Der er i dag flere embedsmænd i Kommissionen, i medlemsstaternes landbrugsministerier og hos de lokale myndigheder, som kontrollerer landbrugerne, end der er politifolk på gaderne for at bekæmpe kriminalitet. Det er vanvittigt. Vi bør give landbrugerne mulighed for at komme videre og drive landbrug og producere de fødevarer, der er behov for i lyset af den fortsatte befolkningstilvækst.

Jeg mener personligt ikke, at der vil komme en ny Lissabontraktat i mit land, medmindre der findes en løsning på dette spørgsmål.

Véronique Mathieu (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Den betænkning, som vi skal stemme om i morgen, markerer afslutningen på et års arbejde og forhandlinger om fremtiden for den fælles landbrugspolitik og for vores landmænd. Det var faktisk den 20. november sidste år, at fru Fischer Boel kom og forelagde sine forslag til sundhedstjekket.

Efter hr. Goepels statusrapport har vi nu hr. Capoulas Santos' betænkning om Kommissionens forslag. Vi skal takke begge vores kolleger for deres fremragende arbejde. Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har formået at stå fast over for Kommissionens oprindelige forslag, som, vi følte, var alt for liberale.

Jeg er fortsat på vagt med hensyn til mælkesektoren og i særdeleshed de foranstaltninger, der vil blive indført forud for afskaffelsen af kvoteordningen. Jeg tænker navnlig på mælkeproducenterne i bjergregionerne, som ikke må blive sorteper i denne reform, og vi skal sørge for, at de ikke glemmes, da de i højere grad end andre vil få behov for støtte.

Jeg vil nødig lyde som en ulykkesprofet, men hvordan kan man forestille sig den franske mejerisektor samlet i en enkelt region? Jeg glæder mig således oprigtigt over forslaget om at oprette en "mælkefond" og forslaget om fra 2010 at evaluere forhøjelsen af mælkekvoteerne i henhold til markedsudviklingen.

Den beregning, som Landbrugsudvalget har foretaget af den progressive graduering, er efter min opfattelse rimelig og vil gøre os i stand til at styrke egnsudviklingen og udviklingen af landdistrikter og bevare biodiversiteten på bæredygtig vis.

Jeg glæder mig også over præciseringen af krydsoverensstemmelsesordningen, hvis gennemførelse indtil videre har været et sandt mareridt for landbrugerne.

Jeg håber også, at vi bevarer "tobaksfonden", som giver os mulighed for at beskytte de små producenter i Europa og den vigtige beskæftigelse i områder, hvor der ikke kan dyrkes noget andet, og som giver os mulighed for at undgå importerede varer.

Jeg vil til sidst gerne sige til hr. Barnier, at vi har sat meget stor pris på Deres engagement gennem disse forhandlinger. De har formået at udvise stor tålmodighed og beslutsomhed, og De har ikke forhastet tingene, langt fra. Det har været en sand fornøjelse at arbejde sammen med Dem. Deres samarbejde med os har været uvurderligt. Jeg ved, at vi vil kunne regne med Dem.

Lily Jacobs (PSE). – (NL) Hr. formand! I 1960'erne skabte Sicco Mansholt, et fremtrædende medlem af mit parti i Nederlandene, den europæiske landbrugspolitik, og det er vi stolte af. Hans vision var at sikre nok sunde fødevarer til alle europæere og anstændige indkomster til landmændene. Det er de idealer, som jeg af hele mit hjerte vil værne om igen. Meget har dog ændret sig i de seneste 50 år. Vi oplever en kraftig befolkningstilvækst, klimaændringer, globalisering, unfair handel og spekulation i fødevarepriser, hvilket den seneste fødevarekrise var et godt eksempel på.

Diskussionen om sundhedstjekket drejer sig primært om ressourcer, instrumenter og fornuftige undtagelser. Jeg finder det beklageligt, at "den store helhed" falder lidt i baggrunden i tiden frem mod 2013. Det er på tide med en fornuftig ajourføring af vores landbrugspolitik, hvor vi fastholder Mansholts idealer, men skiller os af med de forældede dele som f.eks. eksportstøtte og produktsubsidier. Det er på høje tid at sikre fair handel og lægge større vægt på bæredygtighed, sundhed og innovative løsninger i forhold til de udfordringer, som vi i øjeblikket står over for. Det skylder vi resten af verden, de kommende generationer og de europæiske skatteydere.

Kyösti Virrankoski (ALDE). – (FI) Hr. formand! Formålet med landbrugspolitikken er i henhold til traktaten at udvikle landbruget, sikre landbrugerne en rimelig indkomst og forbrugerne rimelige priser, stabilisere markederne og garantere forsyningen.

Sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik er bortset fra alt andet i strid med det første formål og ville af den grund reelt kræve en traktatændring. Støtten til landmændene vil blive nedsat og dermed brydes tidligere løfter. Forbrugerpriserne kunne stige. En begrænsning af interventionsopkøbene og afskaffelsen af mælkekvoteerne ville skabe større markedsudsving. Vi brugte sidste år over 500 mio. EUR på eksportstøtte til mælk. Afkobles støtten fra produktionen, vil produktionen falde, samtidig med at kvaliteten af den vil blive mere usikker.

Sundhedstjekket mangler mere end noget andet solidaritet. Kommissionens forslag afspejler på ingen måde princippet om, at folk også skal kunne beskæftige sig med bæredygtigt landbrug i de områder, som er dårligst

stillet på grund af naturbetingede forhold, selv om Rådet tre gange har givet tilsagn herom. Familielandbruget er en for svag forhandlingspart over for de multinationale fødevaregiganter og de globale markeds kræfter. Derfor har vi behov for en landbrugspolitik.

Sergio Berlato (UEN). – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vores primære mål er at sikre, at Europa har en fælles landbrugspolitik efter 2013. Vi mener, at det er helt afgørende, ikke kun for at beskytte landbrugssektoren og den socioøkonomiske struktur i medlemsstaterne, men også fordi det i starten af det tredje årtusinde er strategisk vigtigere end nogensinde at garantere Europas fødevareforsynings sikkerhed.

Jeg vil gerne understrege over for kommissæren, at vi er nødt til fortsat at gennemføre politikker til støtte for de enkelte fælles markedsordninger for landbrugsprodukter, hvor det er nødvendigt, og vi mener nærmere bestemt:

a) at afkoblingen af støtten i tobakssektoren skal indeholde en mulighed for at fastholde delvist koblet støtte frem til 2013 for at undgå, at produktionen fuldstændig opgives, da det ville bringe hele sektorer i fare, skabe arbejdsløshed og desuden medføre forskellige økonomiske og miljømæssige problemer, navnlig i ugunstigt stillede områder. Jeg vil gerne minde kommissæren og rådsformanden om, at Parlamentet allerede har givet udtryk for sin store opbakning på det punkt.

b) at det i mælkesektoren – af hensyn til på kort sigt at genskabe balancen på markedet og på længere sigt at gøre det muligt at lande blødt efter afskaffelsen af kvoteordningen – ville være hensigtsmæssigt at forhøje kvoterne med 2 % i produktionsåret 2009-2010 og 2014-2015.

Sebastiano Sanzarello (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke ordføreren, hr. Capoulas Santos, og hr. Goepel for deres fremragende arbejde.

Vi drøfter en fælles landbrugspolitik, som blev til i slutningen af 1990'erne og revideret i 2003 i en globaliseret verden med overproduktion, hvor vi var fulde af lovord om den overdrevne støtte til landbruget. Vi fandt på afkobling og graduering, opstillede betingelser og indførte en gevaldig masse bureaukrati i støtteordningerne, og inden for nogle få år opnåede vi, som hr. Barnier sagde, en udvikling, som vi havde forestillet os. Denne udvikling, som vi havde forestillet os, resulterede i, at vi fik et produktionsunderskud, at vi fik et forsyningsproblem, særligt hvad korn angår, at vi fik et underskud i den europæiske kødproduktion, og at vi nu oplever et ufattelig stort tab af arbejdspladser.

Jeg mener derfor, at den strategi, som Kommissionen anlagde ved at ændre holdningen fra 2003, bør forkastes inden for de næste par dage med opbakning fra det franske formandskab, og at vi bør revidere holdningen til disse spørgsmål og til gradueringen, som virker for voldsom. Ved at fjerne ressourcerne fra producenterne og overføre dem til anden søjle tager vi ressourcerne fra dem, som dagligt investerer i landbruget og producerer landbrugsvarer, fra dem, som vi beder om at have respekt for jorden og dyrke sunde fødevarer, som vi beder om at sørge for sikre arbejdsforhold, som vi beder om at sikre dyrevelfærden, og som vi beder om at garantere et højt næringsindhold og fødevaresikkerheden. Vi fjerner deres støtte i en stadig mere konkurrencepræget og globaliseret verden.

Vi er især med hensyn til mælkekvoterne derfor nødt til at genoverveje situationen i lande som Italien, der allerede i 20 år har lidt under dette tragiske produktionsunderskud trods landets store potentiale. Den koblede støtte bør fastholdes. Jeg tilslutter mig det, som mine kolleger sagde med hensyn til tobak, for der er 500 000 husholdninger i Europa, som ernærer sig i denne sektor, og fjerner vi den koblede støtte, ville vi uden tvivl kaste dem ud i fattigdom uden at bidrage til at reducere antallet af rygere, hvis det er det, det drejer sig om.

Vincenzo Lavarra (PSE). – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det glæder mig meget at se resultatet af en særdeles positiv fælles beslutningsprocedure på landbrugsområdet, som har været mulig på grund af det tættere samarbejde mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet. Det er et godt tegn, og jeg er sikker på, at De vil lade mig lykønske hr. Capoulas Santos med hans afbalancerede betænkning om graduering, unge landbrugere, arbejdssikkerhed og de nye udfordringer.

Vi er i gang med en vanskelig overgang. Vi kender til den bløde landing og afkoblingen og andre innovative foranstaltninger. Vi skal i forbindelse med denne overgang beskytte de landbrugere, som vil blive ramt af afskaffelsen af mælkekvoterne, og ugunstigt stillede områder, som f.eks. lever af tobaksindustri, og vi bør benytte denne overgang til at iværksætte en seriøs revurdering af, hvad der skal ske efter 2013 og ajourføre formålene med og de nye opgaver under den fælles landbrugspolitik samt starte en debat om, hvordan vi løser problemet med den skarpe opdeling mellem første og anden søjle.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Rådet, Kommissionen og ordføreren for alt det hårde arbejde, der er lagt i dette. Det eneste, der er ligetil med hensyn til den fælles landbrugspolitik, og som er blevet ignoreret i denne forhandling, er, at budgettet ligger fast og er faldende. Alligevel fremsætter vi øgede krav til denne politik, bl.a. i forhold til klimaændringer, biodiversitet og vandforvaltning. Intelligent vandforvaltning er en rigtig god idé, og det er de lokale myndigheder, der skal reparere lækager. Det er godt nok intelligent!

Lad mig gå over til mælk. Hvad er der galt i at forhøje kvoterne med 2 % og stole på, at landbrugere, der kan producere til markedet, kan magte det? Det er ikke obligatorisk. Lad det være op til landbrugerne. Der blev i Aylward-betænkningen givet udtryk for enorme forventninger til færebud, som vi i Parlamentet støtter. Rådet må ikke skuffe disse forventninger, når det træffer sin endelige beslutning.

Vi taler med hensyn til graduering og artikel 68 om at omfordele landbrugsmidler for at imødegå disse nye udfordringer. Det kan ikke lade sig gøre, og hvis gradueringen gennemføres, kan det kun ske via færre regler, ikke flere regler, hvilket synes at være tilfældet her.

Den største trussel mod den fælles landbrugspolitik og de europæiske landbrugere er revisionen af budgettet, Tony Blairs arv til denne institution, hvor finansieringen af landbruget er truet. Jeg vil gerne kommentere min kollega hr. Aylwards bemærkning vedrørende Lissabontraktaten og sige, at det er korrekt, at inspektionerne var et problem. Jeg ville tro, at irske landbrugere i dag i højere grad ville støtte Lissabontraktaten, fordi de frygter, at medlemsstaterne vil få større kontrol over landbrugspolitikken, og de kender faren ved det i lyset af vores finanslov for 2009, hvor den irske regering har nedsat støtten til landbruget. De stoler mere på EU end på deres egen medlemsstat. Det må vi ikke glemme.

Det største problem for landbrugere i hele Europa er indtjenings- og prisvolatilitet. Vi har behov for markedsstøtteforanstaltninger. De skal være mere fleksible og hensigtsmæssige og bruges, når vi har behov for dem, ellers må vi opgive familielandbruget, og vi vil ødelægge det, som vi har skabt i Europa, hvilket er en forsyning af sikre kvalitetsfødevarer. Held og lykke med deres forhandlinger!

Bogdan Golik (PSE). – (PL) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne overbringe ordføreren, hr. Capoulas Santos, en særlig tak for det enorme arbejde, som han har udført i løbet af de seneste få måneder, og for hans store evne til at finde kompromisløsninger.

Den fælles landbrugspolitik skal bevare sin fællesskabskarakter og sikre, at hele det udvidede EU kan konkurrere på lige vilkår. En forudsætning for at nå det mål er, at vi bl.a. stræber efter fælles støttesatser i hele EU. Jeg tror, at det vil ske i 2013, og jeg tror ikke, at nogen ønsker at udsætte det yderligere.

Da tiden er kort, vil jeg begrænse mig til et enkelt emne. De nye medlemsstater vil i stigende grad blive omfattet af krav om miljøbeskyttelse, fødevarer sikkerhed og dyrevelfærd. Det vil indebære enorme omkostninger over kort tid at overholde disse krav, og det vil medføre et kraftigt fald i landbrugsproduktionens lønsomhed i disse lande. Indførelsen af disse principper i deres helhed må af den grund udskydes, indtil der sker en lige fordeling af samtlige betalinger og subsidier.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne takke hr. Capoulas Santos for hans særdeles fine betænkning, og jeg vil også gerne takke koordinatoren og skyggeordføreren, hr. Goepel.

Jeg vil kort kommentere tre punkter. For det første bør den nuværende tobaksstøtteordning efter Parlamentets opfattelse fastholdes indtil 2013, og 50 % af finansieringen bør forblive under den første søjle og ikke overføres til anden søjle. Det, mener jeg, er både uretfærdigt og urimeligt. Hvorfor mener jeg det? Fordi De kun ønsker, at dette skal gælde tobak. Desuden mener jeg, at det vil få katastrofale følger for over en halv mio. familier, især i mit land, hvor de fleste tobaksbønder er fattige og har en lille produktion. De vil opgive deres landbrug og flytte til de større byer, hvilket indebærer en kæmpe risiko for miljøet og landdistrikterne.

Der er noget, jeg gerne vil præcisere i den forbindelse. Vi er alle imod rygning, men vi må ikke blande de to ting sammen. Så længe folk i Europa ryger cigaretter, og den europæiske industri har behov for tobak, er der fornuft i, at vi selv producerer den i stedet for at importere den.

For det andet er det også hensigtsmæssigt at fastholde de nuværende særlige rettigheder, navnlig de særlige foderrettigheder.

For det tredje er jeg imod de minimumniveauer for bevilling af direkte støtte, som Kommissionen foreslår, og som udelukker enhver, der modtager under 250 EUR om året eller dyrker et areal på under 1 ha om året, fra at modtage støtte. For himlens skyld, EU skal støtte både store og små producenter. Vi har behov for dem

alle, men vi har frem for alt behov for de små landbrug. Jeg opfordrer derfor til, at vi ændrer dette punkt og bevilger støtte til alle landbrugere, uanset hvor lille deres produktion måtte være.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil for det første gerne takke hr. Capoulas Santos for hans betænkning, og så vil jeg sige til hr. Barnier og fru Fischer Boel, at uanset Deres ideologiske baggrund, som illustrerer, at De hver især har en forskellig tilgang til den fælles landbrugspolitik og dens betydning for EU's udvikling, har vi gjort det umulige. De har med andre ord skabt mistillid og skuffelse hos både små og store producenter. Vi har med de generelle nedskæringer og med forslagene om yderligere forringelser af værdien af rettigheder i en tid, hvor produktionsomkostningerne er steget, skuffet både store mælkeproducenter og små producenter i små og bjergrige områder.

Det skaber ikke tillid, når Kommissionen foreslår at sænke støtten med skandaløse 50 % i tobaksindustrien uden at begrunde det med henvisning til traktaten eller sågar til de horisontale politikker under den fælles landbrugspolitik. Der gøres også forskel ved at udelukke små landbrug med under 10 ha, hvilket for især Grækenlands vedkommende vil betyde, at områder ikke kan modtage støtte.

Jeg forstår udmærket Deres kommunikationspolitik, fru kommissær, og jeg har den største respekt for Dem. De taler om en blød landing. Pas på, hvilken lufthavn vi lander i. Der er også en lufthavn på Guantanamo.

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Vi har allerede hørt mange synspunkter under formiddagens lange forhandling. Det lykkedes mig heldigvis at give kommissæren et stykke skolefrugt, inden vi startede, så forhåbentlig vil vi med dette lille mellemårtid kunne fortsætte forhandlingen om dette vigtige emne lidt endnu.

Jeg vil dog gerne flytte opmærksomheden fra skolefrugt over på mælk. Rent bortset fra drøftelsen af alle mulige former for tekniske instrumenter er det efter min mening umuligt at forklare de europæiske borgere, at vi har betalt 340 mio. EUR i tillægsafgift, men fortsat ligger knap 1 % under den europæiske kvote. Rådet vil under alle omstændigheder skulle gøre noget ved denne manglende logik.

Som jeg før har givet udtryk for, er Kommissionens forslag om at forhøje kvoten med 1 % om året desuden "en tynd gang skummetmælk", hvis De spørger mig. Der kunne dog meget vel gå hen at blive tale om "letmælk", når Ministerrådet samles senere. Med 1 % udnytter vi trods alt ikke alle muligheder inden for EU og på verdensmarkedet. Det argument, som jeg før har hørt i denne debat, nemlig at vores kvoteordning automatisk vil sikre os en god pris, er for kortsigtet. Det er også tydeligt, hvis man ser på prisudviklingen siden 1984. Det siger sig selv, at megastores som dem, man har i USA, er utænkelige i vores region. Vi vil være nødt til at have et sikkerhedsnet i tilfælde af meget magre år og uforudsete begivenheder, f.eks. dyresygdomme.

Jeg vil desuden – og dette, mener jeg, er lige så vigtigt – opfordre Kommissionen til at se på, hvordan fortjenesterne er fordelt i hele fødevareproduktionskæden. Selv om supermarkederne i øjeblikket har fortjenester på omkring 20 % og distributionsleddet på knap 10 %, kæmper mange primærproducenter – landbrugere – uden hvem, der ikke ville være nogen fødevarer – i øjeblikket med røde tal på bundlinjen.

Jeg vil nu vende tilbage til det vigtigste emne. Vi taler som sagt her om vores daglige brød. Fødevareforsynings sikkerheden bør derfor være det altafgørende i denne debat, men også i debatten om landbrugspolitikken efter 2013, for jeg mener, at det sidste, vi har behov for, er at finde ud af, at vi pludselig er blevet lige så afhængige af fjerne lande for at skaffe vores daglige brød som for at skaffe energi.

Giovanna Corda (PSE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, hr. Barnier, mine damer og herrer! Jeg er yderst taknemmelig over for vores kollega hr. Capoulas Santos, som har udført et fantastisk stykke arbejde – og det med godt humør skal siges.

Den fælles landbrugspolitik har altid haft til opgave at garantere fødevareforsyningen for alle. Dette formål er endnu mere relevant i dag, eftersom den aktuelle krise gør både forbrugere og landbrugere sårbare. Det er vigtigt at garantere forbrugernes adgang til fødevarer, men det er også vigtigt at garantere landbrugere en anstændig indkomst. Vi skal derfor hjælpe unge landmænd og tilskynde dem til at etablere sig og udvikle deres landbrug, eftersom det er dem, som vil være med til at brødføde verden i fremtiden.

Jeg vil gerne fremhæve vanskelighederne i fære- og gedesektoren, som hr. Capoulas Santos har været meget optaget af. Det er afgørende, at der bevilges støtte, men ikke kun til kød, også til mælk, et område, som jeg har stort kendskab til på Sardinien.

Jean-Paul Denanot (PSE). – (FR) Hr. formand! Tak for det udførte arbejde og for de konklusioner og retningslinjer, der er kommet ud af sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik og af hr. Capoulas Santos' betænkning.

Landbruget er helt klart en økonomisk sektor, som ikke kun kan reagere på markedssignaler. Landbrugserhvervet påvirker vores fødevarselvforsyning, men også, som vi alt for ofte ser, regionerne og beskæftigelsen.

Det ville være et alvorligt slag mod vores landbrug, hvis vi afskaffede markedsmekanismerne. Afkoblingen af støtten ville f.eks. medføre reelle problemer for visse dele af husdyrbruget, særligt produktionen af ammekøer og får, og det glæder mig meget netop at have hørt fru Fischer Boel tale om dette problem.

Det står desuden klart, at en streng fastholdelse af historiske referencer vil være en kæmpe hindring for enhver eventuel reform. Jeg mener imidlertid stadig, at spørgsmålet om den fælles landbrugspolitikens anden søjle er afgørende, eftersom landdistrikterne har behov for landbrugserhvervet for at kunne skabe beskæftigelse på landet. Vi skal derfor overveje spørgsmålet om anden søjle uden selvsagt at afskaffe støtten under første søjle.

María Isabel Salinas García (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil allerførst også gerne takke ordføreren hr. Capoulas Santos for hans fremragende arbejde. Jeg synes, at hans betænkning er både afbalanceret og rimelig.

Jeg føler, at det på dette tidspunkt i forhandlingen er vigtigt at sende et budskab om stabilitet til vores landbrugere. De europæiske landbrugere har mere end nogensinde behov for stabilitet og løsninger. De har behov for tilstrækkelig lange overgangsperioder og for, at vi fastholder særlige foranstaltninger i trængte sektorer.

Vi kan ikke benytte de samme løsninger i alle sektorer, fru kommissær. De må huske på, at vi har sektorer, som oplever en reel krise. Den fælles landbrugspolitik må ikke være problemet. Den skal være løsningen, og i den henseende har vi behov for en solid første søjle.

Vi tror på og har tillid til udviklingen i landdistrikterne, men vi tror ikke på, at den graduering, som Kommissionen foreslår, er løsningen. Udviklingen af landdistrikterne bør ikke styrkes på bekostning af første søjle. Vi er enige i, at enkeltbetalingsordningen skal forenkles gennem en revision af markedsmekanismerne. Det betyder imidlertid ikke, at vi skal afskaffe dem.

Hvis det lykkes os at finde den rigtige løsning, vil vi have lagt grunden for en fælles landbrugspolitik, som kan fortsætte i lang tid efter 2013. Hvis det ikke lykkes os, vil mange europæiske landbrugere være nødt til at dreje nøglen om.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg bifalder den store indsats, som vores ordfører, hr. Capoulas Santos, har gjort for at sikre, at den fælles landbrugspolitik forbliver tættere forbundet til landbrugerne og de europæiske borgere i stedet for at fokusere på markedsbehovene, og for at tage hånd om de forskellige bekymringer, der opstår, når så mange udfordringer er i spil.

Det er således afgørende for de 27 medlemsstater at finde en fælles tilgang til sektoren, men det er vigtigt at fastholde markedsstøtten og forvaltningsinstrumenterne for nøgleprodukter. Jeg tænker bl.a. på mejerisektoren og tobaksstøtten, hvis afskaffelse bestemt ikke ville bidrage til at reducere antallet af rygere, men i stedet ville føre til, at vi mistede en vigtig europæisk produktion og den sociale struktur, der er knyttet til den.

Sådanne instrumenter skal imidlertid altid tage højde for de meget forskellige landbrugsforhold i Europa. Den nuværende mælkekvoteordning er eksempelvis en reaktion på vilkår, som ikke længere er aktuelle. Den forhøjelse på 1 %, der foreslås i kompromiset, er ikke nok til at dække efterspørgslen på hjemmemarkedet i de fleste medlemsstater. Vi har derfor behov for en mere fleksibel ordning, som giver den enkelte medlemsstat mulighed for at reagere på egne behov, og det ville samtidig styrke den europæiske konkurrenceevne i sektoren på det internationale marked.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er fuldstændig enig med hr. Barnier, når han taler om fødevarsuverænitet og betydningen heraf, og med kommissær Fischer Boel, når hun taler om klimaændringernes betydning for landbrugsdagsordenen i dag. Kan vi ikke forene disse to koncepter?

Det ventes, at den stigende efterspørgsel i verden efter mejeriprodukter – en stigning på op til 35 % inden 2020 – vil føre til en vis intensivering af den irske landbrugsproduktion, men vores bestand af ammekøer

vil højst sandsynligt blive påvirket, hvis en reduktion af vores kvægbestand kommer på tale for at opfylde EU's klimamål i henhold til den foreslåede byrdefordeling. Irlands fødevareproduktion betragtes som en af de mest effektive i verden målt på udledning pr. produktionsenhed. Enhver knaphed på verdens fødevaremarkeder ville – såfremt Irland reducerer sin husdyrbestand – højst sandsynligt blive dækket af lande, hvis produktionssystemer er langt mindre bæredygtige og har et langt højere udledningsniveau som følge af deres mindre effektive forvaltning af bestanden eller aldersfordelingen i deres bestande samt skovrydning.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Hr. formand, fru kommissær, hr. Barnier! Et sundhedstjek bør have til formål at rette op på visse aspekter, som ikke er helt rigtige. I landbrugslovgivningen for regionerne i den yderste periferi er der ét aspekt, som ikke er rigtigt. Det er reguleringen af sukkerproduktionen i den selvstyrende region Azorerne.

Jeg vil gerne opfordre både kommissæren og ministeren og også alle medlemmerne til at se på de ændringsforslag, som jeg har fremsat, og overveje, hvad der står på spil, da det er let og ligetil at løse dette problem. Hvis det imidlertid ikke løses, vil det medføre arbejdsløshed og betyde, at sektoren bukker under, hvilket vil få yderst alvorlige konsekvenser for den selvstyrende region Azorerne.

Jeg vil endnu engang insistere på, at De er yderst opmærksomme på dette aspekt.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at vi i lyset af den situation, der er opstået for nylig, bør takke både kommissæren og ordføreren. Jeg vil gerne takke ordføreren for det arbejde, han har udført, for når vi taler om landbrug, taler vi om fødevarer, og derfor er dette spørgsmål yderst delikat.

Jeg vil gerne tale om to vigtige punkter. Det første er spørgsmålet om mælkekvoter. Jeg glæder mig over kompromiset om forhøjelsen på 1 % – som også kunne øges til 2 % – men det største problem vil opstå efter 2014, for såfremt landingen ikke bliver blødere, vil de, som har foretaget investeringer i de seneste år, komme i store vanskeligheder, og landbrugsvirksomhederne i sektoren vil lide kæmpe tab. Det andet aspekt eller spørgsmål vedrører reguleringen af landbrugspriserne. For et år siden var der et fødevareproblem på grund af knaphed på korn, og nu er prisen på majs og hvede halveret i forhold til sidste år, mens forbrugerpriserne på pasta, brød og foder stadig er høje. Måske skete der en fejl i planlægningen, eller måske var kontrollen utilstrækkelig.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! Kommissionen har foreslået udgiftsrammer inden for den fælles landbrugspolitik for de forskellige medlemsstater frem til 2013 og herefter. Hvis vi omregner disse tal til beløb pr. hektar dyrket areal, vil resultatet være en voldsom skævhed i støtten pr. hektar i de forskellige lande. I Belgien vil støtten nå op på ca. 490 EUR, i Danmark 390 EUR, i Tyskland 340 EUR og i Frankrig 260 EUR, mens den i de nye medlemsstater vil være langt lavere – 210 EUR i Tjekkiet, 200 EUR i Slovakiet og blot 190 EUR i Polen.

I en situation, hvor de gamle og de nye medlemsstaters produktionsomkostninger hastigt nærmer sig hinanden, og hvor Kommissionen foreslår at afkoble den finansielle støtte fra produktionen, er der ikke noget belæg for at fastholde disse forskelle, og der er desuden reelt tale om forskelsbehandling af landbrugerne i de nye medlemsstater. Hvis Kommissionens og Rådets holdning til dette spørgsmål ikke ændrer sig, vil vi for altid have to fælles landbrugspolitikker: en gunstig, som er rettet mod de gamle medlemsstater, og en ringe, som bliver de nye medlemsstaters lod.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. minister! Jeg skal gøre det kort. Jeg vil gerne fokusere på den omstændighed, at vi først og fremmest har et ansvar over for 500 mio. forbrugere i EU og dernæst over for landbrugerne i EU, som producerer fødevarer til disse forbrugere. Vi har et ansvar over for såvel store som små brug. Vi har et ansvar over for landbruget i ugunstigt stillede områder, i græsningsområder og i særdeleshed i områder, hvor der produceres mejeriprodukter og kød.

Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes positive overvejelse af den mælkefond, som jeg har bedt om i to år, nemlig siden debatten om den lille mælkepakke og afskaffelsen af støtteforanstaltningerne på området. Jeg er overbevist om, at denne mekanisme vil gøre os i stand til at hjælpe, såfremt vi ikke blot tager pengene fra andre landmænd, men i stedet bruger de ressourcer, som er blevet frigjort i forbindelse med afskaffelsen af markedsstøtteforanstaltningerne.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Vi er i denne forhandling nødt til at tale om fødevaresikkerhed, fødevarers sporbarhed og fødevareforsyningsikkerhed. Vi kan ikke adskille disse ting fra vores forhandling

her i dag, og vi kan ikke ignorere den omstændighed, at antallet af landbrugere fortsat falder kraftigt år for år.

At forhøje den obligatoriske graduering vil ganske enkelt svare til at stikke hånden ned i de europæiske landbrugeres lommer. Værdien af enkeltbetalingsordningen er faldet med ca. 15 % siden 2005 på grund af inflation og andre ting og på trods heraf, foreslås det at forringe den yderligere.

Forenkling synes at være nøgleordet. Kontrollen af landbrugerne er imidlertid optrappet, i hvert fald i Irland. Vi har i de seneste uger oplevet flere helikoptere, der flankeret af 61 kontrollører på jorden talte får i Connemara-regionen, et lille område, hvor prisen på får ikke engang kan tjene landbrugernes investeringer ind. Det har for nogle mindet mere om invasionen af Irak end om Europas venlige hånd. Det er spild af ressourcer og afspejler et overbureaukratisk Europa, hvis handlinger er fuldstændig ude af proportion.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Selv om jeg ikke er tilfreds med kompromiset, kan jeg leve med det, for vi vil muligvis kunne forhindre de største skader på vores landbrugere, hvis vi lader være med at afskaffe de direkte betalinger, sådan som Kommissionen på katastrofal vis foreslår.

Hvis disse penge går til en mælkefond, vil nedskæringen gøre endnu mindre ondt. Jeg læste desværre her til morgen, at kommissæren atter er på barrikaderne og modsætter sig mælkefonden. Det vil ikke betyde noget for Luxembourg's landbrugere, hvis vi undlod at afskaffe de direkte betalinger på op til 10 000 EUR, for alle fuldtidslandbrugere er over denne grænse. Prioriteten skal derfor være helt at undgå nedskæringer eller begrænse dem mest muligt. Der vil i modsat fald ikke være nogen fremtid for fuldtidslandbrugere i Luxembourg.

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg mener hverken, at dette er tiden eller stedet at indlede en omfattende debat. Parlamentet har nemlig kun beføjelse til at afgive udtalelse på det eneste område, hvor EU har magt over liv eller død, og hvor halvdelen af budgettet bruges.

Jeg opfatter sundhedstjekket som konservativt. Globaliseringen, som også er EU's mål, betales af landbruget, som er offer for den evige søgen efter en umulig rolle som mægler. Min rolle som medlem af Parlamentet viser imidlertid den manglende gennemsigtighed i gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik. Kommissæren undertegnede forordning nr. 250 i 2008, men medlemsstaterne ignorerer den, og det vil de fortsat gøre, også efter den 30. juni 2009.

Jeg mener, at det eneste, vi kan gøre nu, er at indføre de udpegede kontrolinstanser. Vi skal dog huske på, at vi bør flytte debatten om landbrugspolitikken i retning af borgerne, som bør forsynes med oplysninger, såfremt vi ønsker at gå den rigtige vej. Gør vi ikke det, vil vi fortsat bringe landbrugssektoren, som er offer for dens fortsatte isolation, i fare.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil først gerne tale om mælk. Jeg er ikke tilhænger af en forhøjelse på 2 %. Jeg ville støtte en forhøjelse på 1 %, for selv om der er blevet sagt meget om bløde landinger, tror jeg ikke på det. Jeg tror, at verden ændrer sig i dette øjeblik. Der er på grund af foranderlige verdensmarkeder vendt op og ned på situationen i mælkeindustrien, som for et år siden bestemt var en succesfuld del af vores produktion.

Jeg vil gerne sige til kommissæren, at jeg er lidt bekymret over artikel 68 og 69. Jeg mener, at De kan tage ordet "fælles" og for altid fjerne det fra den fælles landbrugspolitik. Jeg ville være meget forsigtig med dette og sørge for, at vi ikke fralægger os for meget af ansvaret, at pengene ikke blot ryger tilbage, og at medlemsstaterne ikke skaber ulige konkurrencevilkår.

Jeg mener med hensyn til spørgsmålet om graduering, at vi bør holde os til etcifrede tal, men lade al graduering være obligatorisk. Lad alle i hele EU bidrage til den samme grad af graduering fra anden søjle.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne føje nogle ting til debatten. For det første har vi behov for en styrket første søjle under den fælles landbrugspolitik, så producenterne kan tage hånd om markedets aktuelle behov og problemer. For det andet vil enhver ekstra graduering skabe indkomstusikkerhed blandt producenterne. For det tredje kan forslaget om nye støttemekanismer såsom gensidige fonde og fonde til sikring af produktionen ikke finansieres via et forhøjet budget, og for det fjerde åbner medfinansieringen af landbrugspolitikens første søjle op for fremtidig medfinansiering af den fælles landbrugspolitik.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordførerne for deres arbejde med sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik, da det er vigtigt at fremhæve Parlamentets større indsats i den forbindelse, og jeg vil også gerne give udtryk for min tilfredshed med Rådets og Kommissionens tilgang

til disse forhandlinger. Jeg mener, at det tegner godt for kommende forhandlinger, når Parlamentet får lige så stor medbestemmelse som Rådet i landbrugsspørgsmål.

Når man som jeg kommer fra et landbrugsområde i Irland, er det trist at se, at landbrugerne i den seneste tid har vendt sig imod EU-projektet af forskellige årsager, bl.a. fornemmelsen af manglende gennemsigtighed i forhandlingerne i Rådet. Hvis og når Lissabontraktaten vedtages, vil Parlamentet få central indflydelse, og der vil dermed blive bedre plads til en åben og gennemsigtig debat om spørgsmål, der falder ind under den fælles landbrugspolitik, og det vil sikre politikken større legitimitet blandt landbrugerne.

Vejen frem i EU er Parlamentets fulde inddragelse i beslutningsprocessen, og det vil først ske med indførelsen af den fælles beslutningsprocedure.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Dette er en god betænkning. Hvad mangler der? Hvad skal ændres? Sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik tager ikke tilstrækkeligt hensyn til den nye situation, der er opstået i verden som helhed og også i Europa i kølvandet på fødevarekrisen. Der er sket for meget til ikke at tage det alvorligt.

Mange af punkterne i Kommissionens forslag opfylder ikke forventningerne hos de nye medlemsstater, som kræver en mere retfærdig ordning for direkte støtte. Jeg er overbevist om, at det er umuligt at komme uden om en udligning af forskellene i støtteniveauet mellem medlemsstaterne. Ministerrådsmødet vil blive fulgt af 8 000 demonstrerende tobaksdyrkere. Jeg håber, at deres krav vil blive imødekommet.

Vi er med hensyn til de andre spørgsmål for det første nødt til at gå forsigtigt til værks i forhold til at afskaffe mælkekvoteordningen i 2015. Vi skal finde en måde at gribe situationen an på. Mælkemarkedet er ustabil og skal derfor overvåges. For det andet bør vi fastholde markedsinterventionsmekanismerne, bl.a. lagring...

(Formanden afbrød taleren)

Michel Barnier, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Mange tak for Deres opmærksomhed og de spørgsmål, som De har stillet os. Jeg vil gerne tage fat på flere ting, én ad gangen.

Jeg vil for det første gerne tale om graduering, som hr. Goepel, hr. Baco, hr. Sanzarello og fru Lulling nævnte for lidt siden. Jeg kan forsikre Dem om, at spørgsmålet om gradueringssatsen vil få en central plads i ethvert kompromis. Jeg har noteret mig Parlamentets ønske om, at der findes en kompromisløsning. Jeg vil gerne tilføje, at en for kraftig progressiv graduering bestemt vil kunne medføre problemer for flere medlemsstater, men vi må være opmærksomme på, at selve princippet om progressiv graduering imødekommer et samfundsmæssigt behov, som har været meget omtalt i medierne. Vi skal derfor sammen med fru Fischer Boel finde et kompromis, og jeg mener i den forbindelse, at Deres ordførers forslag vil bidrage til dette kompromis. Med hensyn til graduering er spørgsmålet om medfinansieringsgraden i forbindelse med yderligere graduering et andet element, der skal omfattes af pakken. De har foreslået 100 %, dvs. ingen national medfinansiering. Det er meget ambitiøst, men jeg tror, at det er den rigtige vej at gå.

Jeg vil dernæst tage fat på spørgsmålet om de nye udfordringer. Jeg forstod udmærket holdningen i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, der betragter de facto-støtte til mejerisektoren som en af disse nye udfordringer, der skal finansieres gennem graduering. Jeg mener, at det er en af de muligheder, som vi skal arbejde med sammen med fru Fischer Boel.

Hr. Capoulas Santos nævnte et andet vigtigt spørgsmål, som spænder vidt og er meget problematisk. Han ønsker en forsigtig og moderat tilgang på området, hvilket hr. Goepel, fru Mathieu og hr. Le Foll også netop har givet udtryk for. Jeg har kun nævnt nogle få navne, men mange af Dem talte om dette emne, nemlig mælkekvoterne. Der er to problemer, som vi skal have løst: forhøjelsen af kvoterne og forhøjelsens størrelse samt støtteforanstaltninger.

Jeg har med hensyn til forhøjelsen af kvoterne lagt mærke til, at drøftelserne i Parlamentet har afsløret meget forskellige holdninger. Situationen er ærligt talt den samme i Ministerrådet. Den løsning, som De anbefaler – 1 % pr. år mellem 2009 og 2010, hvorefter der på baggrund af en rapport tages stilling til endnu en forhøjelse – er en fornuftig strategi, som er i tråd med Deres ordførers, hr. Capoulas Santos', ønsker. Der er samtidig spørgsmålet om gennemsigtigheden på mellemlang sigt for landbrugsvirksomheder og for virksomheder generelt. En sådan gennemsigtighed kræver, at vi fastlægger en kurs fra nu og frem til 2015, og jeg føler i sidste ende, at Kommissionens forslag er tæt på at være en afbalanceret løsning. Vi vil arbejde med dette og navnlig med støtteforanstaltningerne, eftersom alle er enige om at bevilge støtte til udsatte regioner. Den foreslåede løsning med at anvende artikel 68 til at gennemføre foranstaltninger af mere strukturel karakter vil efter min mening give os en række nyttige værktøjer, som vi kan bruge til at støtte denne sektor. Jeg mener

med hensyn til indretningen af de finansielle instrumenter, der skal gennemføres, at vi har behov for en drøftelse for at finde en løsning, som alle kan acceptere. Jeg tænker naturligvis på "mælkefonden".

Jeg vil gerne sige et par ord om de instrumenter, der skal regulere markedet. Jeg har noteret mig ønskerne om at bevare markedsreguleringsmekanismerne og effektive instrumenter. Jeg mener ligesom Dem, at i denne nye globale landbrugs- og fødevarer-situation, som mange af os har henvist til, har denne produktionssektor, denne realøkonomi, som påvirker befolkningens fødevarerforsyning, behov for interventionsmekanismer i tilfælde af alvorlig ustabilitet på markedet, og intervention er ud fra det synspunkt et vigtigt aspekt i forhandlingen.

Mange medlemsstater ønsker ligesom mange medlemmer af Parlamentet at ændre og genforhandle Kommissionens oprindelige forslag. Vi vil søge at finde et kompromis, der gør os i stand til at fastholde et egentligt og effektivt sikkerhedsnet.

Jeg vil til sidst gerne tale om artikel 68. Der har ligesom i Rådet været mange forhandlinger her i Parlamentet, og der har været et stærkt ønske om at åbne mulighederne for anvendelse af denne artikel, som vækker manges interesse, men samtidig bevare dens helhed. Hvis vi åbner mulighederne for anvendelse af denne artikel, vil det måske – og efter min mening uden tvivl – gøre os i stand til at støtte de former for produktion, som er blevet nævnt, og som har behov for støtte, bl.a. produktionen af får.

Vi arbejder også på det punkt sammen med Kommissionen, ligesom vi vil forsøge at finde løsninger, der kan forbedre finansieringsbetingelserne. Jeg tænker navnlig på kravene om større retfærdighed og lighed fra mange af repræsentanterne for de nye medlemsstater.

Jeg har hørt nøje efter, og det har været interessant at lytte til alle de mange detaljerede taler. Min opgave er på baggrund af den udtalelse, som De snart afgiver – og jeg vil endnu engang gerne takke udvalgsformanden, hr. Parish, hele udvalget og ordføreren for deres arbejdsindsats – at sikre et dynamisk politisk kompromis, som vil gøre os i stand til at tilpasse og samtidig beskytte den fælles landbrugspolitik i lyset af den nye globale situation, som vi befinder os i. Det er den opgave, som vi vil forsøge at løse sammen med fru Fischer Boel og alle hendes kolleger, som jeg takker for det gode samarbejde, der er opstået i løbet af de seneste måneder.

Jeg ville måske gerne sige en sidste ting vedrørende en bemærkning fra fru Aubert, som nævnte den usikre fødevarer-situation. Formandskabet er udmærket klar over, at vi ikke kan drøfte den fælles landbrugspolitik, som befandt vi os i et fort og kun skulle tænke på os selv i Europa. Det var netop i det lys, at vi den 3. juli afholdt en konference i Parlamentet over temaet "Who will feed the World" med deltagelse af generaldirektøren for Verdenshandelsorganisationen, direktøren for Verdensbanken, generaldirektøren for Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisationen, mange medlemmer af Parlamentet og kommissær Michel. Vi afholder i samme forbindelse et arbejds møde med hr. Michel den 28. november om forbindelsen mellem landbrug og udvikling.

Jeg er derfor ligesom resten af formandskabet meget opmærksom på, hvad der siges om landbruget, af hensyn til at bevare EU's landbrugsmodel og regionale fødevarermodel, som i 50 år har dannet grundlag for den fælles landbrugspolitik, men vi skal samtidig fortsat have et klart og empatisk perspektiv om, hvad der sker i andre dele af verden.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har lyttet nøje til debatten, og jeg synes, at deltagelsen efter catch the eye-proceduren tydeligt viser, at der i Parlamentet er en kæmpe interesse for landbrugssektoren og konsekvenserne af de beslutninger, som vil blive truffet.

Jeg vil gerne tage fat på nogle af de emner, der har været oppe. Jeg vil for det første gerne understrege, at De må have misforstået eller overset noget, da De forsøgte at overbevise mig om, at graduering er ensbetydende med at fratage landbrugerne midler, hvilket bestemt ikke er tilfældet. Vi har behov for graduering, fordi vi står over for nye udfordringer, og vi er nødt til at styrke landbrugernes muligheder for at foretage investeringer, så de kan imødegå disse nye udfordringer. Jeg tror derfor tværtimod, at man med hensyn til graduering kan sige, at vi reelt øger bevillingerne til landbrugssektoren, fordi der også skal tages højde for medfinansiering. Det er det, som det hele handler om. Hvis De bliver ved med at sige, at vi fratager landbrugerne midler, er der noget, som De, der har brugt dette argument, har misforstået.

Mælk synes at have været det helt store debattema i dag. Hr. Parish sagde i sin første tale, at der er 27 medlemsstater – 27 kunder – i Deres udvalg, men efter at have lyttet til forhandlingen i dag ville jeg have troet, at der var langt flere, for der tales om alt fra en forhøjelse på 0 % til en forhøjelse på 10 %. Formandskabet og Kommissionen er nødt til at forsøge at finde den rette balance.

Jeg vil sige til dem, som taler om en mælkefond, at det er lidt besynderligt, for jeg husker stadig forhandlingerne i 2003, hvor vi besluttede at kompensere mælkeproducenterne i hele Europa. Lad mig tage Tyskland som eksempel. De tyske mælkebønder fik en kompensation på 1 mia. EUR årligt – penge, som blev overført fra deres mælkepræmie til deres enkeltbetalingsordning. Dengang hørte jeg ikke nogen tale om en mælkefond, og det er årsagen til, at vi, fordi vi ved, at mejerisektoren står i en vanskelig situation, nu har føjet et mælkeaspekt til de nye udfordringer. Jeg er sikker på, at vi vil være i stand til at udforme en meget fin pakke for mælkeproducenterne i de områder, som er i vanskeligheder.

Jeg må sige, at jeg er overrasket over, at der er så stor modstand mod at forhøje mælkekvoten i betragtning af, at vi sidste år opkrævede 338 mio. EUR i tillægsafgift fra de europæiske mælkeproducenter. Det er bestemt ikke den vej, jeg ønsker at gå. Jeg ønsker at give landbrugerne mulighed for at reagere på markedsudviklingen. En forhøjelse af kvoterne indebærer ikke en pligt til at producere. Det er alene en mulighed for dem, som står stærkt på det interne eller eksterne marked. Vi må holde os for øje, at nogle af de mest konkurrencedygtige landbrugere hvert år betaler 338 mio. EUR for at fastholde deres forretning.

Det står med hensyn til omfordeling helt klart, at der var bred enighed om, at dette sundhedstjek ikke skulle være en ny reform, og at vi altså skulle bygge videre på reformen fra 2003. Jeg tror, at både formandskabet og Kommissionen kan fornemme, at der er et stort pres fra de nye medlemsstater for at sikre en mere ligelig fordeling af betalingerne, og jeg ved, at dette er noget, som i høj grad vil blive forsvaret i forbindelse med reformen i 2013. Vi kan muligvis allerede nu finde visse løsninger for de nye medlemsstater i kompromiset, og jeg håber, at De vil blive positivt overrasket.

Jeg kunne til sidst tilføje, at jeg med hensyn til det spørgsmål om tobak, som er blevet rejst, var imponeret over hr. Gklavakis, som altid forsøger at overbevise os om, at tobak er vigtigt, hvilket vi også mener, at det er i hans egen region. Men tobak er ikke omfattet af sundhedstjekket. Tobaksreformen blev gennemført i 2004 og fik opbakning fra alle lande, inklusive de tobaksproducerende medlemsstater. Som jeg har sagt mange gange, agter jeg på ingen måde at genåbne tobaksreformen. Jeg vil imidlertid være åben over for at hjælpe alle de medlemsstater, alle de regioner, som er i problemer, for der er mange tilgængelige muligheder inden for politikken for udvikling af landdistrikter. Jeg er sikker på, at vi kan skabe løsninger, som vil begrænse konsekvenserne af de beslutninger, der allerede er truffet på tobaksområdet.

Jeg er nødt til at gøre det kort, men min konklusion på dagens forhandling vil klart være, at vi i dag mere end nogensinde har behov for en fælles landbrugspolitik. Jeg er enig med fru McGuinness i, at en situation, hvor renationalisering var den eneste løsning, afgjort ville bringe den europæiske landbrugssektor i fare.

Lad os fastholde vores fælles landbrugspolitik og den fleksibilitet, som vi har indføjet i vores forskellige løsninger inden for politikken for udvikling af landdistrikter. Vi har imidlertid reelt behov for en fælles europæisk landbrugspolitik. Det vil være min konklusion på forhandlingen i dag. Jeg vil gerne takke Dem alle for Deres engagement.

FORSÆDE: Adam BIELAN

Næstformand

Luis Manuel Capoulas Santos, ordfører. – (PT) Hr. formand! Den lange talerliste og den målbevidste og passionerede måde, som talerne har givet udtryk for deres idéer på, bekræfter endnu engang, hvor vigtigt dette spørgsmål er for Parlamentet, og den betydning, som vi bør tillægge landbruget, landbrugerne og landdistrikterne i Europa.

Der har ikke været nogen overraskelser i denne forhandling, for den har mere eller mindre bekræftet de holdninger, der kom frem under de forskellige drøftelser i dette lange forhandlingsforløb, som har varet over et år, og som for min politiske gruppes vedkommende startede et halvt år inden da.

Jeg føler imidlertid også, at den klart har vist, at der ikke er nogen alternativer til de holdninger, der repræsenterer mellemvejen, og som gør det muligt at finde et forsvarligt kompromis, som flertallet kan acceptere.

Kommissionen og Rådet har også bekræftet deres holdninger, men det glæder mig at se tegn på fleksibilitet og åbenhed.

Jeg tror derfor på Deres politiske realitetssans, kære Mariann og Michel, og på viljen til gennem kompromiser at finde en endelig løsning, der ligger meget tæt op ad det, som Parlamentet har foreslået Dem vedrørende disse vigtige spørgsmål.

Jeg vil gerne minde om den symbolske betydning af denne fremgangsmåde forud for, at Parlamentet opnår større medbestemmelse, for jeg håber, at problemet med ratificeringen af Lissabontraktaten snart vil blive løst, eftersom EU har behov for Lissabontraktaten.

Som jeg gentagne gange har sagt, anvender vi endnu ikke den fælles beslutningsprocedure, men vi er allerede ved at vænne os til den. Jeg håber derfor, at der kommer et rigtig godt resultat ud af de vanskelige forhandlinger, som forventes i dag og i morgen. Jeg er sikker på, at vi vil være i stand til at finde en konsensusløsning, der tager hensyn til bekymringerne hos de europæiske landbrugere og landbruget, som holder nøje øje med os. Vi er alle overbeviste om, at den bedste konklusion på denne forhandling er, at der er behov for en fælles landbrugspolitik i Europa for at sikre et konkurrencedygtigt og miljømæssigt bæredygtigt europæisk landbrug.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 19. november 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Den fælles landbrugspolitik tvinger de britiske forbrugere til at købe fødevarer til opskruede priser fra landbrugere på det europæiske fastland i stedet for til de lavere priser på verdensmarkedet. Det anslås, at den fælles landbrugspolitik er skyld i, at priserne er mindst 23 % højere end på verdensmarkedet.

Økonomer vurderer desuden, at den pris, som de britiske forbrugere betaler for den fælles landbrugspolitik, udgør mindst 1,2 % af BNP – hvilket i øjeblikket svarer til hele 16,8 mia. GBP pr. år.

Jeg repræsenterer mange mennesker i London, som kæmper for at betale deres regninger. De er ramt af stadig stigende skatter og priser. De er ikke ansvarlige for landbrugernes levebrød. Hvis landene ønsker at støtte deres landbrugserhverv, er det deres egen sag, men det bør være deres egne skatteydere, der betaler regningen.

Den fælles landbrugspolitik finansieres af dem, som har mindst råd til det: pensionister og folk med lave indkomster, altså dem, som bruger en større del af deres disponible indkomst på fødevarer. Den fælles landbrugspolitik er blot en af mange grunde til, at Det Forenede Kongerige burde forlade EU.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det glæder mig, at vi et år efter Kommissionens iværksættelse af høringerne over tilpasningen af den fælles landbrugspolitik efter landbrugernes og landbrugsproducenternes aktuelle behov er nået til enighed om visse bestemte forslag.

Jeg føler, at kompromiset om artikel 68 er hensigtsmæssigt, navnlig forhøjelsen af støtteloftet fra 10 til 15 % for nye offentlig-politiske strategiske foranstaltninger i medlemsstaterne og indførelsen af et klart loft for anvendelse af særlig støtte.

Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om fristen for den fulde gennemførelse af krydsoverensstemmelsesordningen i Rumæniens og Bulgariens tilfælde. Begge lande vil nå loftet for direkte betalinger på 100 % den 1. januar 2016. Det er derfor rimeligt, at fristen for den fulde gennemførelse af krydsoverensstemmelsesordningen i begge lande fastsættes til dette tidspunkt. Jeg noterer til min skræk, at det ændringsforslag, som vi i den henseende støttede, ikke er blevet vedtaget. I lyset af spørgsmålets vigtighed for de nye medlemsstater opfordrer jeg mine kolleger til at tage højde for dette i de efterfølgende forhandlinger, så vi kan finde en løsning, der gavner begge lande, og som kan godkendes af repræsentanterne for alle EU-medlemsstaterne.

Béla Glattfelder (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Evalueringen af situationen indebærer ikke blot en gennemgang af den fælles landbrugspolitik. Vi taler rent faktisk om en reform af den fælles landbrugspolitik og en kraftig nedsættelse af landbrugsstøtten. Det er uacceptabelt ud fra Ungarns og de ungarske landbrugeres perspektiv.

Reformerne har indtil videre ikke gjort andet end at skade ungarsk landbrug.

I Ungarn ville gradueringen endda berøre små landbrug med 20 ha jord. Disse små landbrug har ikke behov for en nedsættelse, men snarere end forhøjelse af den direkte støtte. At indføre graduering i de nye medlemsstater inden 2013 ville endvidere være i strid med tiltrædelsesaftalen.

Vi vil af hensyn til fødevareforsyningsikkerheden fortsat have behov for produktionsstøtte og markedsordninger, herunder kornintervention. Vi finder det uacceptabelt, at interventionsprisen beregnes som "leveret Rouen", eftersom transportomkostninger betyder, at priserne er lavere i fjernere liggende lande og særligt i de nye medlemsstater, og det er lig med forskelsbehandling.

Vi er imod en forhøjelse af mælkeknoten. Forhøjelsen af mælkeknoterne i foråret viste sig at være en fejlagtig beslutning, som førte til et fald i mælkepriserne i flere medlemsstater. En forhøjelse af mælkeknoten er i særdeleshed i strid med ungarske interesser, eftersom vi har en stor ubrugt mælkeknote. Et sådant skridt ville forhindre ungarske producenter i at øge deres produktion.

Vi er enige i at fastholde støtten til tobaksproducenterne. Flere tusinde familier tjener til livets ophold i tobaksindustrien, særligt i Ungarns mest ugunstigt stillede regioner i nordøst.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg vil først gerne rose det fremragende arbejde udført af vores ordfører, hr. Capoulas Santos, som hele tiden har forsøgt at finde et afbalanceret og stabilt kompromis, der vil gøre Parlamentet i stand til at tale med én stemme over for et delt og usikkert Råd.

Det sundhedstjek, som vi stemmer om i dag, er en helt særlig mulighed for grundlæggende at overveje, hvordan vi kan frigøre den fælles landbrugspolitik for den utilfredshed, der undergraver den, og se fremad mod det store arbejde med reformen af politikken efter 2013.

Den fælles landbrugspolitik har unægteligt behov for fornyelse, særligt på det sociale og miljømæssige område. Det glæder mig i den forbindelse, at vi har formået at ændre Kommissionens tekst, så der tages flere sociale hensyn. Vi har bl.a. foreslået en forhøjelse af støtten til små landbrugere og indførelse af faktorerne "arbejde" og "beskæftigelse" i betingelserne for bevilling af støtte. Jeg finder det imidlertid beklageligt – og det er det eneste forbehold, som jeg vil nævne – at de økonomiske og sociale kriterier ikke i højere grad er ledsaget af miljømæssige hensyn, eftersom "bæredygtighed" fremover skal præge vores landbrugspolitik.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Hr. formand! Der bør gøres mere for at sikre, at landbrugsstøtten tildeles på en måde, der styrer landbruget i retning af bæredygtig udvikling. Den nuværende støtte betragtes generelt blot som et supplement til landbrugernes indkomst.

Landbruget er i de lande, der grænser op til Østersøen, den største kilde til havforurening i denne region. Hvis vi betaler landbrugsstøtte, øger vi reelt udledningen til grundvandet og dermed til havet.

Alle former for erhverv, inklusive landbruget, skal tage del i frivilligt miljøarbejde og frivillige miljøprojekter. Det er den eneste måde, hvorpå landbruget fremover kan kræve sin eksistensberettigelse. Hvorfor skal skatteyderne blive ved med at støtte et erhverv, der skader de omkringliggende områder, når forureningen kan "outsources" ved, at vi køber importerede fødevarer?

Rent vand er i dag en knap ressource. Det er derfor kun rimeligt, at folk må til lommerne, hvis de forurener det, og regningen skal ikke betales med offentlige midler.

Landbruget skal gøre behørig brug af de talrige miljøforanstaltninger, der findes. Det er teknisk muligt at genvinde fosfor og kvælstof, og det vil også snart blive økonomisk lukrativt at gøre det. Disse kostbare naturressourcer og råmaterialer skal genvindes ligesom andre naturressourcer.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Sundhedstjekket har som forventet skabt en mulighed for at foretage en grundigere undersøgelse af principperne bag den fælles landbrugspolitik, end det er tilfældet med andre områder af EU's politik og budget.

Landbrugspolitikken, som på et tidspunkt tegnede sig for størsteparten af budgetudgifterne og vil lægge beslag på en tredjedel af budgettet ved udgangen af 2013, er blevet skarpt kritiseret. Det stærkeste argument var misforholdet mellem landbrugets betydning for økonomien og beskæftigelsen og dets andel af EU-budgettet. Det er en misforståelse.

Den fælles landbrugspolitik som helhed er en fællesskabspolitik, og dens andel af EU's samlede offentlige udgifter, både fælles og nationale, udgør under 0,3 % af BNP. Den internationale situation har desuden ændret sig, og sultkatastrofen i udviklingslandene må få os til at genoverveje principperne for landbrugsstøtte i Europa.

Parlamentet har drøftet problemet nøje, hvilket de mange ændringsforslag vidner om. For et land, hvor landbruget bidrager relativt meget til beskæftigelsen, sådan som det er tilfældet i Polen, ville det være på sin plads at forhøje mælkeknoterne og yde national støtte til de mest udsatte sektorer. Ser vi på gradueringen, som har vist sig at være det mest kontroversielle af alle spørgsmål, er det værd at huske på, at de "nye" medlemsstater først vil nå loftet for direkte støtte på 100 % i 2013, og at gradueringen kan opfattes som et varsel om en renationalisering af landbrugspolitikken, hvilket ville være en ulempe.

Cătălin-Ioan Nechifor (PSE), skriftlig. – (RO) Som repræsentant for en region med en stor landbrugssektor i Rumænien, som er en af de nye medlemsstater, mener jeg ikke, at forskelsbehandlingen af landbrugerne fra disse lande i forhold til landbrugere fra de gamle EU-medlemsstater bliver mindre som følge af sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik. Det er imidlertid positivt, at de nationale mælkekvoter for Rumænien ikke er blevet ændret, og at medlemsstaterne får mulighed for at forhøje deres mælkekvoter i en vis periode, hvis andre medlemsstater ikke har opbrugt deres kvoter. Forslaget om at oprette en mælkefond, som skal støtte omstruktureringen af denne sektor, er vigtigt i lyset af, at den aktuelle krise også påvirker landbruget.

Jeg mener desuden, at producenterne, inden de nye regler om mælkekvoter indføres fra 2015, skal have mulighed for at tilpasse sig markedsudviklingen og investere i henhold til markedsbehovene i lyset af, at fristerne for investeringsstøtteforanstaltningerne er relativt lange. Kvoteloftet skal desuden fjernes for at give producenterne mulighed for at investere i henhold til markedsbehovene.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg hørte en af mine kolleger tale om to børn, der skulle dele noget slik. Hvis vi skal blive ved denne analog, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at hvis det samme barn repræsenterede en rumænsk eller bulgarsk landbruger i fremtiden, ville jeg sige, at han efter otte år skulle modtage, hvad han fortjente. Mit spørgsmål er, om han stadig vil være et barn om otte år.

Da jeg som rumænsk medlem af Parlamentet kom ind i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, var min opmærksomhed rettet mod begrebet "en blød landing", som ofte anvendes, når der tales om eksempelvis mælkekvoter. Jeg spurgte dengang, og jeg spørger den dag i dag: Hvordan kan rumænske og bulgarske landbrugere forene en "start" med en "blød landing"? Rumænien havde knap indledt tiltrædelsesproceduren, førend en dansk kollega sagde til mig, at kapitlet om landbrug ville blive det vanskeligste. Jeg håber, at rumænsk landbrug i dag, to år efter tiltrædelsen, kan være med til at skabe et forenet Europa.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Det er vigtigt at fortsætte reformen af den fælles landbrugspolitik, hvis Europa skal kunne fastholde sin førende position i sektoren. Det bør naturligvis ikke ske på bekostning af producenterne eller slutbrugerne. Det er et velkendt faktum, at EU er gået fra at være eksportør til at blive importør af landbrugsvarer. Det viser, at resultatet af dagens forhandling skal være afbalanceret, så vi kan være sikre på, at alle borgeres interesser beskyttes.

Jeg mener, at mange af Kommissionens forslag er gavnlige for landbrugerne i Bulgarien, især i lyset af at den bulgarske regerings forsømmelser i denne sektor og det misbrug, der er foregået, betød, at det ikke var muligt at nå de resultater, der var forudsat i førtiltrædelsesordningen. Vi har af den grund været vidne til protester fra landbrugsproducenter, primært mælke- og kornbønder, i de seneste måneder. Det er derfor vigtigt, at vi uden at bringe den fulde liberalisering af markedet for mejeriprodukter i fare stiller garantier for regioner, som er yderst afhængige af mælkeproduktion for at kunne overleve.

Der er i Bulgarien et stort antal mælkebønder i bjergene og i andre områder, hvor forholdene er særlig vanskelige. Jeg støtter af den grund forslaget om, at der her bør bevilges flere midler til udvikling, og at der oprettes en særlig fond for mælkeproducenter.

5. Skolefrugtordning (ændring af fusionsmarkedsordningen) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0391/2008) af Busk for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik og forordning (EF) nr. 1234/2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) med henblik på indførelse af en skolefrugtordning (KOM(2008)0442 – C6-0315/2008 – 2008/0146(COD)).

Niels Busk, ordfører. – (DA) Hr. formand, fru kommissær, hr. minister, mine damer og herrer! Kommissionen har fremsat et rigtig godt forslag om at indføre en skolefrugtordning for at få vendt den triste tendens til stigende overvægt blandt europæiske skolebørn. Det er et forslag, som jeg hilser meget varmt velkomment! Verdenssundhedsorganisationen, WHO, anbefaler, at børn spiser 400 g frugt og grønt om dagen. Det er der desværre ikke ret mange børn, der gør. I EU er 22 mio. børn overvægtige, og ca. 5 mio. børn er svært overvægtige. Og det værste er, at tallet stiger med 400 000 børn om året. Et højt indtag af frugt og grønt medfører en lavere risiko for en lang række sygdomme og forebygger overvægt og svær overvægt. Spisevaner grundlægges i barndommen, og det tyder på, at børn, der lærer at spise meget frugt og grønt, fortsætter med

at gøre det som voksne. Derfor er det afgørende, at der sættes tidligt ind, hvis det skal lykkes at påvirke vores børns og vores unges spisevaner.

Overvægt medfører en større risiko for hjerte-kar-sygdomme, diabetes, forhøjet blodtryk og visse former for kræft. Disse sygdomme udgør en stadig større trussel mod folkesundheden i EU, og omkostningerne til behandling vejer meget tungt på medlemslandenes sundhedsbudgetter. Kommissionen referer til sit konsekvensanalysesystem, hvor der er lavet to undersøgelser, som belyser sammenhængen mellem sundhedsudgifterne og et for lavt indtag af frugt og grønt. Udgifterne til en skolefrugtordning skal ses i denne sammenhæng – og dermed udgør ordningen faktisk en besparelse for medlemsstaternes sundhedsbudgetter. Ordningen har således sammenlagt en positiv effekt på først og fremmest folkesundheden, men også på den europæiske økonomi. Indtil vi når målet med, at børn indtager 400 g frugt om dagen, så er det sådan, at jo mere frugt børn og unge spiser, desto større vil besparelsen være. Det er dermed billigere at forebygge end at behandle.

Som ordfører har jeg foreslået at firdoble det beløb, der skal afsættes på fællesskabsbudgettet. Kommissionens oprindelige forslag, som lød på 90 mio. EUR, rækker desværre kun til et enkelt stykke frugt én gang om ugen i 30 uger til børn i alderen 6-10 år. Det er langt fra nok, hvis ordningen skal have nogen synlig effekt på børns spisevaner. Et stykke frugt én dag om ugen er ikke tilstrækkeligt til at ændre nogens spisevaner eller til at opnå en effekt på folkesundheden. Det optimale vil være, at alle børn får et stykke frugt dagligt alle årets skoledage. Derfor er det nødvendigt, at der afsættes flere midler på fællesskabsbudgettet.

Et flertal i Landbrugsudvalget vedtog at afsætte 500 mio. EUR og droppe den nationale medfinansiering. Det er jeg uenig i. Det håber jeg derfor, at vi i dag under afstemningen kan få rettet op på, da jeg på min gruppes vegne har genfremsat forslaget om, at der skal afsættes 360 mio. EUR. Det skal så suppleres af medlemsstaternes bidrag og vil således sammenlagt give et langt større beløb end de 500 mio. EUR.

Et flertal i Landbrugsudvalget vedtog ligeledes, at det kun skal være frugt og grønt fra EU-lande, der uddeles under ordningen. Det er for mig alt for protektionistisk, og det vil i øvrigt også gøre ordningen meget bureaukratisk. Derfor er det nødvendigt, at det bliver medlemsstaterne, der ud fra den liste, som er lavet af Kommissionen, bestemmer, hvilke frugter der må uddeles, og hvilke frugter der kommer med under ordningen.

Michel Barnier, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Det glæder formandskabet meget at drøfte denne ordning med Parlamentet, en ordning, som Kommissionen har foreslået, og som personligt blev forelagt af fru Fischer Boel, som jeg gerne vil rose. Det er en vigtig ordning af hensyn til vores yngste borgeres kostvaner, og det er et konkret og effektivt tiltag til bekæmpelse af stigningen i svær overvægt blandt unge.

Hr. Busk har lige nævnt tallene, og jeg kan bekræfte dem. Hvert femte barn i Europa er overvægtigt eller i risiko for svær overvægt. Svær overvægt blandt børn i Europa stiger med 2 % om året. Vi skal derfor opmuntre unge til at indtage en varieret kost og spise mere frugt og grønt.

Jeg mener, at indførelsen af denne ordning, som alle er tilhængere af, er udtryk for den vigtige rolle, som den fælles landbrugspolitik kan spille og reelt spiller i forhold til at fremme indtaget af sunde kvalitetsfødevarer og i det hele taget produktionen heraf. Landbruget er helt naturligt i stand til at imødegå denne dobbelte udfordring, der består af en kvantitetsmæssig udfordring – som også var den første udfordring, idet den første kontrakt med landbrugerne blev indgået i 1960'erne – og en kvalitetsmæssig udfordring, der drejer sig om varernes kvalitet og sikkerhed.

Det viser, at Europa kan reagere og reelt reagerer på specifikke bekymringer hos vores medborgere, og at landbruget tydeligvis spiller en central rolle i forhold til de store udfordringer, som vores samfund står over for. Når vi taler om denne frugtordning, taler vi om et håndgribeligt, samfundsorienteret og menneskeligt Europa, og det er, hvad europæerne forventer.

Ministerrådet har taget rigtig godt imod denne ordning, og de forhandlinger, som vi har haft, og som fortsætter i dag og i morgen, viser, at vi alle gør fremskridt på området. Det er min hensigt at opnå politisk enighed i Rådet i denne uge. Jeg er derfor naturligvis meget opmærksom på Parlamentets holdning til spørgsmålet, så jeg under Rådets forhandlinger kan henvise til Deres synspunkter og opbakning.

Jeg vil til sidst oprigtigt takke Deres ordfører, hr. Busk, for hans meget detaljerede og passionerede arbejde med dette emne, og jeg glæder mig nu til at høre Dem og kommissæren.

Mariann Fischer Boel, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det føles for det første godt at have Parlamentet bag mig i forbindelse med forslaget om en skolefrugtordning. Jeg vil, som jeg plejer, takke udvalget og ordføreren, hr. Busk, for det udførte arbejde.

Inden jeg kommenterer nogle af de spørgsmål, der er blevet rejst – bl.a. i Parlamentet – vil jeg gerne kort sige noget om et aspekt, der for nylig var genstand for en udførlig drøftelse i Rådet. En række medlemsstater har anmodet om i visse tilfælde at kunne bede forældrene om at bidrage til ordningen. Argumenterne for og imod er ikke så enkle endda, men i sidste ende er Kommissionen gået med til, at medlemsstaterne i visse tilfælde frit bør kunne vælge at kræve forældrebetaling.

Jeg ser på den anden side ikke nogen grund til at påtvinge alle medlemsstaterne dette. Vi vil derfor give medlemsstaterne mulighed for at vælge, om de ønsker at benytte denne mulighed eller ej. Når vi siden hen reviderer ordningen i 2012, vil vi se nærmere på, hvad der i sidste ende kan opnås gennem forældrebetaling.

Jeg har fra begyndelsen sagt, at det forslag, som vi nu lægger på bordet, ikke vil løse problemet med svær overvægt blandt unge i Europa, men jeg tror, at det vil være en hjælpende hånd og et klart signal fra Kommissionen om, at det er vigtigt at give vores børn og unge gode spisevaner.

Vi har med hensyn til det samlede budget bevilget 90 mio. EUR. Jeg har set nogle andre tal, hvilket hr. Busk også nævnte – fra 500 mio. EUR ned til 360 mio. EUR. De 90 mio. EUR, som vi har foreslået, er dog på ingen måde hugget i sten og kan tages op til forhandling på et senere tidspunkt. Jeg mener, at vi i forbindelse med gennemgangen af hele ordningen i 2012 bør se på, om der er behov for at forhøje budgettet. Jeg mener, at det har været vigtigt at vise, at vi er parate til at bevilge pengene. Hvis der er ubrugte midler i én medlemsstat, kan de omfordes. Det vil forhåbentlig betyde, at vi bruger pengene på den bedst mulige måde.

Jeg føler, at det med hensyn til, hvilken type frugt og grønt der skal uddeles, er helt trygt at overlade det spørgsmål til medlemsstaterne. Uanset om de ønsker at uddele forarbejdede fødevarer eller lokalt produceret frugt og grønt – eller måske ønsker at have mulighed for at give børnene AVS-bananer – bør det endelige valg helt klart træffes af medlemsstaterne. Jeg tror, at vi på den måde vil opnå langt det bedste resultat. Jeg ser frem til en frugtbar forhandling om spørgsmålet.

Maria Petre, for PPE-DE-Gruppen. – (RO) Hr. formand, fru kommissær, hr. Barnier! Jeg vil først og fremmest gerne takke ordføreren for hans arbejde og hans indsats for at forene de forskellige synspunkter.

Vi er alle enige om, hvor vigtig denne ordning er i forhold til, at få børn til at udvikle sunde vaner og dermed bekæmpe svær overvægt. Den er imidlertid også vigtig i forhold til at hjælpe familier, som ikke har råd til at købe frugt til deres børn.

Jeg støtter Kommissionens forslag, men jeg mener absolut, at det skal forbedres. Det foreslåede årlige tilskud på 90 mio. EUR er ikke nok. En af betingelserne for ordningens succes er, at der bevilges flere penge. Jeg mener desuden, at forslaget fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om at udelukke forældrebetaling bør vedtages, i det mindste ved ordningens indførelse.

Jeg vil også gerne opfordre til, at der som led i ordningen indføres en bestemmelse om, at der skal uddeles frisk, traditionel frugt, der er produceret inden for Fællesskabets område. Jeg vil gerne understrege, at medlemsstaterne er nødt til at præcisere, hvilken type frugt de vil uddele, under nøje hensyntagen til årstidens og lokalt produceret frugt og grønt.

Medlemsstaterne bør i henhold til nærhedsprincippet sikres tilstrækkelig fleksibilitet i forbindelse med fastlæggelsen af målgruppen, så der kan tages hensyn til dens behov og uddeles skolefrugt til så mange som muligt. Ordningen kan forventes at få unge forbrugere til at sætte pris på frugt og grønt og vil dermed have en yderst positiv virkning på folkesundheden og bekæmpelsen af børnefattigdom, navnlig i de nye medlemsstater.

Der kan også åbnes mulighed for fælles foranstaltninger til fremme af indtaget af visse produkter, som kombineres med øget oplysning om sundhed og ernæring, og fremme af produktionen, især i bjergregioner.

María Isabel Salinas García, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Denne ordning har været længe ventet i frugt- og grøntsagssektoren, ikke kun på grund af de vanskeligheder, som sektoren er i, men også på grund af det bekymrende fald i indtaget af frugt og grønt.

Ordningen har til formål at forbedre folkesundheden, og jeg mener derfor, at det skal være en europæisk ordning, der bygger på fuld fællesskabsfinansiering. Jeg er ikke enig i, at forældrene skal bidrage til finansieringen af den, for så vil der ske det, der altid sker: De børn, hvis forældre har råd til at bidrage, vil spise frugt og grønt i skolen, mens de, der ikke har råd, ikke kommer med i ordningen.

Ordningen skal af den grund finansieres af Fællesskabet, så den kan finde anvendelse på ensartet vis. Jeg vil også gerne understrege, at der skal lægges vægt på oplysningsforanstaltninger. Ordningen skal ikke blot dreje sig om at få børn til at spise æbler. De skal vide, hvilken type æble de spiser, og hvad næringsindholdet er, og de skal forstå frugts gavnlige virkning på deres helbred og udvikling.

Der skal naturligvis være fuld garanti for produkternes kvalitet, og årstidens frugt skal prioriteres, hvis det er muligt. Jeg støtter i videst muligt omfang også uddeling af frugt og grønt af fællesskabsoprindelse.

Jeg tror, at de gavnlige virkninger af denne ordning, som jeg bifalder, og som jeg takker kommissæren for, vil kunne ses med det samme. De vil ikke kun kunne ses i forhold til vores børns nuværende og fremtidige helbredstilstand og viden om kost, men også – og det er meget vigtigt – i forhold til udviklingen inden for frugt- og grøntsagssektoren. Det er en produktionssektor, som i sandhed er en del af vores europæiske kulturarv, og som sikrer os en afbalanceret, sund og varieret kost.

Jeg føler, at denne skolefrugtordning er værd at tro på og investere i. Budgettet er efter min mening noget begrænset, og jeg vil gerne gentage, at jeg er tilhænger af fuld fællesskabsfinansiering af en så ambitiøs ordning.

Donato Tommaso Veraldi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg sætter meget stor pris på hr. Busks positive og intelligente arbejde med dette forslag, der er en del af reformen af den fælles markedsordning for frugt og grøntsager, som har til formål at styrke sektorens konkurrenceevne og markedstilpasning og bekæmpe det faldende forbrug.

Den foreslåede skolefrugtordning vil være med til at få unge til at spise frugt og øge forbruget. Den gratis uddeling af frugt og grøntsager i skolerne bør desuden være rettet mod at bekæmpe problemet med overvægtige skolebørn. Det er desværre et velkendt faktum, at over 22 mio. børn er overvægtige.

For at sikre en effektiv gennemførelse af skolefrugtordningen er det afgørende, at fællesskabsstøtten dækker alle de logistiske omkostninger, der er forbundet med ordningen, f.eks. indkøb af passende salgssautomater, som i modsat fald skulle betales over skolernes budgetter eller af elevernes forældre. National medfinansiering bør derfor have supplerende karakter og begrænses til nye ordninger og udvidelser af eksisterende ordninger.

Alyn Smith, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Der er intet negativt i dette forslag, og jeg roser vores ordfører for at have fremsat det, særligt i lyset af at et valg venter forude. Jeg tror, at enhver politiker i denne sal, der har blikket rettet mod juni næste år, vil være tilhænger af, at europæiske børn spiser bedre og spiser lokal, europæisk frugt. Det er også godt nyt for de europæiske landbrugere, for ordningen vil skabe et lokalt marked. Det er godt nyt for fremtidens sundhedsbudget, og hvad der er vigtigere endnu, så er det godt nyt for børnene selv.

Hvis vi får børn til at spise sundt fra en tidlig alder, vil de fastholde denne vane. Finland har vist og bevist, at drastiske indgreb i en tidlig alder faktisk gør en forskel, og det er meget positivt. Hvis vi spekulerer lidt i landbrugsbudgettet nu, vil vi spare penge på sundhedsbudget i fremtiden. Jeg kommer fra Skotland og er fløvet over at sige, at vi har en særlig interesse i dette, eftersom 21 % af vores børn i underskolen er overvægtige, dvs. hvert femte barn. Det er helt uholdbart. Vi ønsker ikke en fremtid med stigende overvægt, så dette forslag er en del af løsningen, og det glæder mig at anbefale det for Parlamentet. Det er godt nyt hele vejen rundt.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Dette forslag vil opfylde EU's mål for den fælles landbrugspolitik og sikre en finansieringsramme for initiativer, der har til formål at øge børns indtag af frugt og grøntsager. Forslaget kunne være med til at bekæmpe svær overvægt hos børn, og det vil på længere sigt også gavne vores frugt- og grøntsagsavlere.

Spisevaner og -mønstre udvikles i de første år af livet. Det er derfor vigtigt, at vi er i stand til at fremme sundere spisevaner hos børn. Medlemsstaterne bør have mulighed for at vælge den bedste metode.

Forskning tyder på, at spisevaner har tendens til at være mest usunde i husholdninger med lave indkomster. Uddeling af frugt og grønt i skolerne kunne derfor få stor betydning for børns spisevaner.

Jeg bifalder hr. Busks betænkning og takker ham og kommissæren for deres arbejde.

Jeffrey Titford, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Dette projekt præsenteres som om, at det alene drejer sig om børns trivsel. Den reelle dagsorden er imidlertid en foruroligende mikstur tilberedt af vores barnepige i Bruxelles og består af kontrolsyge, ren og skær propaganda samt markedsregulering. Vores barnepige i Bruxelles kan godt lide at kontrollere alt, inklusive hvad vi spiser. Det første store skridt i den

henseende er at tage ansvaret for, hvad børn spiser i skolen. Propagandaaspektet er, at det enkelte stykke frugt skal være forsynet med et EU-mærke, og at hele projektet vil blive støttet af en massiv reklamekampagne.

Jeg kan med hensyn til frugtmarkedet forstå, at ordningen vil skabe rigtig mange muligheder for unoder, bl.a. faste regler om, at al frugt skal komme fra EU. Det ville med hensyn til bananer udelukke britiske leverandører, som får deres bananer fra britiske Commonwealth-lande i Caribien, og det ville samtidig skabe nye lukrative muligheder for de franske øer Guadeloupe og Martinique.

Christa Klaß (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. minister, mine damer og herrer! Vi bombarderes med overskrifter. Vi får at vide, at vi er overvægtige, at vores børn er overvægtige, at vi spiser forkert, og at vi spiser for lidt frisk frugt og for få grøntsager.

Det anbefalede daglige indtag, der skal sikre en sund og varieret kost, er fem om dagen eller ca. 400 g frugt og grønt. Det er ikke altid let at overholde. Kosten skal være sund, mættende, smage godt og koste mindst muligt. Den hastighed, hvormed vi i dag lever vores liv, betyder, at det ofte er vanskeligt for os at finde balancen mellem arbejde og familie, og derfor har vi indimellem ikke tid nok til at lave mad og vælger i stedet færdigretter. Det er der intet galt i, når bare vi er opmærksomme på vigtigheden af frisk frugt og grønt.

Personer, som på et tidligt tidspunkt i livet lærer at spise en kost, der er rig på frugt og grønt, vil fastholde en sund kost senere i livet. Jeg støtter derfor udtrykkeligt Kommissionens forslag om at indføre en skolefrugtordning, som finansieres med ikke mindre end 90 mio. EUR. Hvilken fantastisk idé, fru kommissær! Som De imidlertid anerkender i Deres bestemmelser, skal medlemsstaterne have lov til at udforme ordningen i henhold til de nationale forhold. Det skal være muligt at uddele relevante regionale og årstidsbestemte produkter. Medlemsstaterne skal også udvikle en strategi for den bedst mulige gennemførelse af skolefrugtordningen og integrere skolefrugtordningen i læseplanen. Sunde kostvaner er almen viden. Børn skal f.eks. lære, at gulerødder ud over at kunne serveres kogte også kan anvendes i supper, salater, kager og ovnretter. De skal vide, hvordan en kartoffel smager, når den ikke er lavet til chips eller pommes frites. Vi skal stimulere deres interesse for de mange måder, som regionale produkter kan tilberedes på.

Alene oplysning kan danne grundlag for en sund kost. Viden er nøglen til en sund livsstil. Skolefrugtordningen kan være et værdifuldt bidrag i den forbindelse.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand, hr. Barnier, fru kommissær! Der er som med ethvert andet initiativ også her for mange, der tager æren for det. Hele syv byer påstod trods alt at være Homers fødeby. Mange tror, at dette var deres initiativ. Jeg er stolt af, at jeg, som det fremgår af forhandlingsreferatet, den 10. maj 2005 i forbindelse med forhandlingen om reformen af den fælles markedsordning for frugt og grøntsager foreslog denne ordning, og jeg takker kommissæren for, at forslaget nu er en realitet.

De, som har talt før mig, har forklaret, hvorfor forslaget er så vigtigt. Det er ikke kun vigtigt ud fra et samfundsmæssigt perspektiv, men også i forhold til at lære unge om ernæring. Dette er en fransk pære, men jeg vil ikke spise den, fordi det er forbudt at spise den her. Det er meget vigtigt, at børnene, når de får skolefrugt, der bærer EU-logoet, ved – helt fra barndommen – at det er et sikkert produkt, der ikke er fyldt med kemikalier, og, hvor det er muligt, er økologisk.

Lad os lære vores børn om ernæring, da det er en yderst vigtig opgave. Jeg takker hr. Busk. Jeg vil ikke spise [denne pære], for jeg vil ikke bryde reglerne, men jeg mener, at vi alle kan være stolte af denne ordning.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det er indimellem skønt at kunne træde ind i denne sal og støtte et virkelig positivt europæisk forslag, og denne dag er trods hr. Titfords forsøg på at ødelægge vores gode humør sådan en dag. Forslaget har så mange gode formål. Det fremmer sunde kostvaner hos børn og unge. Det forbedrer unge europæeres helbred generelt. Det sikrer, at EU-midler bruges på en type projekt, der allerede har skabt positive resultater i mange medlemsstater, og det er et konkret, jordnært og gennemførligt forslag.

Jeg har stort kendskab til en lignende ordning i Irland, som hedder "Food Dudes" – for mit barnebarn har holdt mig opdateret. Det har vist sig, at denne ordning er effektiv og har langvarige resultater i hele aldersgruppen 4-12 år, og resultaterne er de samme uanset køn, skolens størrelse og socioøkonomiske faktorer. Vi bygger således ordningen på et solidt fundament.

Jeg støtter med glæde forslaget om at øge fællesskabsfinansieringen og lægge særlig vægt på økologisk og lokalt dyrket frugt og grønt. Jeg vil gerne takke kommissæren og ordføreren, hr. Busk, og det glædede mig meget at høre Rådets reaktion. Dette forslag vil bidrage positivt til en forbedring af livskvaliteten og sundhedstilstanden i EU.

Hélène Goudin (IND/DEM). – (SV) Hr. formand! Den kendsgerning, at mennesker har brug for frugt og grønt, er næppe nogen nyhed, og det samme gælder børns behov for frugt og grønt. Det er godt, at børn får frugt i skolen. Det er godt for sundheden og sikrer en hårdt tiltrængt tilførsel af energi.

Hvad indeholder det forslag, som vi er i gang med at drøfte, imidlertid konkret? Det er faktisk ren og skær propaganda fra EU's side. Initiativet har til formål at vinde billige politiske point og angiveligt samtidig overbevise børn om EU's fremragende kvaliteter. Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har fremsat nogle absurde forslag, bl.a. påstås det, at europæisk frugt er bedre end alt andet frugt. Der må kun uddeles EU-produceret frugt, f.eks. bananer fra regionerne i den yderste periferi. Det er rendyrket protektionisme. Hensigten er, at børn skal lære, at EU er godt, og at frugt fra EU er endnu bedre. Kommissionen og Parlamentet burde skamme sig.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg spiser et æble til ære for hr. Busk. Han deler æbler ud udenfor, så hvis nogle af medlemmerne ønsker et æble, er jeg sikker på, at hr. Busk med glæde vil give dem et!

Jeg synes, at det er en fremragende betænkning. Vi træder, som fru Harkin sagde, ofte ind i denne sal uden at kunne fremvise samme begejstring og uden at se frem til et så godt initiativ. Vi må imidlertid bevilge flere penge for at sikre, at de unge kan få adgang til, del i og fuldt ud udnytte denne mulighed, for dette er en af de sjældne anledninger, hvor vi kan give noget. Vi beklager os over situationen og læser i pressen og hører i medierne, hvor alvorlige problemerne med svær overvægt og lignende er blandt skolebørn. Dagens unge er ikke desto mindre fortræffelige mennesker, men der hviler et stort pres på dem, som vi nok ikke oplevede førhen. Jeg tror, at dette er en mulighed for at give dem en chance for at udvikle gode, sunde spisevaner. Jeg bifalder, støtter og takker for forslaget.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand, fru kommissær! Kommissionen har foreslået at bevilge 90 mio. EUR fra fællesskabsbudgettet til en ordning, hvor hvert barn mellem seks og ti år modtager et stykke frugt eller grønt om ugen.

Jeg vil på det kraftigste opfordre medlemsstaterne til at udvide ordningen og forhøje dens budget både på europæisk og nationalt plan, så alle børn, inklusive dem i førskolealderen, kan få et stykke frugt hver dag. Jeg håber, at vi alle vil godkende forhøjelsen af budgettet til 500 mio. EUR. Jeg bifalder, at ordningen kun skal omfatte frisk frugt og grønt, der er dyrket i EU. Det bør være årstidsbestemt og komme fra lokale, økologiske landbrug.

Jeg vil gerne fortælle om et lignende initiativ, som den rumænske regering iværksatte tilbage i 2003. Det bestod i, at alle førskolebørn og alle børn i underskolen skulle have et glas mælk og en frisk bolle hver skoledag. Når vi indfører en rigtig kost for skolebørn og børn i førskolealderen, er det et led i den sundhedsoplysning, som vi skal sikre den yngre generation.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Hr. formand! Det er uden tvivl fornuftigt at uddele frugt til børn i folkeskolen, da idéen ikke kun har en økonomisk dimension, men også en langt bredere social dimension. Det skyldes, at den fremmer sunde spisevaner og dermed forbedrer den generelle sundhetstilstand i samfundet. Der er ingen tvivl om, at 90 mio. EUR er for lidt til at sikre, at ordningen kan fungere optimalt. Det vil derfor være fornuftigt at inddrage nationale myndigheder, skoleråd og samfundet generelt. Jeg håber, at skolefrugtordningen vil få stor opbakning, og at hr. Busks indsats ikke har været forgæves.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Vi vil gerne understrege betydningen af, at der oprettes en behørig ordning for uddeling af gratis, daglig årstidsbestemt frisk frugt og grønt i skolerne, primært til førskolebørn og børn i underskolen. Ordningen er afgørende i lyset af dens positive virkninger i forhold til at fremme sund kost, forbedre folkesundheden, bekæmpe børnefattigdom og øge incitamenterne til at spise regionale produkter, der er dyrket lokalt af vores landmænd, herunder produkter fra bjergområder.

Det kræver langt flere midler, end Kommissionen har foreslået. Der bør derfor tages højde for de forslag, som Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har fremsat, og som vi bl.a. har været med til at udforme. Jeg må også takke ordføreren for hans arbejde.

Neil Parish (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg bifalder kommissærens forslag om skolefrugt. Det er meget vigtigt, at vi får gennemført denne ordning. Jeg er også enig med hende i, at nærhedsprincippet skal respekteres, for vi ønsker en ordning, der ikke er for bureaukratisk, så vi reelt kan få indført den i skolerne. Jeg mener også, at vi har behov for fleksibilitet med hensyn til, hvilken type frugt der kan uddeles, for det vil på visse

tidspunkter af året være meget vanskeligt at få fat i frisk frugt, og vi kan derfor af og til være nødt til at ty til forarbejdet frugt. Lad os ikke indføre for mange normgivende regler, men i stedet få godkendt denne ordning.

Jeg mener desuden, at et par af Parlamentets forslag om, hvor mange midler der er behov for, er overdrevne. Hvis Parlamentet havde medbestemmelse, skulle vi stå til ansvar for både budgettet og processen. Hvis vi i dette Parlament skal opnå troværdighed, så lad os foreslå en ordning, der er til at betale, og som sikrer skolefrugt til de børn, der har størst behov for det, for så vil de være på vej mod at spise frugt fremover. Dét er en god ordning.

Jeg vil gerne sige til hr. Titford, at jeg ikke er bekymret for, om EU leverer frugten, om Storbritannien, om Frankrig eller hvem som helst gør det, så længe vi sørger for, at der uddeles frugt i skolerne.

Christel Schaldemose (PSE). – (DA) Hr. formand, mine damer og herrer! Egentlig er jeg modstander af landbrugsstøtten og enhver udvidelse heraf, men når det handler om at styrke vores børns sundhed, så synes jeg faktisk, at vi skal gå ret langt. Det er sådan, at alle sygdomsbekæmpende organisationer entydigt har anbefalet, at der indføres frugtordninger i skolerne. Selv frugt i små mængder viser sig nemlig at gøre en forskel på sundheden. Derfor støtter jeg varmt Kommissionens forslag. Men jeg synes, at det er vigtigt, at det er frugten og sundheden, der er i fokus. Derfor er jeg imod Landbrugsudvalgets forslag om, at frugten kun skal komme fra EU. Det er helt forkert. Jeg synes, at det er børnenes sundhed og ikke landbrugets økonomi, der skal være i fokus.

Michel Barnier, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Jeg vil blot sige nogle få ord og give udtryk for min fornemmelse af konklusionen på denne debat, som har været yderst livlig og konsensussøgende. Jeg mener, at den i store træk afspejler hr. Busks og fru de Langes meget originale initiativ. Forhandlingen viser, at der praktisk talt er enig opbakning til denne ordning, som Kommissionen har foreslået for at få unge europæere til at spise mere frugt og grønt. Jeg kan fortælle Dem, at Ministerrådet også støtter forslaget, og vi vil bestræbe os på at nå til enighed på baggrund af de generelle linjer i den udtalelse, som De vedtager.

Jeg vil kort vende tilbage til fire ting i Deres bemærkninger, som, jeg mener, er vigtige. Der er for det første spørgsmålet om ordningens budget. Parlamentets proaktive tilgang viser tydeligt, at De har stor interesse i dette forslag, og det glæder mig. Jeg vil underrette Rådet om forslaget, og jeg er enig med fru Fischer Boel i, at de foreslåede 90 mio. EUR ikke er hugget i sten, som hun udtrykte det.

Den anden ting, som jeg gerne vil bemærke, er, at det største ønske, som vi alle har, er at sikre børn og unge sund frugt og tilbyde dem en række sunde produkter uden tilsat sukker.

Den tredje ting vedrører fremme af lokale varer, så vi kan øge bevidstheden om kvaliteten af fællesskabsprodukter. Jeg vil også gerne tilføje, at der med hensyn til hr. Casacas bekymring for regionerne i den yderste periferi er produkter på fællesmarkedet fra disse fjerntliggende regioner – som udgør en integreret del af EU – og at der er tale om kvalitetsprodukter. Dette fremgår også af Deres drøftelser, og Ministerrådet deler denne bekymring.

Endelig gav De udtryk for endnu en holdning, som er i tråd med Rådets, nemlig at der er behov for en fællesskabsramme som den, De er blevet forelagt, for at gennemføre et tiltag som dette, men vi skal også sikre medlemsstaterne de fornødne tilpasningsmuligheder og den fornødne fleksibilitet, så de kan gennemføre ordningen så tæt som muligt på lokalsamfundene, foreningerne og borgerne.

Jeg vil opsummere disse fire punkter og gentage, at dette rettidige initiativ bestemt har et begrænset budget, men at det er et initiativ, der symboliserer et positivt og proaktivt EU, et EU, der anerkender samfundets nye udfordringer, og frem for alt et EU, der vil nå ud til skolerne og blive omtalt positivt blandt unge i Europa.

Jeg mener, at det image, som vi skaber med dette forslag fra Kommissionen, signalerer et positivt EU, der har fokus rettet mod borgerne, og det er, hvad de europæiske borgere forventer.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for den overvældende støtte til dette vigtige forslag.

Jeg vil sige til hr. Titford og fru Goudin, at det er det rene nonsens at kalde dette forslag for propaganda.

(Bifald)

Formålet var – som mange af Dem har nævnt – at give skolebørn gode spisevaner. Jeg er ret sikker på, at hvis det lykkes os på en fornuftig måde, der bygger på de erfaringer, som vi allerede har fra den irske ordning "Food Dudes", kan vi gøre rigtig meget. I 2012 kan vi se på, om vi kan forbedre ordningen yderligere.

Jeg er helt enig med fru Salinas García i, at vi kan bruge ordningen på en oplysende måde og ikke kun lære børnene at spise mere frugt og grønt, men også forsøge at forklare dem, hvor frugten og grøntsagerne kommer fra, hvor vigtigt frugt og grønt er osv.

Jeg ser frem til sammen med hr. Barnier at finde den rette balance også i Rådet og gøre noget til fordel for unges sundhed.

Niels Busk, ordfører. – (DA) Hr. formand! Jeg vil gerne takke for de mange positive indlæg, og jeg vil i den forbindelse også takke for et særdeles godt samarbejde med Dem, fru kommissær. Det er egentlig en selvfølge, da vi altid arbejder godt sammen med Dem og Deres kabinet! Jeg vil også gerne sige tak til Dem, hr. minister. Det har været en meget stor fornøjelse at samarbejde med Dem og det franske formandskab, navnlig fordi De i usædvanlig høj grad har taget Dem tid til virkelig at drøfte sagerne igennem. Det er ikke altid, at formandskabet har tid til det. Desuden vil jeg minde om, at alle indlæggene her i salen appellerede til, at der skulle sættes flere penge af end de 90 mio. EUR. Det vil jeg minde om ud fra den simple betragtning, at hvis ikke der bliver sat flere penge af, så vil denne ordning blive et kæmpestort administrativt apparat, uden at der bliver særlig meget frugt at dele ud af. Det kan vi ikke være bekendt, hvis vi virkelig vil gøre en indsats for at ændre børns og unges spisevaner, hvilket der desværre er et stort behov for.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 18. november 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Vi er overbeviste om, at vi skal kaste alt ind på projekter, der garanterer alle børn op til 12 år et stykke skolefrugt om dagen. Skolerne spiller en afgørende rolle i forhold til at lære børn om en sund livsstil. Sunde fødevarer og tilstrækkelig motion er med til at forhindre svær overvægt. Børn, som lærer at synes om frugt i skolen, vil fortsætte med at spise frugt i deres voksenliv. Mange skoler gør allerede en kæmpe indsats for at tilbyde børn frugt hver dag, men midlerne er for begrænsede. EU-støtte til skolefrugt er derfor vigtigt.

Vi vil således gerne sende en dybtfølt appel til Kommissionen og Rådet om at støtte forhøjelsen af budgettet. Det er trods alt børns og unges sundhed, der er på spil, og ordningen vil tjene sig ind med tiden.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det er vigtigt, at nærhedsprincippet finder anvendelse i forbindelse med gennemførelsen af denne ordning, så medlemsstaterne selv afgør, hvilken aldersgruppe skolefrugtordningen skal henvende sig til, og hvilken type frugt og grøntsager der skal uddeles. Jeg mener også, at vi bør prioritere produkter af fællesskabsoprindelse. Vi bør imidlertid ikke afvise produkter, der stammer fra lande uden for Fællesskabet, da det ville være i strid med WTO's konkurrenceregler.

Jeg mener, at forvaltningen af ordningen bør være så enkel som mulig, og jeg foreslår derfor, at bestemmelserne om, at der skal fastlægges en strategi, bør opgives. Det er for meget at forlange, at der skal fastlægges en national strategi for gennemførelsen af en enkelt foranstaltning, der oven i købet har et lille budget. Der bør i stedet stilles krav om udarbejdelse af nationale forvaltningsregler, der omfatter visse af bestemmelserne i Kommissionens foreslåede krav om en gennemførelsesstrategi. Jeg vil gerne opfordre alle til at overveje behovet for en strategi i forbindelse med fastlæggelsen af gennemførelsesbestemmelserne for ordningen (dette punkt er vigtigt for Litauen af hensyn til forvaltningen af ordningen).

Gennemførelsen af skolefrugtordningen bør ske med ekstra midler fra de nationale budgetter, da ordningen delvist bør finansieres af medlemsstaterne. Vi må trods den aktuelle finanskrisse se på de langsigtede muligheder for at beskytte børns og unges helbred. Vi må ikke fralægge os ansvaret.

Magor Imre Csibi (ALDE), skriftlig. – (RO) Forslaget til en forordning om skolefrugt er et af flere initiativer, som Kommissionen har iværksat for at bekæmpe svær overvægt og fremme sund kost.

Kommissionens foreslåede budget på 90 mio. EUR ville have vist sig at være utilstrækkeligt i forhold til at nå målet for ordningen. ALDE-Gruppens forslag om at forhøje fællesskabsfinansieringen til 360 mio. EUR er et vigtigt skridt i den rigtige retning. Medlemsstaterne vil til gengæld også skulle bidrage, så det samlede budget kommer op på 720 mio. EUR. Jeg er helt overbevist om, at kun med et sådant budget vil ordningen have en effektiv virkning. Vi vil nemlig da være i stand til at uddele et tilfredsstillende antal stykker frugt om ugen til elever i alderen 6-10 år.

Jeg vil samtidig opfordre uddannelsesinstitutionerne til at sætte ernæring på skoleskemaet og forklare teorien bag betydningen af en sund kost. Det er kun gennem en fælles, koordineret indsats, at vi vil kunne ændre de kommende generationers spisevaner.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter med glæde denne skolefrugtordning, som skal fremme sundere spisevaner hos børn og unge. Ordningen vil forhåbentlig være med til at ændre EU's yngste borgeres spisemønstre. Langtidsundersøgelser har vist, at de spisevaner, som vi udvikler i barndommen, bliver en model for livet. De vil ikke blot kunne påvirke den nuværende generation af børn, men også deres børn. Hvad der er mere interessant er, at børns fødevarepræferencer efter sigende påvirker deres forældres spisevaner. Lad os håbe, at denne vigtige ordning vil være med til at gøre os alle sundere og få os i bedre form.

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Det glæder mig, at vi etablerer en fællesskabsordning, der skal øge indtaget af frugt i skolerne. Ordningens positive virkninger kan ses på mange plan: det sociale, det økonomiske og det finansielle plan.

Jeg kan som medlem af Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter se, at ordningen vil have klare, positive konsekvenser for europæisk landbrug og frugtavl som følge af den større efterspørgsel efter frugt og fastholdelsen af et højt produktionsniveau i Europa. Jeg er desuden far, og jeg kan som far se et positivt resultat, der er vanskeligt at måle, nemlig en forbedring af den yngste generations sundhed. Det er utrolig vigtigt at øge andelen af frugt og grønt i skolebørns kost, da deres spisevaner udvikles i den alder.

Indtaget af frugt og grønt i Polen er ca. 250 g pr. person om dagen. Dette niveau er blandt de laveste i Fællesskabet. Kun i Tjekkiet, Letland og Slovakiet er indtaget lavere. EU-gennemsnittet ligger på 380 g, mens Verdenssundhedsorganisationen/Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisationen anbefaler et dagligt indtag af frugt og grønt på mindst 400 g. Lande som Polen har behov for en storstilet reklamekampagne for skolefrugt.

Jeg håber, at skolefrugtordningen snart vil være indført med succes i alle uddannelsesinstitutioner i hele EU og vil forblive en fast del af EU's uddannelsespolitik.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) EU's ønske om at støtte indtaget af frugt i skolerne skal bestemt hilses velkomment. Sund kost i barndommen giver gode udsigter for en sund livsstil senere i livet, og et veloplyst barn vil samtidig udbrede budskabet om sund kost blandt hans eller hendes familie og venner. De ansvarlige for ordningen bør nøje overveje, hvilken type frugt de uddeler til børnene.

Det ville være en alvorlig fejltagelse, hvis skolerne i sidste ende står med frugt, der er fyldt med pesticidrester og af den grund er vanskeligt at sælge. Ordningen skal derfor indrettes således, at skolerne kun får leveret sund frugt med pesticidniveauer, der ligger et godt stykke under de tilladte grænser. Det er af hensyn til den gode ernæring også ønskeligt, at der primært anvendes fællesskabsmidler til uddeling af frugt, som er dyrket lokalt og indeholder mindre sukker og flere fibre sammenlignet med f.eks. bananer.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), skriftlig. – (BG) Skolefrugtordningen er et særdeles vigtigt skridt i flere henseender, idet den:

- sikrer børn en sund og varieret kost,
- forebygger sygdomme og
- skaber en ny kostmodel og kostlære for den yngre generation, som gradvist vil erstatte fastfood.

Det er ikke blot et spørgsmål om at spise frugt, men om at opbygge sunde og varierede kostvaner. Der er masser af specialister, som kan udpege egnede typer frugt på grundlag af relevante kriterier.

Skolefrugtordningen vil desuden sikre reel støtte til landbrugsproducenterne og finansielle tilskud til medlemsstaterne. Det er særlig vigtigt i de nye medlemsstater, som trods deres store indsats har vanskeligt ved at levere mad til skolerne. I Bulgarien findes der eksempelvis en statsstøttet ordning for skolemåltider, men den kan ikke dække alle elevers behov, og hjælp fra EU vil derfor være til stor gavn. Vi er naturligvis nødt til at kræve, at der anvendes økologiske produkter i ordningen, og sørge for, at den gennemføres på effektiv vis.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De sygdomme, som det moderne menneske lider af, skyldes vores kost, men de kan helbredes ved indtag af den rigtige kost.

Jeg støtter uddeling af frugt i skolerne. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at der i Rumænien er blevet uddelt et gratis glas mælk og en gratis bolle siden 2002. Selv om vi i begyndelsen var tilfredse med, at denne ordning kun gjaldt børn i underskolen, blev den i 2006 udvidet til førskolebørn og har siden 2007 gjaldt hele folkeskolen. Den europæiske skolefrugtordning vil i Rumænien blive et supplement til denne ordning.

Der er talrige fordele ved skolefrugtordningen, og jeg vil blot nævne nogle få af dem:

– Verdenssundhedsorganisationen anbefaler, at børn op til 11 år indtager mindst 400 g frugt og grønt om dagen. Det får mig i den forbindelse til at tænke på Parlamentets beslutning af 25. september 2008 om hvidbogen om sundhedsproblemer i relation til ernæring. Vi må ikke glemme, at bl.a. mad og kostvaner har en afgørende betydning i forbindelse med beskyttelsen af vores helbred.

– Ulighederne vil blive mindre. Børn kommer fra forskellige socioøkonomiske miljøer, og nogle af dem er utrolig dårligt stillet.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I hvidbogen om ernæring, overvægt og fedme, som Parlamentet vedtog sidste år, fremhævede eksperter, at der i dag er 22 mio. overvægtige børn og 5 mio. svært overvægtige børn i Europa. Eksperterne vurderer, at der vil være yderligere 1,3 mio. nye tilfælde næste år.

Et utilstrækkeligt indtag af frugt og grønt er med på listen over syv sundhedsrisici i Verdenssundhedsorganisationens sundhedsrapport. Parlamentet anmodede med hensyn til sund kost på et tidspunkt Kommissionen om at afsætte de nødvendige finansielle ressourcer til dette formål på EU's budget.

Kommissionen har i dag udarbejdet en ledsageforanstaltning, der støtter vores tidligere initiativ. Denne foranstaltning vil efter samme model som skolemælksordningen gøre det muligt at uddele frugt og grønt i europæiske skoler til børn i alderen 6-10 år fra skoleåret 2009/2010.

Det er helt klart en investering i fremtiden, som vil være med til at forebygge eller reducere de sundhedsudgifter, som skyldes usunde spisevaner. Jeg håber, at Kommissionen endnu engang vil være villig til at overveje de forslag, som vi har udarbejdet, og forhøje skolefrugtordningens budget fra 90 mio. EUR til 500 mio. EUR, hvilket ville gøre det muligt at udvide ordningen og uddele frugt på alle skoledage og samtidig nå ud til en større målgruppe af børn.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Kommissionens forslag om at indføre en frugtordning i skolerne vil forbedre EU-borgernes sundhed og i høj grad bidrage til den økonomiske og sociale udvikling i den enkelte medlemsstat. Spisevaner udvikles i barndommen og kan fastholdes hele livet.

Skolerne er det mest egnede udgangspunkt for at indføre sunde spisevaner, da skolen er en anden form for autoritet, der efter familien er i direkte kontakt med børnene og har betydelig indflydelse på dem.

Ordningen vil i kombination med indførelsen af undervisning i ernæring i skolerne skabe større resultater i forhold til at udvikle præferencer for sund kost, der indeholder frugt og grøntsager. Børn skal først og fremmest oplyses om og tilskyndes til at spise denne type produkter, som har en større næringsværdi, så formålet med ordningen kan opnås, nemlig at forebygge fedmerelaterede sygdomme, fejlnæring og udvikling af diabetes i voksenlivet.

Parlamentets ændringsforslag vil forbedre Kommissionens tekst betydeligt, idet det foreslås at bevilge 500 mio. EUR om året til indførelse af skolefrugtordningen, hvilket vil fremme landbrugsproduktionen i EU.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

6. Forslag til almindeligt budget for 2009 (frist for ændringsforslag): se protokollen

7. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Detaljer om afstemningsresultatet: se protokollen)

7.1. Protokollen til partnerskabs- og samarbejdsaftalen EF/Kasakhstan (A6-0416/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (afstemning)

7.2. Det europæiske lufttrafikstyringssystem (SESAR) (A6-0439/2008, Angelika Niebler) (afstemning)

7.3. Foreskrevne påskrifter og skilte på to- og trehjulede motordrevne køretøjer (kodificeret udgave) (A6-0382/2008, Diana Wallis) (afstemning)

7.4. Enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar (kodificeret udgave) (A6-0383/2008, Diana Wallis) (afstemning)

7.5. Førersæder til landbrugs- og skovbrugshjultraktorer (kodificeret udgave) (A6-0384/2008, Diana Wallis) (afstemning)

7.6. Garantifond for aktioner i forhold til tredjeland (kodificeret udgave) (A6-0387/2008, Diana Wallis) (afstemning)

7.7. Retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (A6-0428/2008, Hans-Peter Mayer) (afstemning)

7.8. Det europæiske national- og regionalregnskabssystem (A6-0376/2008, Pervenche Berès) (afstemning)

7.9. Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (A6-0430/2008, Reimer Böge) (afstemning)

7.10. Anmodning om ophævelse af Frank Vanheckes immunitet (A6-0421/2008, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)

– Før afstemningen:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg fremsætter min anmodning i henhold til forretningsordenens artikel 168. Jeg sad i ti år i Udvalget for Forretningsordenen, Valgs Prøvelse og Medlemmernes Immunitet. Jeg har nøje læst hr. Lehnes betænkning, og jeg må til min forbløffelse sige – og det uanset det pågældende medlems politiske overbevisning – at vi på dette punkt afviger fra udvalgets etablerede praksis, som har været at opretholde den parlamentariske immunitet for medlemmer, som retsforfølges af politiske årsager.

Hr. Vanhecke retsforfølges for at stå bag en udgivelse. Han retsforfølges i forbindelse med en artikel, hvis forfatter er kendt, og ifølge belgisk ret, og som det anerkendes i betænkningen, bør den ansvarlige udgiver ikke retsforfølges. Retsfølgelsen bygger desuden på, at det er kommet frem, at de, der skændede gravstederne, var af udenlandsk herkomst. Sagen blev indbragt for retten efter initiativ fra byrådsmedlemmer fra det belgiske socialistparti.

Det er tydeligt, og det er mit sidste punkt...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Hr. Gollnisch! Jeg beklager, men forhandlinger om afstemninger af denne type er ikke tilladt. Jeg gav Dem ordet i ét minut, så De kunne redegøre for anmodningen, men De har talt i længere tid, og vi kan ikke indlede en forhandling.

(Parlamentet forkastede henvisning til fornyet udvalgsbehandling)

7.11. Anmodning om ophævelse af Massimo D'Alema's immunitet (A6-0422/2008, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)

7.12. Forbrugernes viden og bevidsthed om lån og finansiering (A6-0393/2008, Iliana Malinova Iotova) (afstemning)

7.13. Scoreboard for forbrugermarkederne (A6-0392/2008, Anna Hedh) (afstemning)

7.14. Ordning om punktafgift (A6-0417/2008, Astrid Lulling) (afstemning)

– Før afstemningen om ændringsforslaget:

Astrid Lulling, ordfører. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne bede alle de medlemmer, som ikke ønsker at vende tilbage til situationen før 1992, dvs. før etableringen af det indre marked, om at stemme imod betænkningen, for det, som Parlamentet gør med sin indflydelse, er forkasteligt.

Betænkningen blander alt sammen: sundhed, beskatning osv. Stem imod betænkningen, så vil De stemme for det gode forslag, som Kommissionen fremsatte.

(Bifald fra højre)

Formanden. – Det forekommer mig, at ordførerens, fru Lullings, holdning er klar, uanset om den har opbakning i forsamlingen. Vi går nu over til afstemning ved navneopråb om hele forslaget som ændret.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne protestere imod udtalelsen fra fru Lulling, som forsøger at manipulere med medlemmernes stemmer. Det giver ingen mening.

Vi deler ikke hendes fortolkning af sagen. Det er alene af den grund, at jeg vil bede de medlemmer, som ved, hvad det drejer sig om, som ved, at vi forsvarer hensynet til folkesundheden og borgernes og landenes interesser, om at stemme for betænkningen.

(Bifald fra venstre)

Formanden. – Jeg vil gerne minde medlemmerne om, at en forhandling på dette tidspunkt under afstemningen er udelukket. Ordføreren har i henhold til forretningsordenen ret til at give udtryk for sin egen holdning, og jeg har derfor naturligvis efterkommet hendes anmodning om ordet. Jeg vidste ikke, om den efterfølgende anmodning om ordet var indgivet af proceduremæssige årsager. Jeg beder Dem alle undskylde mig, men der er flere anmodninger om ordet, og jeg agter ikke at imødekomme dem. Vi vil i stedet fortsætte afstemningen.

7.15. Skolefrugtordning (ændring af fusionsmarkedsordningen) (A6-0391/2008, Niels Busk) (afstemning)

7.16. ØMU@10: Resultater og udfordringer efter 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union (A6-0420/2008, Pervenche Berès, Werner Langen) (afstemning)

– Efter afstemningen:

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg har et spørgsmål til forretningsordenen. Vi har nu stemt om et stort antal fælles ændringsforslag fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet. Forkortelsen PSE/PPE-DE bruges altid på vores afstemningslister. I alfabetisk orden ville partinavnene imidlertid stå i omvendt rækkefølge. Er der nogen proceduremæssig regel, der kan forklare Socialdemokraternes naturlige forrang?

(Tilråb)

Formanden. – Hr. Rack! Det glæder mig at kunne besvare Deres spørgsmål med det samme, for administrationen fortæller mig, at de, som har undertegnet et ændringsforslag, der er indgivet af flere politiske grupper, opføres på afstemningslisten i præcis den rækkefølge, som grupperne har undertegnet det i. I dette tilfælde tages der altså ikke hensyn til den alfabetiske rækkefølge.

7.17. Ligelønsprincippet (A6-0389/2008, Edit Bauer) (afstemning)

7.18. Bæredygtig elproduktion fra fossile brændstoffer (A6-0418/2008, Christian Ehler) (afstemning)

8. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Iliana Malinova Iotova (A6-0393/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Finanskrisens omfang viser, at hverken banker eller forbrugere har handlet ansvarligt. Jeg er stærk tilhænger af at investere i formidling af finansiel viden, og jeg har også stemt for betænkningen, men jeg kan ikke støtte overfladiske kampagner og generelle principper. Jeg mener, at vi er nødt til at analysere situationen, da den kan være forskellig fra medlemsstat til medlemsstat. Jeg ved også, at formidlingen skal have skarpt fokus på forskellige befolkningsgruppers specifikke behov for at have en reel virkning.

Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på en eksemplarisk fremgangsmåde fra Tjekkiet. I de seneste tre år har en enkelt person administreret webstedet www.bankovnipoplatky.com. Dette websted bidrager afgørende til formidlingen af finansiel viden til de tjekkiske borgere, som er på internettet. Det viser, at problemet kan løses billigt og effektivt. Det, der dog mangler, er formidling af sådan viden til skolebørn og den ældre generation, og den opgave vil vi ikke kunne løse uden offentlige midler.

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Finanskrisen har givet de europæiske forbrugere en glimrende mulighed for at afprøve deres viden om finansielle forhold. De har fået en fin lektie i vigtigheden af at forstå deres privatøkonomi, beregne deres opsparing, bruge forsikringsprodukter og læse almindelige kontoudtog og kvitteringer fra banken. Alle disse ting kræver kendskab til finansiel terminologi og korrekt anvendelse af den i forvaltningen af deres økonomi.

Jeg mener derfor, at ordførerens, fru Iotovas, betænkning er endnu et vigtigt bidrag fra Parlamentet på forbrugerbeskyttelsesområdet, og jeg har stemt for den. Jeg er helt overbevist om, at forbrugeroplysningen skal starte i folkeskolen. Medlemsstaterne bør medtage dette emne, særligt finansielle forhold, i folkeskolens læseplan. Kendskabet til webstederne DOLCETA og EURÓPSKY DIÁR bør udbredes.

Jeg glæder mig over forbrugerorganisationers aktiviteter, der er rettet mod at oplyse såvel skolebørn som lærere. Forskellige konkurrencer, der afholdes med stor begejstring, tiltrækker mange unge forbrugere. Det slovakiske forbrugerråd afholder i forbindelse med forbrugeroplysning til skolebørn – og med min støtte – en årlig konkurrence, der hedder "forbrugere for livet". Konkurrencen har vakt enorm interesse, og vinderne får en rejse til Europa-Parlamentet.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Mange tak for denne lejlighed til at forklare, hvorfor jeg stemte, som jeg gjorde. Jeg tror, at der muligvis er enighed her i salen om, at den kreditstramning og den likviditetskrise, som vi har oplevet, skyldtes dårlige lånebeslutninger, ikke kun fra bankernes side – hvis beslutninger blev trukket ned over hovedet på dem af Clintonregeringen og efterfølgende regeringer, som foreslog, at bankerne skulle låne ud til personer, der ikke ansås for at være kreditværdige – også forbrugerne traf dårlige beslutninger. Efter at være blevet tilskyndet til at optage lån, som de muligvis ikke havde råd til at tilbagebetale, stod de pludselig reelt og var ude af stand til at betale afdragene.

Det fremhæver vigtigheden af formidling af finansiel viden til forbrugere. Vi synes imidlertid fejlagtigt at tro, at uanset hvad problemet er, har EU en løsning. Hvis De ser på de løsninger, der er opstillet på Kommissionens websted og i Europe Diary, gøres der faktisk meget lidt for at fremme forbrugeroplysningen. Vi bør se på samfundsorganisationer – som Croydon Caribbean Credit Union i min valgkreds – der kan være med til at løse disse problemer på lokalt og ikke europæisk plan.

– Betænkning: Astrid Lulling (A6-0417/2008)

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Jeg opfordrede Parlamentet til at stemme imod betænkningen, da kun et lille flertal var tilhænger af at indføre vejledende mængder, der er lavere end de nuværende.

Jeg vil gerne påpege, at Kommissionen ikke er tilhænger af vejledende mængder. I 2005 stemte Parlamentet for Rosati-betænkningen for at afskaffe vejledende mængder, og nu tager vi et skridt baglæns og forringer det, som vi vedtog. De fleste medlemmer ved ikke, hvad de stemte om.

Vi reducerer nu de aktuelle vejledende mængder med 50 %, dvs. i stedet for 800 cigaretter har De stemt for 400, i stedet for 10 l spiritus har De stemt for 5 l, i stedet for 90 l vin har De stemt for 45 l, i stedet for 110 l øl har De stemt for 55 l. De tager et skridt baglæns og halverer de aktuelle grænser for, hvad privatpersoner må købe.

Jeg mener ikke desto mindre, at budskabet til kommissær Kovács og Ministerrådet er klart, for blot fem stemmer forhindrede min betænkning i at falde. Jeg vil derfor gerne have, at Rådet er klar over, at kommissæren – hvilket han gav udtryk for i går aftes – kan acceptere vejledende grænser, men vel at mærke de grænser, der finder anvendelse i dag. Det skal stå klart. Jeg må som ordfører sige dette, fordi det er afgørende i forhold til fortolkningen af afstemningsresultatet.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg har det privilegium at repræsentere de engelske Home Counties' smukke landsbyer, kuperede højdedrag og lunde med blåklkke. Jeg har ligesom ethvert andet medlem af Europa-Parlamentet for Sydøstengland modtaget dusinvis af hjerteskrærende klager fra vælgere, som uden videre har fået konfiskeret lovligt indkøbt alkohol og tobak i havnene ved Den Engelske Kanal.

Labours gentagne forhøjelser af punktafgiften har haft til formål at skabe indtægter, der burde tilfalde de handlende i min valgkreds langs Den Engelske Kanal. Arbejdspladser er med tiden desuden forsvundet fra de engelske Home Counties til den anden side af kanalen. Indtægter, som burde ryge i den britiske statskasse, lander i stedet i statskasserne på det europæiske fastland.

Regeringens løsning har været at bruge disse svindende indtægter på at ansætte flere og flere embedsmænd, der skal føre kontrol med punktafgifterne, i et nytteløst forsøg på at kontrollere en situation, hvor størsteparten af vores alkohol og tobak i dag bliver indsmuglet. Det er den situation, som Labours medlemmer af Europa-Parlamentet netop har stemt for at vende tilbage til. Jeg synes, at det er en skandale.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gerne sige, at jeg er enig med de forrige talere, fru Lulling, ordføreren, og min kollega hr. Hannan fra Sydøstengland.

Jeg har som medlem af Europa-Parlamentet for London – den mest fantastiske by i verden og hovedstad i verdens mest fantastiske land – også modtaget en række breve fra vælgere, som klager over toldmyndighedernes hårdhændede behandling af dem, når de har forsøgt at leve deres liv og købe alkohol og cigaretter på det europæiske fastland og tage varerne med hjem til eget forbrug eller til deres familie og venner.

Hvad gør toldmyndighederne i Det Forenede Kongerige? De slår ned på dem, stiller nærgående spørgsmål, trækker dem ud af deres biler, også pensionister, og de udspørger dem på indiskret vis for at forsøge at finde ud af, præcis hvor meget alkohol de drikker, og hvor mange cigaretter de ryger, som var der tale om et forhør hos Gestapo. Det er ikke den form for opførsel, vi forventer af retshåndhavende embedsmænd eller toldmyndigheder i Det Forenede Kongerige eller noget andet sted i Europa. Ved at stemme, som vi gjorde i dag, har vi taget et skridt baglæns – ikke kun til situationen før 1992, men til tidligere tider, hvor der ikke var fri bevægelighed eller meget begrænset fri bevægelighed for varer.

– Betænkning: Niels Busk (A6-0391/2008)

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen, fordi forekomsten af svær overvægt og fedme i EU er steget kraftigt i løbet af de seneste 20 år. Knap 22 mio. børn er overvægtige, og tallet stiger med op til 400 000 om året. I over 90 % af tilfældene skyldes svær overvægt hos børn dårlige spisevaner og manglende motion. Børnene lider af alvorlige spiseforstyrrelser og ledsygdomme, har et dårligt immunforsvar og er oftere syge.

Efter godkendelsen af hvidbogen om en EU-strategi om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme er dette direktiv godt nyt i kampen mod svær overvægt hos børn. Jeg betragter denne ordning, som skal fremme uddeling af frugt og grønt i de europæiske skoler, som nødvendig. Vi bør også tage større hensyn til børnehavebørn. Rådgivning og udvikling af gode og varierede spisevaner vil være med til at sikre en sundere befolkning end skolefrugtordningen alene.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Skolefrugtordningen er ligesom skolemælksordningen og ordningen for uddeling af fødevarer til de mest trængende i EU fantastiske

EU-initiativer, som der er hårdt brug for, og som bestemt skal støttes. Uddeling af gratis frugt og grønt til skolebørn vil ikke kun være med til at forbedre deres sundhed og ændre deres spisevaner – det vil også have en positiv samfundsmæssig betydning. Jeg er tilhænger af en række af Kommissionens forslag og mener ikke, at de vil skabe større problemer. Jeg håber samtidig, at kommissæren og i særdeleshed EU's 27 landbrugsministre vil være lidt mere gavmilde. Vi må huske på, at det er vores børns sundhed, der står på spil, og den bør vi ikke spare på.

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte ligesom de øvrige tjekkiske medlemmer af PPE-DE-Gruppen imod Busk-betænkningen om en skolefrugtordning. Forældrene bør have det primære ansvar for at sikre deres børn en sund kost. EU har ingen beføjelser på hverken uddannelses- eller sundhedsområdet. Disse spørgsmål skal håndteres af medlemsstaterne i henhold til deres egne nationale ønsker. Der er ingen rationel grund til, at EU skal bruge skatteydernes penge på at sikre skolebørn ét stykke frugt om ugen. EU bør bekymre sig om rigtige EU-spørgsmål, f.eks. fjernelsen af hindringer for de fire grundlæggende frihedsrettigheder, og EU bør ikke overtræde sit eget nærhedsprincip.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Der er sket meget, siden dengang vi forsøgte at holde skolebørnene væk fra frugtplantagerne, fordi de stjal æbler, og til i dag, hvor de ikke er interesserede i hverken æbler eller frugtplantager. Denne frugtordning er derfor velkommen. Problemet er, at mange forældre ikke er bevidste om betydningen af frugt og grønt, så ordningen vil oplyse børn og forældre om de sundhedsmæssige fordele ved at spise frugt og grøntsager.

Nøglen til ordningens succes ligger naturligvis i medlemsstaterne. Vi ønsker ikke en kompliceret og regeltung ordning. Vi ønsker fleksibilitet, og vi skal især i kontakt med lærerne, som kommer til at uddele frugten, og med forældrene, så de kan sørge for, at børnene spiser og synes om frugt og grønt og udvikler sunde spisevaner for livet.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Teenagere, der vejer over 150 kg, er ikke noget særsyn i amerikanske storbyer. Jeg ønsker ikke, at vi skal begå samme fejltagelse. Fremme af sunde spisevaner og indtag af sunde og fedtfattige produkter i barndommen og ungdommen er en investering i de kommende generationers sundhed. Det vil også medføre besparelser i omkostningerne til behandling af diabetes, hjerte-kar-sygdomme og ledsygdomme.

En ordning, som er for beskeden, vil derfor i praksis hverken have en virkning sundhedsmæssigt eller økonomisk. Jeg stemte af den grund for ændringsforslag 7, som firdobler minimumsudgifterne til skolefrugt og dermed sikrer børnene et stykke frugt eller grønt mindst fire dage om ugen og ikke kun en gang om ugen. Det glæder mig, at udvalget fremsatte dette ændringsforslag. Indførelsen af ordningen bør ikke afhænge af forældrebetaling. Især børn af fattigere forældre bør have mulighed for at få gratis frugt i skolen, og der bør derfor afsættes flere penge til ordningen.

– Betænkning: Pervenche Berès, Werner Langen (A6-0420/2008)

Ivo Strejček (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Lad mig forklare, hvorfor jeg stemte imod betænkningen af fru Berès og hr. Langen. Der er mindst tre ting, som jeg gerne vil fremhæve.

Den allerførste er, at der i betænkningen opfordres til en større og mere indgående samordning af de nationale økonomi- og finanspolitikker. Den anden er, at betænkningen vil medføre en særdeles samordnet skattepolitik, der vil kræve politisk samling, og konsekvensen af politisk samling er den tredje grund til, at jeg stemte imod.

Jeg deler ikke det synspunkt, at politisk samling, som fjerner de naturlige forskelle mellem medlemsstaterne, vil være en løsning og vel at mærke en effektiv løsning på Europas aktuelle problemer. De aktuelle problemer i Europa er arbejdskraftens frie bevægelighed og kapitalens og tjenesteydernes frie bevægelighed.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Vi er efter 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union nødt til at spørge os selv, om vi reelt forbinder eurotegnet med velstand og stabilitet. Der er ingen tvivl om, at der kun kan være ét svar på det spørgsmål. Selv om vi må acceptere, at der har været visse negative aspekter af indførelsen af den fælles mønt, bl.a. prisstigninger i startfasen, skal det understreges, at euroen er blevet en af verdens førende valutaer.

Den Økonomiske og Monetære Union har været med til at sikre større økonomisk stabilitet i medlemsstaterne og har samtidig haft en positiv indvirkning på den internationale handel og dermed været til gavn for EU. Euroens positive betydning blev særlig tydelig for nylig, da den internationale finanskrisen gjorde os opmærksomme på fordelene ved en stabil valutakurs.

– Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A6-0422/2008)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand! Jeg vil gerne forklare, hvorfor jeg stemte, som jeg gjorde. Jeg undlod at stemme om ophævelsen af Massimo D'Alema's parlamentariske immunitet, fordi jeg som advokat har visse forbehold over for Europa-Parlamentets myndighed i denne sag, og jeg har hverken ret til eller noget ønske om at gribe ind i Italiens interne anliggender.

– Betænkning: Christian Ehler (A6-0418/2008)

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Hr. formand! Jeg bifalder som ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed resultatet af afstemningen. Vi taler om en teknologi, der, om alt går vel, kan være en del af løsningen på klimaproblemerne. Dette må dog ikke fjerne vores fokus fra betydningen af den samlede klimapakke.

De nye medlemsstater, bl.a. Ungarn, har reduceret deres udledning af drivhusgasser betydeligt siden slutningen af 1980'erne. Det ville være en alvorlig fornærmelse, hvis de nu blev straffet af dem, som foreløbig har øget deres skadelige udledning. Vi ønsker af den grund en forholdsmæssig fordeling af 10 % af indtægterne fra emissionshandelsordningen blandt de medlemsstater, hvor BNP pr. indbygger er lavere end EU-gennemsnittet.

Vi ønsker på samme måde at bevilge 10 % til dem, som har reduceret deres udledning inden for de seneste 15 år. Det lykkedes Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed at få undtaget fjernvarme fra klimaændringsafgiften, et resultat, som skal fastholdes af hensyn til millioner af europæiske borgere med lave indkomster. Jeg tilslutter mig som ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed ovennævnte opbakning til betænkningen.

Skriftlige stemmeforklaringer**– Betænkning: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0416/2008)**

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemmer for denne betænkning. Kasakhstan har indledt en demokratiseringsproces, som skrider langsommere fremad end den usædvanlige økonomiske vækst, som landet har oplevet i de seneste år. Der er utrolig mange udenlandske virksomheder, som investerer store summer i denne tidligere sovjetrepublik. EU bør i den forbindelse hele tiden fremme tiltag, der er rettet mod at sikre de kasakhstanske borgere rum for frihed, demokrati og social retfærdighed og ikke blot agere handelspartner med voksende interesser. Økonomisk vækst og demokrati bør gå hånd i hånd.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte under høringsproceduren for betænkningen, som godkender indgåelsen af protokollen til partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og Kasakhstan, og som samtidig tager hensyn til Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse af EU. Denne betænkning vil være med til at styrke samarbejdet mellem Rumænien og Kasakhstan.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for hr. Saryusz-Wolskis betænkning om en partnerskabs- og samarbejdsaftale mellem De Europæiske Fællesskaber og Kasakhstan. Det gjorde jeg trods mine fortsatte forbehold over for menneskerettighedssituationen i Kasakhstan. Det er vigtigt, at Parlamentet og Kommissionen bliver ved med at overvåge situationen i Kasakhstan, og hvis den forværres eller ikke bliver bedre inden for det kommende år, bør vi skride ind og suspendere aftalen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Saryusz-Wolskis betænkning og dermed for indgåelsen af partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater og Kasakhstan.

Jeg støtter ordførerens og også Rådets holdning og mener således, at indgåelsen af en partnerskabs- og samarbejdsaftale med Kasakhstan før Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse kræver, at der udarbejdes en protokol til partnerskabs- og samarbejdsaftalen, så de nye medlemsstater kan undertegne den.

– Betænkning: Angelika Niebler (A6-0439/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Dette dokument ændrer ikke grundlæggende indholdet i den forordning, som Parlamentet vedtog i november 2006, og hvormed der oprettedes et offentlig-privat partnerskab til udvikling af et europæisk lufttrafikstyringssystem.

Formålet med de ændringsforslag, der nu fremsættes til forordningen, er at anerkende SESAR (den nye generation af det europæiske lufttrafikstyringssystem) som et fællesskabsorgan og omfatte de ansatte af De

Europæiske Fællesskabers tjenestemandsvedtægt. Der foreslås også ændringer af kvantificeringen af Fællesskabets bidrag og overførslen af det til SESAR. Bidraget må således højst udgøre 700 mio. EUR, hvoraf 50 % tilføres fra det syvende rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, og 50 % tilføres fra programmet for det transeuropæiske net.

Oprettelsen af dette foretagende skaber en farlig præcedens for anvendelse af offentlige midler til private formål. Den offentlige sektors tilgang kunne have været at ajourføre og forbedre lufttrafikstyringssystemet, også i forhold til pålidelighed, og dermed garantere sikkerheden for professionelle og brugere af luftrummet. Vi mener ikke, at der vil være større chance for at opnå disse mål ved at underkaste dem den private sektors interesse og pres. Vi støttede af disse årsager ikke betænkningen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Dette forslag vil have en meget positiv økonomisk indvirkning på programmet for modernisering af den europæiske lufttrafikstyringsinfrastruktur. Jeg støtter forslaget, fordi de penge, der spares, vil blive investeret i forsknings-, udviklings- og valideringsaktiviteter til gavn for hele Fællesskabet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg vil gerne tilkendegive, at jeg stemte for fru Nieblers betænkning om oprettelse af et fællesforetagende til udvikling af SESAR, den nye generation af det europæiske lufttrafikstyringssystem.

Det er klart, at storstilede fællesskabsprojekter inden for forskning og teknologisk udvikling kræver en fælles indsats fra den offentlige og den private sektor for at sikre en holdbar og gavnlig virkning. Jeg mener i dette tilfælde, at den nye generation af harmoniseret lufttrafikstyring er nødvendig for fremover at fastholde væksten i lufttrafikken i det europæiske luftrum på økonomisk og miljørigtig vis. Jeg mener derfor, at vi bør hilse oprettelsen af et fællesforetagende på området varmt velkommen. Jeg vil imidlertid gerne understrege behovet for, at vi lærer af vores erfaringer (jeg tænker i den forbindelse på afviklingen af fællesforetagendet Galileo) og udarbejder en klarere definition af den status, som denne juridiske person skal have, så ikke proceduremæssige eller retlige problemer kommer til at stå i vejen for de videnskabelige og teknologiske fremskridt.

– Betænkning: Diana Wallis (A6-0382/2008)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Wallis' betænkning om kodificeringen af de foreskrevne påskrifter og skilte på to- og trehjulede motordrevne køretøjer. Da direktivet om foreskrevne påskrifter på denne type køretøjer er blevet ændret ved flere lejligheder, mener jeg, at en kodificering er nødvendig for at sikre borgerne en bedre forståelse af og adgang til denne fællesskabslovgivning og dermed en bedre mulighed for at udøve de rettigheder, der er nedfældet heri.

– Betænkning: Hans-Peter Mayer (A6-0428/2008)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Mayers betænkning om indgåelse af konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Jeg er ligesom mine kolleger enige i hans synspunkt om, at Kommissionens fremsatte forslag, som skal erstatte Lugano-konventionen fra 1988, kan være med til at gøre ordningen for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser hurtigere og mere effektiv på de berørte områder og i særdeleshed med hensyn til registrering og validering af intellektuelle ejendomsrettigheder.

– Betænkning: Pervenche Berès (A6-0376/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Dette forslag er særlig vigtigt, fordi forskriftsproceduren med kontrol i væsentlig grad styrker Parlamentets beføjelse til at føre tilsyn med gennemførelsesforanstaltninger. Parlamentet får beføjelse til at udøve kontrol med udkast til gennemførelsesforanstaltninger. Der er desuden nogle tilføjelser til de almindelige bestemmelser, som giver Parlamentet beføjelse til at anfægte et udkast til gennemførelsesforanstaltning eller foreslå ændringer til et udkast til gennemførelsesforanstaltning.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg støtter fru Berès' fremragende betænkning om ændring af Rådets forordning om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Det Europæiske Fællesskab, for så vidt angår de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen. Jeg mener, at vi efter indførelsen af den nye udvalgsprocedure, nemlig forskriftsproceduren med kontrol, som udvider Parlamentets beføjelser til at føre tilsyn med gennemførelsesforanstaltninger, nu må gå videre med den generelle tilpasningsproces, som Kommissionen anbefaler, således at den nye procedure kan finde effektiv anvendelse.

– Betænkning: Reimer Böge (A6-0430/2008)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Italien indgav mellem 2007 og 2008 ansøgninger om støtte i forbindelse med afskedigelser på Sardinien (1 044 afskedigelser, 5 virksomheder), Piemonte (1 537, 202), Lombardiet (1 816, 190) og Toscana (1 588, 461) efter liberaliseringen af tekstil- og beklædningsmarkedet. Italien ansøger om et finansielt bidrag på 38 158 075 EUR i forbindelse med i alt 5 985 afskedigelser i 858 virksomheder.

Fonden kan som bekendt ikke anvendes som en midlertidig "stødpude" for uacceptable socioøkonomiske omkostninger, der skyldes liberaliseringen af handelen, særligt i tekstil- og beklædningsindustrien, og for arbejdstagernes større usikkerhed.

Vi er i lyset af, at ordningen med dobbeltkontrol af eksporten af visse kategorier af tekstilvarer og beklædningsgenstande fra Kina (muligvis) ophører den 31. december 2008, nødt til at etablere mekanismer, der kan begrænse importen fra ethvert land til EU.

I lyset af det stigende antal virksomheder, som lukker eller udflytter deres produktion, og stigningen i arbejdsløsheden og den mere udbredte udnyttelse af arbejdstagerne – særligt i Portugal – er vi nødt til at bremse liberaliseringen af verdenshandelen (som tilskyndes af EU og den socialistiske regering i Portugal) og beskytte produktionen og anstændigt arbejde i de forskellige EU-lande.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Italiens anmodning om at anvende Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen giver os en fremragende mulighed for at overveje, hvordan vi fremover skal reagere, når kombinationen af globaliseringens virkninger og konsekvenserne af den økonomiske krise bliver endnu tydeligere. Fondens udformning, som bygger på begrænsede anvendelsesmuligheder, indikerer, at EU betragter globaliseringen som en kendsgerning og dens negative virkninger som en realitet, som vi skal tilpasse os efter og ikke kæmpe imod. Det er et realistisk synspunkt, som efter min opfattelse meget vel kan vise sig samtidig at være en effektiv strategi.

Det er bedre at forstå de globale forandringer, samle indsatsen og reagere på disse forandringer end at tro, at det er muligt for altid at undgå forandring, eller endog tro, at modstanden i sig selv er moralsk rigtig. Tilpasning til globaliseringen er en mere hensigtsmæssig politik end modstand mod globaliseringen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg støtter hr. Böges betænkning om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Jeg er enig i, at de ansøgninger, som fire italienske regioner har indgivet, opfylder kriterierne for fastlæggelse af de finansielle bidrag som fastsat i EU-forordningen og er i tråd med formålet for fondens oprettelse. Det er i dag mere end nogensinde nødvendigt at hjælpe de arbejdstagere, som har mistet deres arbejde som følge af strukturelle ændringer i verdenshandelen og hjælpe dem tilbage på arbejdsmarkedet. Jeg støtter derfor ansøgningen om anvendelse af fonden i overensstemmelse med min kollegas betænkning.

– Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A6-0421/2008)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod betænkningen af forskellige årsager. Der var ingen seriøs debat i udvalget. Kun syv ud af de 28 medlemmer var til stede. Det var faktisk heller ikke muligt at føre en debat på plenarmødet. Inden afstemningen i udvalget, da hr. Vanhecke ikke måtte kende indholdet i betænkningen, blev den drøftet på en statslig flamsk tv-station. Det er en skandale. Det værste af det hele er dog betænkningens konklusion. Det anbefales, at immuniteten ophæves, selv om hr. Vanhecke ikke er forfatter til den kontroversielle tekst, og det fremgår udtrykkeligt af den belgiske forfatning, at kun forfatteren, såfremt vedkommendes identitet er kendt, kan retsforfølges.

Hr. Vanhecke risikerer på grund af denne usle sag at miste sine politiske rettigheder, eftersom magtens deling og den belgiske domstols uafhængighed kun eksisterer i teorien. Denne sag er en politisk manøvre, der har til formål at udstøde en flamsk, nationalistisk oppositionsleder. Det er en skandale, at Parlamentet har ladet sig udnytte på denne måde.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Både Retsudvalget og de tilstedeværende medlemmer af de politiske grupper i plenarforsamlingen har endnu engang vist, hvor uvæsentligt de mener, at upartiskhed og lovens overholdelse er i forhold til deres besættelse af at komme af med alle, der ikke er en del af deres store EU-føderalistiske familie.

Min kollega hr. Vanhecke er i Belgien genstand for en sand hetz, hvis formål alene er at få ham dømt og tvinge ham til at træde ud af politik. Parlamentet har glemt, at når et land fremsætter en anmodning om

ophævelse af den parlamentariske immunitet, har Parlamentet pligt til fuldt ud at anvende reglerne om beskyttelse af medlemmer af Europa-Parlamentet som fastsat i forretningsordenen.

Ligesom hr. Gollnisch, som udelukkende af politiske årsager fik ophævet sin parlamentariske immunitet i 2006, bliver hr. Vanhecke nu offer for et direkte angreb på sin person, idet et retsspørgsmål er blevet til et politisk spørgsmål. Det er uacceptabelt for en institution, som med urette hævder at være demokratisk.

Fernand Le Rachinel (NI), *skriftlig*. – (FR) André Laignel, medlem af det franske parlament for Socialdemokratiet, fremsatte den 13. oktober 1981 i den franske nationalforsamling sit berømte svar til oppositionen, som hævdede, at den nationalisering, som regeringen ønskede at gennemføre, var i strid med forfatningen. Han fremførte, at de ændrede debattens retlige perspektiv og gjorde den politisk, hvilket de havde ret til, eftersom de var i politisk mindretal, og i dette tilfælde var de galt på den i forhold til det retlige aspekt.

Europa-Parlamentet har tydeligvis taget dette til sig, eftersom det er i gang med at skille sig af med alle dem, som vover at forstyrre det med politiske synspunkter, der ikke anses for at være tilstrækkelig føderalistiske eller proeuropæiske efter dets smag.

Min kollega hr. Vanhecke er genstand for en sand hetz i Europa-Parlamentet, som han på lovlig vis er valgt til. Parlamentet er helt galt på den og opfører sig uværdigt ved at acceptere det uacceptable, nemlig lynchningen af et af sine medlemmer under tilsidesættelse af alle gældende retsprincipper og former for retsbeskyttelse vedrørende parlamentarisk immunitet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Det skal i lyset af denne betænkning og de belgiske myndigheders retsforfølgning entydigt siges, at hele processen – særligt retsforfølgningen – udelukkende er en politisk motiveret hetz mod den forhenværende formand for partiet Vlaams Belang, Frank Vanhecke. Hr. Vanhecke blev stævnet to dage efter, at han fratrådte posten som partiformand.

Det står også klart, at der er et politisk formål med at sværte Vlaams Belangs kandidats navn til her et halvt år inden Europa-Parlamentsvalget. Det ville ifølge den belgiske forfatning i øvrigt være forfatteren til artiklen, der skulle retsforfølges, da hans identitet er kendt, og ikke udgiveren. Jeg understreger derfor på det kraftigste, at en politisk motiveret strafforfølgning ikke bør ses som en anledning til at ophæve Frank Vanheckes politiske immunitet, og at de belgiske retsmyndigheders hetz bør fordømmes på det kraftigste. Der opstod en lignende situation i 2003, da der blev indledt en straffesag mod Daniel Cohn-Bendit fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, om end det daværende udvalg afviste at ophæve hans immunitet på grund af mistanke om politiske motiver. Situationen er den samme i denne sag, hvis den da ikke er endnu tydeligere, og derfor er jeg forpligtet til at stemme imod denne beslutning.

Frank Vanhecke (NI), *skriftlig*. – (NL) Da alle mine illusioner er bristet, må jeg sige, at Parlamentet på beskæmmende vis er ved at gøre sig medskyldig i en politisk lynchning, som de belgiske domstole har foranstaltet. Jeg fik i nærvær af syv ud af 28 medlemmer 20 minutter i Retsudvalget til at forsvare mig selv i en sag på flere hundrede sider. I plenarforsamlingen fik jeg – i strid med artikel 7 i vores egen forretningsorden – slet ikke mulighed for at tale min egen sag.

Hvis dette fandt sted i Rusland, ville vi være oprørte. Jeg holder for mit vedkommende hovedet højt og fortsætter kampen for ytringsfriheden i Flandern og i Europa, ikke mindst i forbindelse med spørgsmålet om indvandrere og faren ved islam.

– Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A6-0422/2008)

Marco Cappato (ALDE), *skriftlig*. – (IT) Vi i den radikale delegation stemmer sammen med Marco Pannella imod Lehne-betænkningen om hr. D'Alema's immunitet, fordi dens konklusioner er ulogiske og kun kan være baseret på – eller afspejle – nødvendige fra den italienske og europæiske politiske klasses side.

Ifølge betænkningen er anmodningen om tilladelse til at anlægge sag grundløs, fordi der allerede er tilstrækkeligt aflytningsmateriale til, at der kan rejses tiltale mod de sigtede i sagen. Hvis formålet med anklagemyndighedens anmodning havde været at rejse tiltale mod hr. D'Alema, ville anmodningen have været grundløs, eftersom Parlamentet ikke skal træffe sine beslutninger i henhold til italiensk ret.

Hvis aflytningsmaterialet imidlertid er helt ubrugeligt, og anmodningen er grundløs og aldeles unødvendig, hvorfor skal Parlamentet så vedtage "ikke at tillade anvendelse af telefonaflytninger i den aktuelle sag og ikke at ophæve Massimo D'Alema's immunitet", sådan som det foreslås i betænkningen? Hvorfor skal vi ikke følge

det italienske parlament, som i forbindelse med denne efterforskning gav tilladelse til at anlægge sag mod hr. Fassino?

Vi er meget glade for ALDE-Gruppens beslutning om – ved at undlade at stemme – ikke at rette ind efter det sociale sammenhold i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti og Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet i forbindelse med denne tvivlsomme beslutning.

– **Betænkning: Iliana Malinova Iotova (A6-0393/2008)**

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Der er i de seneste år kommet mange nye finansielle produkter på markedet. Den omstændighed, at disse produkter bliver stadig mere komplekse, gør i stigende grad forbrugerne forsvarsløse og ofte ude af stand til at afgøre, hvilket finansieringstilbud der bedst opfylder deres behov, medmindre de får ekspertbistand. Det fører til mange forkerte beslutninger, særligt blandt de dårligere stillede.

Vi har i Polen oplevet mange tilfælde af bedrageri eller ganske enkelt forbrugere, der træffer dårlige finansielle beslutninger, fordi de ikke er klar over konsekvenserne. Formidling af finansiell viden er i den forbindelse vigtigt og den bedste metode til at beskytte forbrugerne mod at træffe forkerte finansielle beslutninger.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Formidling af finansiell viden er et vigtigt punkt på EU's dagsorden, særligt midt i finanskrisen. Forbrugerne har behov for grundlæggende færdigheder, som kan være med til at gøre dem i stand til at vælge og fuldt ud forstå information og tilbud. Forbrugerne står over for et stadig større udbud af mere og mere komplekse produkter og tjenesteydelser. Forbrugeroplysningen og -rådgivningen kan imidlertid ikke holde trit med de finansielle produkters kompleksitet. Det øger forbrugernes sårbarhed i finansielle spørgsmål.

Hvis kløften med hensyn til information og finansiell ekspertise mellem finansielle mellemlid og forbrugerne bliver mindre, vil risikoen for overdreven gældsætning, misligholdelse af lån og konkurs også blive mindre. Det vil desuden føre til større konkurrence mellem långivere og således øge markedets generelle effektivitet, da bedre informerede forbrugere kan skelne mellem forskellige finansieringstilbud og vælge det tilbud, der passer bedst til deres behov. Forbrugernes viden og færdigheder er for nuværende ikke gode nok til, at de kan forvalte deres økonomi på behørig vis.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for fair, uvildig og gennemsigtig finansiell oplysning samt kravet om, at tjenesteyderne på området skal formidle passende og korrekt information. Der skal være en klar adskillelse mellem information og kommerciel rådgivning og reklame. Jeg håber, at medlemsstaterne vil rette særlig opmærksomhed mod de grupper, der er i størst risiko, bl.a. unge, pensionister og arbejdstagere, der nærmer sig pensionsalderen.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Fru Iotovas betænkning er ligesom mange af Parlamentets dokumenter et eksempel på en tilsyneladende god idé med en vildledende titel. En hurtig gennemlæsning kunne få en til at tro, at det drejer sig om at beskytte forbrugerne ved at oplyse dem om deres rettigheder og give dem viden om finansielle tjenesteydelser – kort sagt, gøre dem i stand til at få et ansvarligt og veloplyst forhold til deres bank.

Det drejer sig i virkeligheden om fra barndommen (fra 1. klasse lader det til) at gøre folk til perfekte små forbrugere i et finansielt system, der hungre efter deres opsparinger, men når det kommer til udlån, drejer det sig om at påtvinge dem alle mulige former for finansielle produkter, som pseudoudstederne kalder komplekse, og som i de fleste tilfælde ganske enkelt er absurde, og så drejer det sig om at få dem til på fornuftig vis at holde regnskab og forberede sig på pensionsalderen – sammen med bankerne, intet mindre – selv om de også indbetaler til obligatoriske offentlige ordninger.

På et tidspunkt, hvor verdens finansielle system netop har vist, hvor korrupt det er, hvor bankerne modstræbende yder lån til virksomheder og privatpersoner trods de hundreder af milliarder euro, som det offentlige har tilført dem, hvor arbejdstagerne og små og mellemstore virksomheder betaler prisen for den fortsatte finansielle letsindighed, hvor verdens "store aktører" foregiver at gennemføre reformer for at holde dette system i live, kan man mildest talt ikke sige, at denne betænkning er overbevisende.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Denne betænkning har fået ny betydning i lyset af den aktuelle finanskrise. Det skyldes, at boliglånskrisen har afsløret de farer, som kan være forbundet med ikke at forsyne låntagerne med relevant information. Situationen har også afsløret forbrugernes manglende evne til at forstå finansielle og økonomiske oplysninger og de konsekvenser, som ændringer i makroøkonomiske

indikatorer kan have på tilbagebetalingen af deres lån, og dermed deres manglende bevidsthed om risikoen for insolvens og overdreven gældsætning.

I betænkningen henledes opmærksomheden på behovet for at øge forbrugernes viden og bevidsthed og dermed gøre dem i stand til at bruge deres egen viden til at vurdere de finansielle produkter, som de bliver tilbudt. Jeg støtter derfor initiativet om at udvikle programmer til formidling af finansiell viden, særligt de programmer, der er skræddersyet til bestemte målgrupper og tager hensyn til bl.a. alder, indkomst, uddannelse, beskæftigelse og interesser. Programmerne til formidling af finansiell viden skal desuden være baseret på konkrete og reelle situationer, som vi oplever i hverdagen.

Jeg håber, at betænkningen vil være med til at få de finansielle institutioner og forbrugerne selv til at forstå behovet for finansiell oplysning. Jeg mener, at begge parter kan få gavn heraf, eftersom insolvens og overdreven privat gældsætning er et problem for de kreditinstitutter, hvis kunder har vanskeligt ved at tilbagebetale deres lån.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Iotova-betænkningen om forbedring af forbrugernes viden om lån og finansiering. Verden styrer mod en periode med meget stor finansiell usikkerhed, og mange europæiske borgere frygter for deres job, deres opsparing, deres pensioner og deres fremtid. I en periode med usikkerhed er der ingen tvivl om, at forbrugernes generelle viden om lån, gæld og finansiering er vigtigere end ellers. Der opfordres i betænkningen til, at den finansielle oplysning skræddersys til bestemte målgrupper, og initiativer af denne type på EU-niveau skal hilses velkommen.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg stemte for fru Iotovas betænkning om forbedring af forbrugernes viden og bevidsthed om lån og finansiering. Der er tale om en nødvendig og kærkommen udvalgsinitiativbetænkning.

Krisen, som blev forårsaget af subprime-lån (højrisikable boliglån), har vist, at låntagerne ikke har fået tilstrækkelig information. Denne mangel på information og forståelse har ført til en situation, hvor forbrugerne ikke er oprigtigt bekymrede over risikoen for insolvens og overdreven gældsætning. Det har også været fremført, at forbrugernes viden og forbrugerrådgivningen ikke har holdt trit med de finansielle produkters stigende kompleksitet.

En passende viden om finansielle forhold ville i mange tilfælde reducere risikoen for overdreven gældsætning og misligholdelse af betalinger. Det ville også give forbrugerne større mulighed for at sammenligne långivernes konkurrenceevne, hvilket til gengæld ville styrke markedets bæredygtighed.

Jeg støtter navnlig betænkningens forslag om at inddrage formidling af finansiell viden i skolernes nationale læseplan og give de unge al den viden om finansielle forhold, som de har behov for, når de indleder deres erhvervskarriere og står over for den nye udfordring at skulle beslutte, hvordan de skal bruge deres indkomst.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vi har behov for en fair behandling af investorer og låntagere ved hjælp af lange forældelsesfrister og en ændring af bevisbyrden. Risici og omkostninger skal være tydelige og sammenlignelige fra starten. Privatpersoner blev navnlig i sagen om Lehman Brothers i stort omfang ført bag lyset og fik f.eks. at vide, at risikable aktiecertifikater var sikre, og blev ligefrem frarådet at sælge, lige inden Lehman gik konkurs. Borgerne står nu over for en bølge af tvungne konverteringer af deres lån i udenlandsk valuta eller pålægges at betale bankernes øgede refinansieringsomkostninger, hvilket er imod de grundlæggende principper.

Det er i en situation som denne et klart slag i ansigtet på borgerne blot at sige, at de er dumme, og anbefale en generel lektion i "finansielle forhold", især fordi end ikke de selvudnævnte finansguruer var i stand til at se igennem de forskellige lag af spekulation. Ved at opfordre til større markedseffektivitet i stedet for større konkurrence mellem långiverne fortsætter man i denne betænkning med at hykle begejstring for myten om det selvregulerende marked. Jeg kan ikke kraftigt nok give udtryk for min modstand mod denne betænkning.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for fru Iotovas betænkning, fordi den tilskynder medlemsstaterne til at udvikle oplysningsprogrammer for pensionister, som kunne være i risiko for finansiell udstødelse, og for unge, der indleder deres erhvervskarriere og står over for den udfordring at skulle finde ud af, hvordan de bruger deres nye indkomst på hensigtsmæssig vis.

Forbrugere uden finansiell viden har vanskeligt ved at vælge de produkter og tjenesteydelser, der passer bedst til deres behov. Det er svært for dem at vurdere den rådgivning, som de får, og de kan derfor blive vildledt og blive ofre for unfair salgsmetoder.

Jeg glæder mig over Kommissionens initiativer inden for formidling af finansiel viden til forbrugerne, særligt nedsættelsen af ekspertgruppen vedrørende finansiel viden. Jeg mener imidlertid, at denne ekspertgruppe vedrørende finansiel viden bør tildeles klart definerede ansvar og beføjelser.

Det websted for forbrugerundervisning, som Kommissionen allerede har oprettet (<http://www.dolceta.eu>), har vist sig at være nyttigt. Jeg håber, at dette onlineværktøj vil blive videreudviklet og opdateret på alle officielle sprog.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) En af de vigtigste faktorer i finanskrisen har været den ekstremt lette adgang til kapital eller de ekstremt høje lånelofter. Konklusionen på denne situation er for det første, at det synes at være hensigtsmæssigt at pålægge bankerne at sikre, at de personer, som de låner penge til, har mulighed for og kan forventes at tilbagebetale gælden i lyset af krisen og dens konsekvenser. Forbrugernes manglende viden om de risici, der er forbundet med låntagning – i første omgang spørgsmålet om renteændringer – antyder samtidig, at ethvert tiltag til fordel for forbrugerne kan og skal iværksættes. Presset fra en økonomisk model, der bygger på maksimalt forbrug, vil tydeligvis være vanskelig at modvirke med kampagner af denne type, men indsatsen for at øge opmærksomheden er nødvendig og efter vores mening nyttig.

Denne betænkning bør fremme større gennemsigtighed og indførelsen af klarere regler for långiveres levering af tjenesteydelser. Det vigtigste i forhold til formidling af viden om låntagning eller enhver anden type forbrug er generel viden, som forsyner folk med værktøjer, der gør dem i stand til at træffe beslutninger i det daglige.

– Betænkning: Anna Hedh (A6-0392/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) De europæiske forbrugeres tillid er afgørende for et velfungerende og blomstrende indre marked. Fællesmarkedet omfatter knap 500 mio. forbrugere og et rigt udbud af varer og tjenesteydelser.

Kommissionen har siden 1997 brugt resultattavlen for det indre marked til at overvåge og belyse den måde, hvorpå medlemsstaterne gennemfører retsakter om det indre marked. Resultattavlen for forbrugermarkederne påpeger problemområder og kan dermed være en generel og fleksibel metode til at oplyse samfundet, markedsaktørerne og institutionerne om relevante mangler. Resultattavlen for forbrugermarkederne har på trods heraf aldrig haft til formål at informere forbrugerne om det indre marked, og det er meget vigtigt at få det slået fast. Vi skal sørge for, at markedet fungerer bedst muligt, og at forbrugerne tilbydes tjenesteydelser, hvis pris og kvalitet opfylder deres forventninger. Det er i den henseende ikke nødvendigt at vedtage flere eller strengere retsakter. Nogle gange vil det være mere hensigtsmæssigt og mere effektivt at benytte sig af oplysning og formidling eller selvregulering.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det indre marked tjener ikke kun erhvervslivet, som takket være fjernelsen af flere og flere barrierer praktisk talt har hele det europæiske marked inden for rækkevidde. Det blev oprettet med forbrugerne for øje for at sikre dem de samme standarder i alle medlemsstater.

Resultattavlen for forbrugermarkederne er et værktøj til overvågning, analyse og påpegning af problemer på det indre marked ud fra forbrugers synspunkt. Der anvendes indikatorer som priser, klager, tilfredshed og skift af udbydere. Selv om visse af tavlens resultater virker tvivlsomme, f.eks. prissammenligningen – selv om priser er lette at indberette og sammenligne, er den endelige pris påvirket af mange variable faktorer, som ikke altid fremgår af resultattavlen – er indikatorerne uden tvivl en yderst nyttig og relevant metode til at vurdere det indre markeds konsekvenser for forbrugerne.

Jeg vil gerne understrege, at dette er første version af resultattavlen for forbrugermarkederne. Vi kan derfor forvente ny version, som vi tage hensyn til vores bekymringer. Det er vigtigt, at resultattavlen udformes i et forståeligt sprog, som et bredt udsnit af brugerne let kan forstå, da resultaterne helt sikkert er en interessant kilde til information om det indre markeds konsekvenser for forbrugerne.

– Betænkning: Astrid Lulling (A6-0417/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater i Europa-Parlamentet stemte for betænkningen om forslag til Rådets direktiv om den generelle ordning om punktafgift og vil især gerne understrege, hvor vigtigt det er, at ændringsforslag 48 om vejledende mængder for indførsel af alkohol og tobak bliver vedtaget. Nedsættelsen (en halvering af de tidligere vejledende niveauer) er et skridt i den rigtige retning mod en mere ansvarlig politik, der tager folkesundheden alvorligt. Vi vil imidlertid gerne påpege, at vi kun betragter dette som et første skridt mod

en mere ambitiøs politik på området. Vi glæder os endvidere over, at ændringsforslag 60 og ændringsforslag 68 er blevet forkastet. Punktafgifter vil som følge heraf fortsat blive opkrævet i bestemmelseslandet.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Junilisten har valgt at stemme for betænkningen, da vi mener, at den i en vis udstrækning vil give mulighed for at forene behovet for en folkesundhedsindsats på nationalt plan med et frit indre marked. Vi valgte imidlertid at stemme imod visse forslag, som har stærke føderalistiske overtoner.

Junilisten føler eksempelvis, at det er meget vigtigt, at den svenske alkoholpolitik kan føres i overensstemmelse med det svenske parlaments værdier og beslutninger. Det kræver, at punktafgiften betales i bestemmelseslandet i forbindelse med fjernsalg af f.eks. alkohol. Det ville ikke være tilfældet, hvis ændringsforslagene var blevet vedtaget. Det ville tværtimod bl.a. have betydet, at bestemmelserne om anskaffelser foretaget af privatpersoner blev udvidet til at finde anvendelse på fjernsalg, hvorved punktafgiften skulle betales i den medlemsstat, hvor varerne blev anskaffet. Da omkostningerne til afhjælpning af nationale folkesundhedsproblemer, f.eks. alkohol- og tobaksrelaterede sygdomme, overvejende finansieres via udskrivning af nationale afgifter, ville forslaget om punktafgiftsfritagelse i forbindelse med fjernsalg have vanskeliggjort den offentlige sektors muligheder for effektivt at tage hånd om folkesundhedsmæssige problemer.

Der er også et problem i forhold til konkurrence, da en virksomhed, der driver fjernsalg, kan tilbyde det samme produkt som nationale virksomheder, men til en betydelig lavere pris, alene fordi punktafgiften ikke betales i det samme land. Junilisten er tilhænger af konkurrence, men mener, at virksomhederne skal konkurrere på lige vilkår.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg bakker op om dette direktiv, der vil begrænse antallet af sager om svig og smugling, som reducerer statens indtægter. Dette moderniserede og forenklede direktiv vil lempe kravene til operatørerne og samtidig gøre dem i stand til at bekæmpe afgiftssvig mere effektivt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vores afgiftssystemer er meget komplekse, og det er til en vis grad reelt kun fagfolk, der kan gennemskue dem. Ethvert forsøg på at forbedre formaliteterne og de generelle betingelser og bekæmpe afgiftssvig skal derfor hilses velkommen, såfremt medlemsstaternes suverænitet på skatte- og afgiftsområdet bevares, og der ikke gøres et forsøg på at harmonisere afgiftsniveauerne ad bagdøren.

Det er lige så vigtigt at have klare regler for afgiftsfrie butikker og for de rejsende selv. Forslaget forekommer at have et sådant formål, og derfor har jeg stemt for Lulling-betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Lullings betænkning om den generelle ordning om punktafgift. Bestemmelserne i Kommissionens forslag er bestemt ikke i stand til at garantere, at privatpersoner og virksomheder i EU frit kan købe og sælge varer på tværs af grænserne uden at støde på unødige afgiftsmæssige hindringer.

Selv om Kommissionens forslag faktisk indeholder visse forbedringer og ændringer, bl.a. artikel 37 (de afgiftsmærker, som medlemsstaterne kan forsyne varerne med, må ikke give anledning til dobbeltbeskatning), er der behov for at udvide bestemmelserne om privatpersoners anskaffelser til at omfatte fjernsalg, hvilket vil skabe et egentlig indre marked for punktafgiftspligtige varer, som anskaffes af privatpersoner til eget forbrug.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Det glæder mig, at Parlamentet omsider har ændret holdning og anlagt en mere restriktiv linje med hensyn til alkohol. Resultatet af dagens afstemning om Lulling-betænkningen om den generelle ordning om punktafgift vil medføre en nedsættelse af de vejledende mængder for indførsel af alkohol med 50 %. Mulighederne for toldfri handel i havne og lufthavne begrænses også. En anden konsekvens af betænkningen er, at der ikke vil være noget, der forhindrer eksempelvis opkrævning af svensk punktafgift på varer, der er bestilt i et andet EU-land via internettet. Parlamentet har kun en rådgivende rolle i dette spørgsmål, men dagens resultat er ikke desto mindre en vigtig milepæl.

– Betænkning: Niels Busk (A6-0391/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Der spises alt for lidt frugt og grønt i EU i forhold til WHO's anbefalede minimum på 400 g om dagen. Der er opstået en fedmeepidemi blandt børn, og problemet er særlig alvorligt i Malta.

Et højt indtag af frugt og grønt mindsker risikoen for en lang række sygdomme og forebygger overvægt.

Markedsordningen for frugt og grøntsager gennemgik i 2007 en gennemgribende reform, som skulle sikre en større markedsorientering. Frugt og grøntsager er i dag fuldt omfattet af enkeltbetalingsordningen.

Svær overvægt medfører en større risiko for hjerte-kar-sygdomme, diabetes, forhøjet blodtryk og visse kræftformer. Vores mål bør være et dagligt indtag på 600 g frugt og grønt for personer over 11 år.

Kommissionen foreslår at bevilge 90 mio. EUR fra fællesskabsbudgettet. Det svarer til et stykke frugt en dag om ugen i 30 uger om året og gælder børn i alderen 6-10 år.

Hvis vi skal opnå alle de positive virkninger af at indføre en skolefrugtordning, må der flere penge til. En skolefrugtordning bør sikre hver elev et stykke frugt om dagen og ikke kun være rettet mod skolebørn i alderen 6-10 år.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over vedtagelsen af betænkningen om en skolefrugtordning. Forslaget vil medføre konkrete sundhedsmæssige fordele for millioner af børn i hele Europa.

Finansieringen af gratis frugt til skolebørn over den fælles landbrugspolitik budget vil være et håndgribeligt eksempel på den fælles landbrugspolitik fordele for almindelige europæiske borgere. EU's og medlemsstaternes medfinansiering af ordningen vil gøre det muligt at udvide den eksisterende gratis skolefrugtordning i England og indføre lignende ordninger i Skotland, Wales og Nordirland.

Selv om et budget, der er større end de 90 mio. EUR, som Kommissionen har foreslået, ville være kærkomment – sådan som Parlamentet påpegede i betænkningen ved at stille krav om en forhøjelse af budgettet til 500 mio. EUR – vil indførelsen af denne ordning under alle omstændigheder give børn regelmæssig adgang til gratis frugt og de deraf følgende sundhedsmæssige fordele, såsom en lavere risiko for at udvikle svær overvægt, diabetes og andre alvorlige sygdomme senere i livet. Ordningen vil ud over at have umiddelbare fordele for børns sundhed også være med til at påvirke unges syn på kost, skabe et sundere Europa og reducere omkostningerne i de statslige sundhedssystemer.

Hanne Dahl (IND/DEM), skriftlig. – (DA) JuniBevægelsen har stemt for den samlede betænkning på trods af, at vi principielt er imod landbrugsstøtte. Vi mener, det er vigtigt at give børn sundere spisevaner. Vi er dog imod, at frugten skal være af fællesskabsoprindelse, da det dermed er en indirekte støtte til de europæiske landmænd. Endelig ønsker vi også, at frugten, der gives til børnene, skal være økologisk.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for et større budget for denne ordning og for en klarere definition af de produkter, der kan omfattes af den. Statistikken viser, at der er ca. 22 mio. overvægtige børn i EU og over 5 mio. svært overvægtige børn, hvilket hovedsageligt skyldes et for stort indtag af produkter med et højt fedt-, sukker- og saltindhold. Det er på den baggrund i høj grad nødvendigt, at EU og medlemsstaterne gør en indsats for at fremme sunde spisevaner, især ved at uddele et varieret udvalg af årstiden frugt. Jeg stemte også for at forhøje ordningens budget fra 90 mio. EUR til 500 mio. EUR, da den oprindelige bevilling til ordningen svarer til at kunne give hvert barn i alderen 6-10 år et stykke frugt om ugen i en periode på 30 uger om året.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Selv om jeg mener, at forældrene i sidste ende er ansvarlige for deres børns sundhed, og at enhver skolefrugtordning skal være tilstrækkelig fleksibel til at kunne tilpasses efter lokale, regionale og nationale forhold, glæder jeg mig over denne betænkning.

Der er opstået en fedmeepidemi blandt børn, og det anslås, at der er 22 mio. overvægtige børn i EU, hvoraf 5,1 mio. betragtes som svært overvægtige. Børn i EU spiser ikke nok sund mad, og der skal stilles sundere alternativer til rådighed. Jeg håber, at dette forslag kan blive et lille skridt på vejen mod at reducere fedme blandt børn.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) Der er ingen tvivl om, at børn har godt af at spise frugt. Æbler, bananer og appelsiner forebygger fedme og holder os sunde. Det er derfor på en måde forståeligt, at mange i Parlamentet i dag har stemt for et forslag om at yde støtte til frugt til skolebørn i EU.

Problemet er blot, at ansvaret for vores indtag af frugt ikke ligger på EU-niveau. Det er først og fremmest forældrenes ansvar at give deres børn gode spisevaner. Dernæst ligger ansvaret hos kommunerne og efterfølgende hos staten. Jeg så som føderalist gerne, at beslutningerne blev truffet så tæt på borgerne som muligt. Det er faktisk også noget, som EU ønsker. I henhold til EF-traktatens artikel 5 skal beslutninger, som mere passende kan træffes på et lavere niveau, træffes på dette lavere niveau. Jeg stemte derfor imod Parlamentets forslag om at forhøje frugtbudgettet fra 90 mio. EUR til 500 mio. EUR.

Vi bør i EU arbejde for at reducere CO₂-udledningen, øge mobiliteten og bekæmpe kriminalitet. Mere frugt, mere motion og mindre slik er spørgsmål, som skolerne, forældre og lokalpolitikkerne er langt bedre til at håndtere.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Busk-betænkningen om forslaget om at indføre en skolefrugtordning, fordi jeg føler, at fællesskabsstøtte til gratis uddeling af disse produkter til børn er afgørende i forhold til at fremme sunde spisevaner i EU og dermed forbedre europæernes sundhedstilstand.

Den stigende udbredelse af fedme og overvægt i den europæiske befolkning, særligt blandt mindreårige, er resultatet af dårlige spisevaner kombineret med en inaktiv livsstil. Vi er derfor straks nødt til at udvikle effektive foranstaltninger, der kan bekæmpe denne epidemi, ikke mindst ved at fremme sunde spisevaner i de første leveår. Skolerne kan i samarbejde med familierne spille en afgørende rolle i forhold til at få børn til at spise sundt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi støtter denne betænkning og har bidraget med flere forslag. Betænkningen forsvarer – trods modstand fra Kommissionen – uddeling af gratis frugt i skolerne hver dag for at forbedre sundstilstanden og livskvaliteten hos børn fra mere ugunstigt stillede miljøer.

Vi støtter ordningen under hensyntagen til behovet for at opmuntre børn og unge til at værdsætte frugt og grøntsager, hvilket vil have en meget positiv virkning på folkesundheden og bekæmpelsen af børnefattigdom. For at ordningen kan være effektiv, er det imidlertid nødvendigt at udvide den til at omfatte en større gruppe af børn, hvilket betyder, at den fremover skal udvides til andre aldersgrupper og dårligt stillede samfundsgrupper. Ordningen skal indeholde en bestemmelse om fællesskabspræference, med andre ord prioritere national og lokal produktion, og den skal finansieres med fællesskabsmidler for at sikre større social samhørighed.

Ordningen kunne tjene som et eksempel på en politik, der sikrer ægte solidaritet mellem landene. Vi håber ikke, at alt dette blot ender som en anden propagandakampagne, men at der kan opnås enighed i Rådet om at bevilge de nødvendige midler, så ordningen kan indføres effektivt i alle lande.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter Landbrugsudvalgets forslag om en skolefrugtordning, men ligesom mine britiske Labour-kolleger ønsker jeg at fastholde en vis grad af national medfinansiering for at nå ud til en større målgruppe. Jeg støtter ligeledes kravet om økologiske, lokale og regionale produkter, men det kan ikke fuldt ud erstatte kravet om at sikre valuta for pengene og det bedste udvalg. I det sydvestlige England ville jeg sætte pris på at bytte vores lokale æble- og pæresorter med bananer fra Cypern og De Kanariske Øer.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Det glæder mig meget, at der gøres noget for vores børns sundhed på EU-plan.

Fedme blandt børn er en stigende bekymring i Europa og i endnu højere grad i Det Forenede Kongerige, hvor næsten 25 % af befolkningen er svært overvægtige, og 10 % af børnene er overvægtige. Problemet vækker stor bekymring hos mange af mine vælgere, og jeg glæder mig over et initiativ, der tager hånd om det.

Det er vigtigt at gøre noget ved spisevanerne i barndommen for at forhindre svær overvægt senere i livet, og det har vist sig, at indtag af frugt og grøntsager kan mindske risikoen for svær overvægt og hjerte-kar-sygdomme.

Færdigretters tiltrækningskraft er i Det Forenede Kongerige med til at skabe dårlige spisevaner, som koster vores sundhedsvæsen 6 mia. GBP om året. Det er således klart, at det også økonomisk set er fornuftigt at støtte dette initiativ.

Jeg stemte derfor for betænkningen, og jeg håber, at medlemsstaterne vil gøre effektiv brug af midlerne til at bekæmpe, hvad der er ved at udvikle sig til et reelt problem for vores børn.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) En idé fra Kommissionen, som fra starten var dårlig, er blevet forværret yderligere af de ændringsforslag, som Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har fremsat, særligt udvalgets ønske om at forhøje budgettet fra 90 mio. EUR til 500 mio. EUR på skatteydernes regning. Udvalget understreger, at ordningen kun skal omfatte frugt af fællesskabsoprindelse. Frugt andetsteds fra er helt uden betydning.

Udvalgets forslag er fuldstændig latterligt. Det foreslås på big brother-agtig manér, at årstidens frugt skal uddeles samtidig med, at der skal lægges vægt på at uddele et bredt udsnit af frugt, således at "børnene kan opdage forskellige smagsretninger".

Parlamentet griber endnu engang ind i uddannelsespolitikken. Medlemsstaterne skal nemlig "på pædagogisk vis integrere disse foranstaltninger i skolernes læseplaner om sundhed og ernæring".

Flertallet i Parlamentet har et forvrænget syn på den fælles landbrugspolitik. Skatteyderne har ifølge medlemmerne af Parlamentet et overflødighedshorn fyldt med penge, som de kan kaste efter landbrugspolitikken og politikken for udvikling af landdistrikter. Gudskelov har Parlamentet ingen medbestemmelse på disse områder – og sådan bør det forblive.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det glæder mig meget, at vi i dag har vedtaget skolefrugtordningen. I den udtalelse om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme, som Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse vedtog, skrev jeg, at der skal lægges særlig vægt på problemet med fedme blandt børn og unge, eftersom overvægt er forbundet med en øget risiko for hjerte-kar-sygdomme, diabetes, forhøjet blodtryk og visse kræftformer.

Formålet med skolefrugtordningen er at vænne skolebørn til at spise frugt og grøntsager og lære dem om sund kost. Spisevaner udvikles i barndommen, og det har vist sig, at personer, som har lært at spise masser af frugt og grønt i barndommen, fastholder en lignende kost i deres voksenliv.

Uddeling af frugt til skolebørn vil helt sikkert bidrage til at øge de helt unges indtag af frugt og grøntsager, så skolefrugtordningen vil uden tvivl få en markant virkning i forhold til at forebygge en fedmeepidemi blandt europæiske børn og unge. Virkningen vil desuden blive større, hvis det at spise frugt i skolen får mere end symbolsk værdi. Jeg bemærker derfor med tilfredshed, at der blev stemt for en betydelig forhøjelse (firdobling) af ordningens budget.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Busk-betænkningen og støtter fuldt ud initiativet om at uddele frugt til europæiske skolebørn. Mit eget land, Skotland, har en af de dårligste sundhedsrekorder i Europa, og regeringen fører aktivt en række politikker, der skal forbedre børns sundhed i håbet om, at det vil forbedre deres trivsel senere i livet. Dette EU-initiativ vil supplere den skotske regerings arbejde og hilses derfor velkomment.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Skolefrugtordningen har efter min mening mere end blot symbolsk betydning – "her giver EU noget til børnene" – det er et initiativ, der fremmer gode spisevaner. Jeg mener, at vi bør lade ordningen gælde for hele folkeskolen. Jeg vil også gerne understrege, at vi på den måde vil hjælpe mindre velstillede familier, som ofte ikke har råd til at give deres børn frugt. Ordningen giver naturligvis samtidig landbrugere og frugtavlere en afsætningsmulighed. Frugt og grøntsager – og for mit lands vedkommende særligt æbler – er relativt lette at distribuere. Vi må imidlertid huske på, at frugten skal være af god kvalitet, ren og frisk. Vi skal også forberede skolerne på at indføre ordningen i praksis. Den kan realistisk set tidligst træde i kraft i starten af skoleåret 2009/2010.

Hvad omkostningerne angår, så er de ikke astronomiske. Kommissionen foreslår et budget på 90 mio. EUR, og det kunne måske godt være højere, for vi må ikke glemme de høje omkostninger til behandling af sygdomme, der er relateret til overvægt og fedme. Lad os ikke gøre denne ordning til en engangsforestilling, til et spil for galleriet. Lad os inddrage de nationale, regionale og lokale uddannelsesmyndigheder. Lad os også fastholde en fornuftig fleksibilitet i forhold til bestemmelserne om den type frugt og grønt, der kan omfattes af ordningen, idet vi skal huske på, at dens formål er at forbedre vores børns sundhed på den bedst mulige måde.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Selv om jeg besluttede at stemme imod Busk-betænkningen, erklærer jeg min fulde støtte til og har sympati for det emne, der er til debat – at sikre skolebørn i Europa mere frugt. Den større forekomst af svær overvægt blandt børn og unge er et dystert problem.

Jeg er imidlertid først og fremmest tilhænger af nærhedsprincippet. Jeg er fuldstændig overbevist om, at vi kan sætte vores lid til, at medlemsstaterne og deres regeringer passer godt på den unge generation. Det er ikke EU's opgave at løse konkrete problemer som dette. Det pågældende initiativ bygger uden tvivl på gode hensigter. Hvis vi imidlertid begynder at løse sådanne problemer via EU-forordninger, glemmer vi rollen og ansvaret hos dem, som skal løse opgaven i praksis, dvs. forældrene, skolerne, kommunalforvaltningen og de nationale regeringer. Jeg er sikker på, at de alle deler de samme bekymringer og er lige så motiverede for at gøre noget ved behovet for at øge indtaget af frugt i skolerne.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne ordning, som finansierer uddeling af gratis frugt og grønt til skolebørn. Den kan udelukkende skabe positive resultater og vil være med til at mindske svær

overvægt blandt børn, idet vi vil komme tættere på anbefalingen om "fem om dagen", og det er årsagen til, at jeg har stemt for betænkningen.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Jeg henlede i min stemmeforklaring af 23. oktober 2008 om budgettet for 2009 Deres opmærksomhed på betydningen af EU's inddragelse i uddeling af frugt til skolebørn. En skolefrugtordning kan være nyttig og forhindre børn i at blive stadig mere overvægtige og usunde. Spørgsmålet er, hvorfor EU bør varetage denne opgave i stedet for kommunerne, som forvalter uddannelsesområdet. Der bevilges i øjeblikket penge fra EU-budgettet til medlemsstaterne, som har pligt til at bevilge et tilsvarende beløb, mens kommunerne har ansvaret for at gennemføre ordningen i praksis. Denne fremgangsmåde medfører unødigt administration og tidskrævende bureaukrati.

I forbindelse med de seneste budgetforhandlinger blev beløbet fordoblet til 182 mio. EUR, og takket være Busk-betænkningen vil beløbet blive forhøjet til 500 mio. EUR fremover. Den nederlandske landbrugsminister, som er tilhænger af den nuværende ordning, har udtalt til pressen, at hun er af den opfattelse, at denne enorme forhøjelse ikke vil have nogen betydning, og hun vil tale kraftigt imod den. Da det ikke er Parlamentet, som skal tage beslutningen, men Rådet, må det forventes, at denne budgetforhøjelse ikke bliver til noget. I mellemtiden er skolefrugt i befolkningens øjne imidlertid kommet til at repræsentere en EU-prioritet, hvilket er helt ved siden af.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for hr. Busks betænkning, der bygger på sundhedsorganisationers konklusioner om de sygdomme, som det moderne menneske lider af, og hvoraf mange er forårsaget af dårlig kost. Indtag af frugt kan være med til at forebygge og/eller helbrede disse sygdomme takket være vitaminindholdet.

Vi er nødt til at lære vores børn, hvordan og hvad de skal spise. Jeg mener derfor, at det også kan omfatte oplysning om kost, så meget mere som Verdenssundhedsorganisationen anbefaler, at børn op til 11 år bør spise mindst 400 g frugt og grønt om dagen. Vi oplever samtidig en eksplosion i antallet af børn, der får en usund, ufornuftig og upassende kost, hvilket ikke kun kan bebrejdes skolen eller familien, men os alle sammen, samfundet som helhed. Vi er nødt til straks at få gjort op med denne form for spisevaner.

Skolen er et af de områder, der har ansvar for at udvikle vaner, hvilket burde give os mulighed for atter at få for vane at spise frugt. Jeg bakker af den grund fuldt op om, at der uddeles og indtages frugt i skolerne. Denne ordning bør være med på listen over vigtige prioriteter i forhold til beslutningsfaktorer, så den kan blive gennemført hurtigst muligt.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De konservative medlemmer af Europa-Parlamentet undlod at stemme om Busk-betænkningen om Kommissionens forslag om at indføre en skolefrugtordning for hele EU. Selv om vi er meget opsatte på at fremme sunde spisevaner blandt unge i Det Forenede Kongerige og i resten af EU, er vi forbeholdne med hensyn til de budgetbevillinger, der foreslås i betænkningen, og som er betydelig højere end de 90 mio. EUR, som Kommissionen har foreslået. Parlamentet vil afhængig af afstemningsresultatet kræve budgetbevillinger på mindst 360 mio. EUR og helt op til 500 mio. EUR. Vi mener, at det ville være mere fornuftigt at indføre ordningen på grundlag af et lavere budget og efterfølgende vurdere finansieringsbehovet i lyset af de opnåede erfaringer – sådan som der også argumenteres for i Kommissionens konsekvensvurdering.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Det europæiske marked for frugt og grøntsager er i øjeblikket reguleret af efterspørgslen. Indførelsen af skolefrugtordningen vil fremme indtaget af frugt og grønt i EU og øge efterspørgslen, hvilket ikke kun vil forbedre folkesundheden, men også gavne de europæiske frugt- og grøntsagsavlere.

Et højt indtag af frugt og grønt reducerer risikoen for mange sygdomme og forebygger svær overvægt og fedme hos børn. Sundhedsperspektivet er derfor den vigtigste årsag til at indføre en skolefrugtordning, som fremmer indtaget af frugt. Da spisevaner udvikles i den tidlige barndom, er det efter min opfattelse ikke nok at indføre ordningen i skolerne. Den bør også indføres i børnehaver.

De 90 mio. EUR, som Kommissionen foreslår at bevilge fra fællesskabsbudgettet, vil imidlertid kun sikre børnene et stykke frugt om ugen, hvilket ikke er tilstrækkeligt til at ændre spisevaner eller forbedre folkesundheden.

Jeg mener, at et realistisk budget for denne ordning vil være 500 mio. EUR som foreslået af Parlamentet. Et sådant beløb vil sikre et stykke frugt om dagen pr. elev, og samtidig vil ordningen kunne udvides og ikke kun omfatte skolebørn i alderen 6-10 år, men også børnehalebørn.

Jeg er helt overbevist om, at de penge, der bruges på skolefrugtordningen for at fremme indtaget af frugt i skolerne i hele EU, vil medføre besparelser på medlemsstaternes sundhedsbudgetter, og jeg stemte derfor for hr. Busks betænkning.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Der er klare fordele ved at indføre den ordning, som foreslås i betænkningen. Det tjener flere fornuftige formål at fremme (og i visse tilfælde blot sikre) de yngste samfundsborgeres indtag af årstidens frugt både på kort sigt ved at fremme en varieret kost og på længere sigt ved at udvikle sunde spisevaner. Jeg vil imidlertid gerne påpege to ting.

Når garantiordningerne styrkes for at sikre, at den frugt, der uddeles, er produceret i Europa, giver det en fornemmelse af, at motiverne bag tiltaget ikke kun er unges kost, men primært fremme af europæisk landbrug. Selv om der som sagt er en klar forbindelse mellem dette spørgsmål og den fælles landbrugspolitik, er det dog tvivlsomt, om det er nødvendigt at håndtere det på fællesskabsplan. Valget mellem at uddele æbler eller pærer bør helt klart overlades til medlemsstaterne. Vi stiller os imidlertid tvivlende over for, om der er behov for at indføre en fællesskabsordning på området.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Da min betænkning om fremme af sunde kostvaner og fysisk aktivitet i EU blev vedtaget den 1. februar 2007, sendte Parlamentet en række stærke budskaber, bl.a. om den afgørende betydning af oplysning om sundhed og ernæring i forhold til at forebygge overvægt og fedme, som over 5 mio. børn lider af, og en opfordring til Kommissionen og Rådet om i forbindelse med revisionen af den fælles landbrugspolitik i 2008 og 2013 at fremme tiltag vedrørende sund ernæring inden for rammerne af politikken for udvikling af landdistrikter.

Kommissionen synes med denne europæiske skolefrugtordning for børn i alderen seks til ti år med start i 2009/2010 at have hørt budskabet. Nu er det op til de 27 medlemsstater at vise samme ånd. Det vil naturligvis kræve en masse tid, penge og personale, og menuerne vil desuden skulle ændres i mange skolekantiner, for at Verdenssundhedsorganisationens anbefalede daglige indtag af fem stykker frugt og grønt (400 g) bliver mere end blot et reklameslogan, der er skrevet med småt på tv-skærmen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Busks betænkning om en skolefrugtordning. Det er tydeligt, at børn i EU spiser for lidt frugt og grønt, og det skyldes bl.a. den dårlige kost i skolekantinerne. Et højt indtag af frugt og grønt ville imidlertid reducere risikoen for at blive ramt af alvorlige sygdomme og forhindre, at børn bliver overvægtige eller svært overvægtige. Desuden er det at spise grøntsager fra barndommen en god vane, som varer hele livet.

Jeg er også enig med ordføreren i, at de midler, som Kommissionen har øremærket til ordningen, slet ikke rækker. Den foreslåede støtte gør det faktisk kun muligt at uddele et stykke frugt en dag om ugen. Det skal dog siges, at det glæder mig oprigtigt, at Kommissionen under alle omstændigheder tager resultaterne af forskellige igangværende forsøg til sig for at forbedre kvaliteten af ordningen.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) I Sverige plejer vi at fortælle vores børn, at frugt er naturens eget slik. Jeg kan selv rigtig godt lide frugt, og jeg synes, at det er en god ting, at europæiske børn spiser tilstrækkelige mængder af disse sunde fødevarer. Så langt deler jeg ordførerens synspunkter. Når det er sagt, så skal ansvaret for, at vores skolebørn spiser tilstrækkelige mængder æbler og bananer, ikke desto mindre ligge hos forældrene og eventuelt hos den kommunale skoleforvaltning. EU skal ikke påtage sig en rolle som overnational frugtpolitimand. Lad os i stedet bruge vores kræfter og ressourcer på mere presserende opgaver.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter fuldt ud Kommissionens forslag om at uddele gratis frugt og grønt i skolerne som led i strategien for bekæmpelse af svær overvægt blandt børn. Ikke alene støtter jeg fuldt ud, at der anvendes EU-midler til at tage hånd om et vigtigt folkesundhedsproblem, som alle medlemsstaterne står over for, jeg støtter også forslagenes stærke sociale aspekt, da de vil give medlemsstaterne mulighed for at støtte børn fra mere ugunstigt stillede miljøer, som har tendens til at spise mindre frugt og grønt, og som er i større risiko for at blive overvægtige. Det er i øvrigt første gang, at midler fra den fælles landbrugspolitik budget vil blive anvendt i håndteringen af et folkesundhedsproblem, hvilket er et tegn på en holdningsændring i forhold til formålene med den fælles landbrugspolitik.

Det glæder mig, at Parlamentet har sendt et stærkt budskab til Kommissionen og Rådet ved at støtte en forhøjelse af budgettet, der vil sikre, at flere børn kan få gavn af ordningen. Jeg er imidlertid ikke enig i Parlamentets holdning om, at frugt og grøntsager kun bør komme fra Fællesskabet. Vi må ikke glemme, at formålet med ordningen er at sikre skolebørn et varieret udbud af frugt og grønt og sætte ind over for fedme.

(Stemmeforklaringen forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163, stk. 1).

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Kampen mod overvægt skal starte i en tidlig alder. Uddeling af frisk frugt i skolerne kan være et vigtigt incitament til at spise sundt. Vi bør således tage imod denne ordning, som vil sikre hvert barn mellem tre og ti år mindst et stykke frugt, med åbne arme.

Det anslås, at 22 mio. børn i EU er overvægtige, og at 5,1 mio. af dem er svært overvægtige. Det er ikke alene ensbetydende med mange helbredsproblemer, det medfører også øgede sundhedsmkostninger i medlemsstaterne. Hvis Kommissionen godkender Parlamentets forslag om at forhøje budgettet fra 90 mio. EUR til 500 mio. EUR, vil alle børn få mulighed for at udvikle sunde spisevaner fra en tidlig alder. Det vil give dem en bedre chance for at fastholde disse vaner og dermed forebygge overvægt.

Betænkningen forholder sig også til sammensætningen af den frugt, der uddeles. Medlemsstaterne bør begunstige lokalt produceret frugt og årstidens frugt. I betænkningen opfordres der til, at børn modtager rådgivning om sundhed og ernæring og information om det økologiske landbrugs særlige kendetegn. Jeg glæder mig over indholdet i betænkningen og stemte af den grund for.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter idéen om at forsøge at give børn og unge bedre adgang til frugt i skolerne. Det vellykkede skotske projekt, som havde til formål at fremme frugt og grønt i skolerne, har resulteret i, at rekordmange børn spiser sundere. Programmerne har været målrettet dem med det største behov, og jeg havde håbet, at denne ordning i første omgang ville være rettet mod de fattigste og mest udsatte børn.

– Betænkning: Pervenche Berès, Werner Langen (A6-0420/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater i Europa-Parlamentet er enige i analysen af situationen i euroområdet. Vi sætter pris på fremhævelsen af samarbejdets sociale aspekter og vækstproblemerne. Vi støtter dog ikke betænkningens punkt 40, hvoraf fremgår, at medlemsstater uden for euroområdet, som opfylder Maastrichtkriterierne og ikke er indrømmet undtagelser i traktaten, hurtigst muligt bør indføre den fælles valuta.

Vi mener ikke, at Parlamentet har beføjelse til at kommentere dette spørgsmål. Vi respekterer de svenske borgeres beslutning, som blev truffet ved en folkeafstemning, og vi vil gerne understrege, at dette er et spørgsmål, som bør håndteres i de pågældende medlemsstater.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte alle imod denne betænkning, som guddommeliggør stabilitetspagten, ikke formår at se konsekvenserne af den aktuelle alvorlige økonomiske og sociale situation, tilsidesætter forværringen af de sociale og regionale uligheder og glemmer stigningen i arbejdsløsheden og fattigdommen.

Det er uacceptabelt, at der i denne betænkning hårdnakket holdes fast ved Den Europæiske Centralbanks falske uafhængighed i stedet for at forsvare den demokratiske kontrol af den og ændre dens formål, så der kan tages hensyn til behovet for at fokusere på produktion, fremme af anstændigt arbejde og en styrkelse af folks købekraft, særligt blandt arbejdere og pensionister.

De forslag, som vores gruppe fremsatte, blev desværre forkastet, nærmere bestemt de forslag, der kritiserer afgifts- og konkurrencepolitikken og henleder opmærksomheden på den stigende jobusikkerhed, lavtlønsproblematikken og konsekvenserne af deregulering og liberalisering.

Det er også beklageligt, at vores forslag om at ophæve stabilitetspagten og erstatte den med en ny strategi for solidaritet, udvikling og social fremgang blev forkastet.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Det mindste, man kan sige om ordførernes "generelt positive" vurdering af de 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union, er, at den ikke virker helt objektiv. De få problemer, der påpeges, vurderes ikke overraskende at være medlemsstaternes fejl eller skyldes manglende europæisk integration.

Sandheden er, at indførelsen af euroen automatisk førte til en eksplosion i priserne på dagligvarer og et fald i arbejdstagernes købekraft. Sandheden er, at stabilitetspagten er en budgetmæssig og social malthusianisme. Sandheden er, at den manglende valutapolitik og overvurderingen af euroen har undergravet euroområdet internationale konkurrenceevne. Sandheden er, at en fælles pengepolitik og en fælles toneangivende rente for 11 eller 15 økonomier med meget forskellige strukturer og udviklingsniveauer i sagens natur er lige dårligt egnet til at opfylde behovene i den enkelte økonomi som til at opfylde euroområdet samlede behov.

Euroen har ikke formået at skabe den lovede velstand i eurolandene, som for de flestes vedkommende i dag er i recession. Det skyldes, at euroen – såvel i dens opbygning som i dens virkemåde – ikke er et økonomisk redskab. Den er frem for alt et magtfuldt politisk værktøj, som skal tilintetgøre landenes uafhængighed.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, hvori der opfordres til en bedre økonomisk samordning i et forsøg på at forhindre en længerevarende, dyb recession. Denne køreplan kan forventes at forbedre overvågningen af finanskrisen og sikre en værdifuld understøtning af økonomien.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for fru Berès' og hr. Langens betænkning, som ser tilbage på et årti med Den Økonomiske og Monetære Union. Jeg er helt enig i, at Parlamentet, det eneste EU-organ, der er valgt direkte af befolkningen, har spillet en meget vigtig rolle i det første årti med Den Økonomiske og Monetære Union. Parlamentet er medlovgiver i spørgsmål om det indre marked, særligt med hensyn til finansielle tjenesteydelser. Det fører en dialog om samordningen af de økonomiske politikker via Økonomi- og Valutaudvalget. Det har en afgørende rolle i forhold til pengepolitikken i forbindelse med udnævnelsen af medlemmer til ECB's styrelsesråd. Dette er blot nogle ganske få eksempler på de vigtige funktioner, som Parlamentet har varetaget i løbet af de seneste år. Jeg vil gerne slutte af med at takke mine kolleger for betænkningen, særligt i lyset af den betydning, som udvidelsen af euroområdet tillægges i forhold til at være et springbræt til EU's nye økonomiske fremtid.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *skriftlig*. – (PL) Betænkningen om "ØMU@10: resultater og udfordringer efter 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union" er en af de vigtigste betænkninger, der er blevet forelagt for plenarforsamlingen. Den sikrer en ny ramme for drøftelser af økonomien i en tid med finansielle vanskeligheder. Betænkningen indeholder en detaljeret analyse, som gør os i stand til at se de positive og negative aspekter af Den Økonomiske og Monetære Union, og interessante konklusioner om den fælles valuta, euroen.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at indførelsen af euroen har været en kæmpe finansiell succes for EU. Vi må erkende, at euroen har modstået en hel del markedsuro. Den fælles valuta påvirker imidlertid ikke alle regioner i samme omfang. Det forskellige udviklingsniveau i de forskellige EU-lande bliver stadig mere udtalt. Samordningen af den økonomiske politik er i dag, i en tid med finanskriser, blevet en nødvendighed. Vi skal samtidig overholde bestemmelserne i stabilitets- og vækstpagten.

Det er yderst vigtigt at støtte Den Europæiske Centralbanks uafhængighed. Dens beføjelser skal være begrænset til pengepolitiske spørgsmål, dvs. fastholdelse af prisstabiliteten, og enekompetencen til at fastsætte renten.

Jeg støtter af disse årsager betænkningens vedtagelse.

– Betænkning: Edit Bauer (A6-0389/2008)

Richard James Ashworth (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Det britiske Konservative parti offentliggjorde for nylig en sekspunktsplan om fairplay i forbindelse med kvinders løn, som skal fjerne den kønsbestemte lønforskel. Det britiske Konservative parti ønsker at være med til én gang for alle at få gjort op med denne lønforskel.

Det indebærer bl.a. obligatoriske lønrevisioner for arbejdsgivere, der har udvist forskelsbehandling, nye foranstaltninger, der skal hjælpe kvinder i arbejde og op ad karrierestigen, samt en udvidelse af retten til at kræve flekstid for alle forældre til børn under 18 år.

Ligeløn er afgørende for at sikre et retfærdigt og lige samfund, men de nationale regeringer og parlamenter er generelt bedst placeret i forhold til at træffe tiltag, der har en effektiv virkning i deres samfund eller økonomi. Parlamentets henstillinger på EU-plan er for detaljerede.

Vi kan ikke støtte Bauer-betænkningen, for kravet om et nyt forslag til retsakt om ligeløn er baseret på EF-traktatens artikel 141, stk. 3, og de Konservative har lovet, at Det Forenede Kongerige skal stå uden for det sociale kapitel i traktaten.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), *skriftlig*. – (SV) Lönforskellen mellem mænd og kvinder er et meget stort problem, som både individuelle arbejdstagere og arbejdsmarkedsparter har et særlig ansvar for at løse. Denne form for forskelsbehandling er i strid med traktatens grundlæggende bestemmelser, og arbejdsgivere, der ikke påtager sig ansvaret for dette, skal allerede i dag retsforfølges.

Dette er dog i strid med den grundlæggende holdning på det svenske arbejdsmarked og parternes ansvar samt den gældende lovgivning, hvis der etableres nye retlige instrumenter for at styre løndannelsen på EU-niveau eller gennem statslig lønpolitik. Løndannelse er og bør ikke være en EU-kompetence.

Da vores ønske om at fjerne henvisninger til de nye retlige instrumenter for at styre løndannelsen på EU-niveau blev hørt, har vi valgt at stemme for betænkningen som helhed. Betænkningen indeholder dog stadig en række uønskede detaljer, herunder f.eks. forslaget om en "ligelønsdag". Parlamentets vedvarende vane med at kræve udnævnelse af dage, uger og år til forskellige fænomener er plakatspolitik, som ikke gør nogen reel forskel. Tværtimod bevirker denne fremgangsmåde, at selve sagen opfattes som banal og useriøs.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Lønforskellen mellem mænd og kvinder er et problem i hele Europa. Fællesskabets lovgivning om lige løn for mænd og kvinder, som trådte i kraft i 1975 og blev revideret 2006, er tydeligvis utilstrækkelig.

Vi vil gerne rose ordføreren for at anmode Kommissionen om at indgive et lovgivningsforslag inden den 31. december 2009 baseret på henstillingerne i betænkningen. Vi lykønsker hende også med den ansvarlige og seriøse måde, som hun fremlægger sine henstillinger på, idet de fokuserer på det centrale spørgsmål i modsætning til nogle af de ændringsforslag, som socialdemokraterne har fremsat, og som ikke hjælper med at løse dette problem, da de består af detaljer fra politisk folklære eller henstillinger, der ikke kan gennemføres, fordi de falder uden for medlemsstaternes kompetence.

I Portugal steg lønforskellen mellem mænd og kvinder med 8,9 % fra 2005 til 2006 under den nuværende regering på trods af identiske omstændigheder. Arbejdsløshedsunderstøttelsen til kvinder var i 2007 21,1 % lavere end mændenes understøttelse. Den hjælp, der udbetales til kvinder, herunder vedrørende udvidede ydelser, er under fattigdomsgrænsen og faldt faktisk fra 2006 til 2007.

Medlemmerne af Parlamentet fra Det Socialdemokratiske Parti i Portugal støtter denne betænkning. Trods socialdemokratisk folklære blander vi ikke det primære sammen med det sekundære, og vi tillader ikke, at det sekundære ødelægger det primære, nemlig at ændre en uacceptabel forskelsbehandling.

Brian Crowley (UEN), skriftlig. – (EN) Princippet om lige løn for lige arbejde hjælper med at udrydde forskelsbehandling af kvinder på arbejdspladsen. Men vi skal gå videre for at beskytte kvinders rettigheder. Formålet med denne betænkning er ikke kun at forbedre værdien af kvinders arbejde, men også at forbedre kvaliteten af de offentlige tjenester.

Mere end 30 år efter indførelsen af lovgivningen om lige løn tjener kvinderne i EU 15 % mindre end mændene, og fremskridtet for at udligne lønforskellen mellem mænd og kvinder har været langsomt. For 20 år siden var lønforskellen mellem mænd og kvinder ca. 25 %, og nu er forskellen 13 %. Selv efter dette fremskridt giver lønforskellen mellem mænd og kvinder anledning til alvorlige bekymring. Der opstår nye udfordringer, navnlig i det aktuelle økonomiske klima, som skal kortlægges og løses.

Mange kvinder er stadig koncentreret inden for et smalt spektrum af beskæftigelser. De arbejder på deltid i lavtlønnede job og job, hvor deres kvalifikationer og bidrag undervurderes. Vi har brug for en mangesidig tilgang. Vi skal øge kvindernes arbejdsmarkedsdeltagelse. Vi skal forbedre børnepasningstilbud og børneydelser, så kvinder med børn hjælpes med at komme ud på arbejdsmarkedet igen.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for afskaffelsen af direkte og indirekte forskelsbehandling, sociale og økonomiske faktorer samt kønsopdelingen på arbejdsmarkedet. Der opfordres i betænkningen opfordrer til, at der gennemføres en kønsneutral jobevaluering baseret på nye systemer for klassificering og indplacering af personale og arbejdstilrettelæggelse samt på faglig erfaring og produktivitet, som først og fremmest skal vurderes ud fra kvalitative kriterier. Det forslås også, at der arrangeres en europæisk ligelønsdag med henblik på at gøre offentligheden og arbejdsgiverne opmærksomme på lønforskellene.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg støttede denne betænkning, da vi har brug for effektiv håndhævelse af de eksisterende love om princippet om ligeløn. Mens håndhævelsen af de eksisterende love om princippet om lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er afgørende for ligestillingen mellem mænd og kvinder, er genetableringen af valgmuligheder for alle kvinder også meget vigtig. Der skal være fleksibilitet i systemet og en ordentlig balance mellem arbejdsliv og familieliv. Kvinder skal have mulighed for at vælge om de vil gifte sig eller ej; om de have børn eller ej; om de vil have en karriere og videreudanne sig eller ej, eller om de vil være hjemmearbejdende, deltage på arbejdsmarkedet, starte en virksomhed eller have adgang til ejendom. Udfordringen er at sikre, at det økonomiske pres ikke fjerner disse valgmuligheder.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Bauer-betænkningen om anvendelse af princippet om lige løn for mænd og kvinder, fordi det er uacceptabelt, at kvinder tjener mindre (forskellen er 15 % i EU), selv om de har bedre kvalifikationer (58 % af de færdiguddannede og 41 % af alle med en doktorgrad er kvinder).

Betænkningen fremlægger forslag til revision af den nuværende retlige ramme, herunder indførelse af sanktioner for manglende overholdelse og opfordring til øget dialog med arbejdsmarkedsparterne. Princippet om lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er ikke kun kvindernes kamp – det er hele samfundets kamp. Der er brug for kvinder i alle erhverv, herunder især erhverv, der traditionelt betragtes som mandeerhverv. Det bevises af den kendsgerning, at kvinder er gode ledere.

I den aktuelle situation og for at opfylde Lissabonstrategiens målsætning om øget vækst og beskæftigelse er kvindernes aktive deltagelse afgørende.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Selv om betænkningen er blevet vedtaget med de fleste af de ændringsforslag, der blev fremsat under forhandlingen i Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, og som gjorde den til en god betænkning, kunne PPE-DE-Gruppen ikke lade være med at svække dens anvendelsesområde under afstemningen på plenarmødet, idet den vidste, at der var brug for et absolut flertal på 393 stemmer.

Som følge deraf blev en række forslag desværre forkastet, og de er derfor ikke medtaget i den endelige beslutning. Det gælder bl.a. en række detaljerede henstillinger om indholdet af det nye forslag om overholdelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder, som Kommissionen anmodes om.

Det er dog stadig en positiv beslutning, som vi har stemt for. Vi understreger behovet for foranstaltninger, der værdsætter arbejde, prioriterer beskæftigelse med rettigheder og retfærdig fordeling af midler, hjælper med at afskaffe lønforskelle og stereotyper i forbindelse med bestemte opgaver og erhvervssektorer, hvor kvinder forskelsbehandles, og værdsætter erhverv og aktiviteter, hvor kvinder er dominerende. Disse omfatter navnlig detailhandelen og tjenesteydelsessektoren samt industrier som kork, tekstil og beklædning, sko, fødevarer osv., hvor lønnen er lav i stillinger og kategorier med flest kvinder.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg udtaler mig om dette i dag, da lønforskellen mellem mænd og kvinder bekymrer mange af mine vælgere i West Midlands og de fleste af os her.

Lønforskellen mellem mænd og kvinder i Det Forenede Kongerige er større end det europæiske gennemsnit, og kvinder har for nylig modtaget den gruelige nyhed, at forskellen nu øges.

Ligestilling mellem mænd og kvinder er en grundlæggende rettighed og en demokratisk nødvendighed. Kun med lige deltagelse af alle borgere kan vi opfylde EU's målsætninger om vækst, beskæftigelse og social samhørighed.

De økonomiske argumenter for forandring er overbevisende: Åbning af kvindernes potentiale kan bidrage med op til 2 % af BNP. I tider med finansiell ustabilitet er det vigtigt, at vi sikrer, at vores økonomi bruger alle de ressourcer, den har. Det er også vigtigt, at vi sikrer, at kvinder ikke lider endnu mere.

Selv om lovgivning er blevet vedtaget, og initiativer er blevet foreslået, er det ikke nok. Mange af mine vælgere går ind for stærkere foranstaltninger for at bekæmpe lønforskellen.

Derfor glæder jeg mig over denne betænkning og forslagene om at indføre lønrevisioner og give ligestillingsorganer mere indflydelse.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Efter nøje overvejelse valgte Junilisten at stemme for betænkningen. Øget ligestilling på arbejdsmarkedet, reducerede lønforskelle mellem erhvervsaktive kvinder og mænd og lige pensioner er vigtige målsætninger i et retfærdigt samfund. Idéer om flere statistikker, revideret lovgivning og uddannelse for at modvirke de almindelige opfattelser af køn i samfundet er vigtige.

Junilisten er dog kritisk over for EU's tilsyneladende umættelige behov for at få flere og flere politiske områder ind under sin kompetence. Vi mener grundlæggende, at spørgsmål vedrørende regulering af arbejdsmarkedet skal løses af de enkelte medlemsstater og ikke på EU-plan.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Princippet om lige løn til mænd og kvinder er anført udtrykkeligt i Romtraktaten, og det er derfor en skandale, at der stadig er så store forskelle mellem mænd og kvinder i hele EU. Det er afgørende, at de europæiske institutioner iværksætter reelle foranstaltninger på dette område, og jeg stemte derfor for Bauer-betænkningen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Lønforskellen, som var én af målsætningerne i Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse, men som visse medlemsstater ikke har taget tilstrækkelig fat om, har en alvorlig indvirkning på kvinders status på det økonomiske og sociale område. Jeg støtter denne betænkning, som omhandler det problem, at kvinder tjener 15-25 % mindre end deres mandlige modstykker i Europa.

Angelika Niebler (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I dagens afstemning stemte jeg for betænkningen af min kollega, Edit Bauer. Det var dog ikke nemt for mig, da jeg havde nogle forbehold med hensyn til indholdet af visse punkter.

En politik om ligestilling har eksisteret på europæisk plan i næsten 50 år. I de sidste 50 år har vi haft en klar lovgivningsramme. Trods alle vores anstrengelser for at sikre ligestilling, både på europæisk plan og i medlemsstaterne, har vi stadig ikke udryddet forskelsbehandlingen af kvinder med hensyn til løn fuldstændigt.

Opfordringen til nye retsakter i Bauer-betænkningen burde afvises. Vi kan ikke opnå en holdningsændring i samfundet gennem lovgivning. De senere års erfaringer har vist, at årsagerne til lønforskellen mellem mænd og kvinder oftest skal findes uden for det retlige systems område, og at retlige bestemmelser ikke i sig selv kan forbedre kvindernes situation på arbejdsmarkedet.

Nye love vil blot skabe mere bureaukrati og dermed forøge byrden på navnlig små og mellemstore virksomheder. Jeg går derfor ind for en mere konsekvent gennemførelse af de eksisterende bestemmelser for at afskaffe lønforskellen mellem mænd og kvinder, og jeg går imod mere lovgivning.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Edit Bauers betænkning på grund af de forskelle mellem mænd og kvinder, der desværre stadig eksisterer. Ligestilling mellem mænd og kvinder er en grundlæggende værdi i EU.

Fremme af princippet om lige muligheder for mænd og kvinder er et relativt nyt område for EU – det er omhandlet i Maastrichttraktaten eller Amsterdamtraktaten – selv om forskellige aspekter er blevet fremhævet i mange erklæringer og internationale aftaler, f.eks. erklæringen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder fra 1967.

I Rumænien er kvinderne i flertal på sundheds- og socialområdet og inden for undervisning (69,5 %). Erhverv og arbejdspladser, der domineres af kvinder, er stadig ofte undervurderede i forbindelse med dem, der domineres af mænd. Uligheder og forskelle i anvendelsen af kønskriterier har en bestemt indvirkning på lønnen. Den gennemsnitlige lønforskel mellem kvinder og mænd er 8,5-15 %, og den er endnu større i mændenes favør i den private sektor. Dette er i strid med direktiv 75/117/EØF om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Hvis vi ikke sikrer lige løn til kvinder og mænd, vil det være vanskeligt for os at opfylde de målsætninger, der er foreslået for 2010: forbedrede levevilkår, økonomisk vækst og udryddelse af fattigdom. Den kendsgerning, at kvinder i EU i gennemsnit tjener 15 % mindre end mænd og groft sagt skal arbejde indtil februar (418 dage om året) for at opnå samme årsløn som mænd, får alarmklokkerne til at ringe. Der skal iværksættes konkrete foranstaltninger for at bekæmpe dette.

Lige repræsentation i Kommissionen og Parlamentet kunne være vores politiske signal for en bedre repræsentation af kvinder i alle beslutningstagende organer og implicit for eliminering af disse lønforskelle.

Jeg stemte for denne betænkning, og jeg lykønsker ordføreren.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Edit Bauers betænkning om anvendelse af princippet om lige løn for mænd og kvinder. I årevis er dette ældgamle problem blevet drøftet: Det er foruroligende, at lønforskellene i nogle EU-lande primært kan tilskrives det høje niveau af kønsopdelingen på arbejdsmarkedet og indvirkningen af lønstrukturen. Vi har derfor brug for mangefacetterede politikker, der er målrettet mod en gennemførelse af den lovgivning, som allerede findes, men som ikke er særlig effektiv. Jeg roser det arbejde, som min kollega har udført, og som samler den gældende lovgivning, men samtidig tager hensyn til, at det er vanskeligt at påvirke økonomisk kønsopdeling gennem lovgivning af denne type. Endelig støtter jeg sagen, fordi vi skal have lønpolitikker, der kan reducere lønforskellene og sikre højere lønninger til lavtlønnede arbejdstagere, hvor kvinderne udgør den største gruppe.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Udnævnelsen af en europæisk ligelønsdag er noget, jeg støtter. Den kendsgerning, at kvinder stadig forskelsbehandles og i gennemsnit betales 15 % mindre end deres mandlige modstykker for det samme arbejde, er fuldstændig uacceptabel i 2008.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Grækenlands Kommunistiske Parti stemte imod betænkningen, fordi den bruger ligeløn til at reducere arbejdende kvinders rettigheder til den laveste fællesnævner. Arbejdende kvinder må ikke glemme, at EU og medlemsstaternes centrum-venstre og centrum-højre regeringer under foregivende af at ville indføre fælles EU-lovgivning om ligestilling mellem kønnene er gået videre med at afskaffe deres hævdvundne rettigheder, f.eks. forbuddet mod nattearbejde for kvinder. EU og partierne Nyt Demokrati og Den Panhelleniske Socialistiske Bevægelse har udnyttet den samme lovgivning til at gennemføre en forhøjelse af pensionsalderen for kvindelige embedsmænd med det formål at ville afskaffe forskelsbehandling og sikre ligestilling mellem kønnene.

I betænkningen tages der ikke fat om de reelle årsager til lønforskellen mellem mænd og kvinder for samme arbejde eller den kendsgerning, at kvinder og unge er de første ofre for deltidsarbejde, fleksible jobkontrakter og flexicurity – tværtimod – de løsninger, der foreslås i den, går i netop denne retning. Argumentet om at "forene familie- og arbejdsliv" bruges til at generalisere fleksible beskæftigelsesformer for kvinder, og der fremsættes forslag om "hot money" fra offentlige fonde og offentlige bygge- og anlægskontrakter og -finansiering som belønning til "gode kapitalister", som indfører det, der er selvindlysende: en dag med samme løn for samme arbejde til mænd og kvinder.

Graham Watson (ALDE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning fremsætter henstillinger til Kommissionen om anvendelse af princippet om lige løn for mænd og kvinder, og dette princip er nøglen til at sikre værdighed, retfærdighed og ligestilling med hensyn til pensionsydelse.

I årevis har jeg været stærk tilhænger af petitionen fra Plymouth Senior Citizens, som kræver retfærdig behandling af ældre kvinder.

Jeg indgav med stolthed tre ændringsforslag til Bauer-betænkningen, som afspejler Plymouthgruppens krav, og det glæder mig, at alle tre er blevet accepteret.

Parlamentet har anerkendt, at mange kvinder går glip af indtjening som følge af deres arbejde med at passe børn og ældre. Det har opfordret Kommissionen til at eliminere risikoen for fattigdom blandt pensionister og sikre dem en anstændig levestandard. Og det har fastsat et mål om lige pensioner til mænd og kvinder, herunder pensionsalderen.

Nu skal EU og de nationale regeringer tage disse ord til efterretning og omsætte de gode intentioner til handling.

Ligestilling med hensyn til pensioner til ældre er et vigtigt mål, og jeg er stolt over at støtte denne betænkning.

– Betænkning: Christian Ehler (A6-0418/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi har valgt at undlade at stemme, da vi mener, at det i princippet er forkert at foregribe den igangværende lovgivningsproces vedrørende netop disse spørgsmål i en initiativbetænkning.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg støtter Christian Ehlers betænkning af to grunde.

Som følge af EU's mangel på egne råstoffer er EU ved at blive en af de største energiimportører i verden, som i stigende grad er afhængig af eksterne olie- og gasleverandører. Det er disse sektorer, der er forbundet med den største geopolitiske risiko. Kulreserver vil være tilgængelige i længere tid end olie- og naturgasreserver og kan få strategisk betydning for os, hvis energiforsyningen trues af politiske grunde.

Produktion af energi fra fossile brændstoffer, f.eks. kul, kan desuden være levedygtig, trods strenge miljøstandarder, hvilket rummer gode udsigter for europæiske og polske miner. Indførelsen af rene kulteknologier vil bidrage til den væsentlige udvikling af Polens infrastruktur og økonomi.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Kommissionens meddelelse om støtte til hurtig demonstration af bæredygtig elproduktion fra fossile brændstoffer er et meget vigtigt skridt hen imod yderligere drøftelser af politiske og finansielle foranstaltninger. I dag er det tydeligt, at EU kun kan nå sine ambitiøse klimamål, også efter år 2020, hvis der opnås omfattende brug af teknologier til CO₂-opsamling og -lagring. Vi skal udforme og vedtage en lovgivningsramme for den geologiske CO₂-opsamling og -lagring.

Selv om det i øjeblikket på europæisk plan forsøges at vedtage et direktiv om geologisk CO₂-opsamling og -lagring, mangler der passende initiativer på nationalt og regionalt plan, som især er nødvendige på området for transportinfrastruktur.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Så længe der kræves fossile brændstoffer til at opfylde EU's energibehov, er det vigtigt at støtte initiativer, der har til formål at afhjælpe de miljømæssige konsekvenser, f.eks. ved hjælp af CCS-teknologier (teknologier til kulstofopsamling og -lagring).

Vi mener dog, at provenuet fra handelen med emissionskvoter skal gå til de respektive medlemsstater og ikke skal øremærkes til forskellige projekter. Ellers risikerer vi, at emissionskvotesystemet bliver ineffektivt og topstyret.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi den understreger betydningen af at øge tildelingen af europæiske midler til forskning i indførelsen af nye teknologier til opsamling af drivhusgasser, navnlig CO₂, især midler til gennemførelse af pilotprojekter, der vil øge profilen for denne forskning, samt de muligheder, den skaber, og sikkerheden i forbindelse med nye teknologier. Europa må ikke opgive sin største energiressource, fossilt kul, da mange medlemsstater stadig sikrer deres energimæssige uafhængighed ved behandling af fossilt kul. Vi skal garantere kommende generationer, at elproduktionen fra fossile brændstoffer er bæredygtig og forårsager så lidt forurening som muligt.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg støttede denne betænkning, da den er i overensstemmelse med mit ændringsforslag vedrørende finansieringen af CCS-demonstrationsanlæg i min betænkning om revisionen af EU's emissionshandelssystem.

Vores afhængighed af fossile brændstoffer vil sandsynlig vare i nogen tid, og vi bør udnytte alle muligheder for at afhjælpe deres skadelige virkninger. CCS opsamler og lagrer kulstof fra enhver kulbrintkilde, så emissionerne ikke udledes til atmosfæren. Hvis CCS-teknologierne gennemføres uden forsinkelser og tilføres tilstrækkelig finansiering, kan de reducere CO₂-emissionerne i EU betydeligt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning anerkender behovet for at reducere emissionerne fra fossile brændstoffer, der bruges til at udfylde hullet, indtil vi kan forsynes os fra vedvarende energikilder, og derfor støtter jeg den.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Christian Ehlers betænkning om støtte til hurtig demonstration af bæredygtig elproduktion fra fossile brændstoffer. Det er klart, at EU kun vil nå sine ambitiøse klimapolitiske mål, hvis det lykkes at sikre omfattende brug af CCS-teknologier (teknologier til kulstofopsamling og -lagring) i kraftværkerne.

Den strategiske betydning af kul må ikke forhindre os i at finde en metode til at bruge denne værdifulde ressource på en måde, som ikke har en indvirkning på klimaet. Endelig er jeg enig med ordføreren med hensyn til det utilstrækkelige antal foranstaltninger, som Kommissionen har vedtaget for at sikre, at sådanne ambitiøse projekter kan gennemføres inden 2015. Endelig glæder jeg mig over Christian Ehlers vurdering, som understreger manglen på en passende lovgivningsramme med tilgængelige finansielle ressourcer. Det er absolut afgørende, at vi afhjælper denne mangel.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) Ved at vedtage Ehler-betænkningen har Parlamentet truffet afgørelse om en fuldstændig forældet energistrategi. Formålet med CCS-teknologier (teknologier til kulstofopsamling og -lagring) er at få produktionsprocesser, der er skadelige for klimaet, til at se "klimavenlige" ud. De forhindrer eller reducerer dog ikke CO₂-produktionen, som f.eks. vedvarende energi gør. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance mener ikke, at massiv offentlig finansiering giver nogen mening på et økonomisk plan. Disse midler kunne anvendes på en bedre og mere bæredygtig måde, hvis de blev investeret i forskning i mere effektiv brug af vedvarende energi.

Ehler-betænkningen går videre end Kommissionen: Den søger at bruge de europæiske strukturfonde til CCS-investeringer, hvorved disse ressourcer ikke vil blive brugt til ugunstigt stillede regioner og deres planer for bæredygtig udvikling. Som medlem af Tysklands Kristelig-Demokratiske Union og repræsentant for Brandenburg søger Christian Ehler at tilføre midler til Vattenfall, Europas femtestørste elskabskab, så det kan åbne flere lignitminer i Lusatia (Brandenburg/Saxony), hvilket truer flere landsbyer med genhusning. Vattenfall har angivelig planer om at producere el fra lignit i de næste 50-60 år, selv om det kun kan ske med en effektivitetsfaktor på under 50 %. Energiintensiv CCS-teknologi vil reducere denne faktor med endnu 10-15 %. Dette er et tilbageskridt, og derfor kan vi ikke acceptere betænkningen, men har i stedet fremsat et alternativt forslag.

9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.05 og genoptaget kl. 15.05)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

10. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

11. Den Europæiske Unions svar på den internationale finanskriser; opfølgning på Det Europæiske Råds uformelle møde den 7. november og G20-topmødet den 15. november 2008 – Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om Den Europæiske Unions svar på den internationale finanskriser og Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Konsekvenserne af finanskrisen for økonomien træder tydeligere og tydeligere frem. I sine overslag for efteråret forudsagde Kommissionen en betydelig nedgang i væksten i EU i det kommende år. Flere medlemsstater befinder sig allerede i recession, og i 2009 vil den økonomiske vækst i bedste fald forblive nul i EU.

De finansielle spændinger begynder endvidere at kunne mærkes i finansieringen af økonomiske institutioner. De offentlige myndigheder i medlemsstaterne gør, hvad der er muligt for at sikre kontinuitet i tilskuddene til virksomheder og private, der står over for en stadig større risiko for kreditbegrænsninger.

Europa og dets internationale partnere står derfor over for den værste finansielle krise siden 1929 og skal imødegå en økonomisk nedtur af et ualmindeligt omfang. Som De ved, har formandskabet siden vores sidste forhandling den 8. oktober forfulgt ét mål og kun haft én overbevisning: den nødvendige enhed af europæerne over for den globale finanskriser.

Over for truslen om reelt sammenbrud i det europæiske finansielle system er det lykkedes for det franske formandskab at fremme en europæisk handlingsplan, som omgående skal støtte finansielle institutioner, som trues af krisen, og medlemsstaterne har i fællesskab besluttet at garantere interbankfinansiering og rekapitalisering af bankerne.

Effektiviteten af denne fælles europæiske indsats sås også sidste weekend på G20-topmødet mellem stats- og regeringsledere i Washington, som formand Barroso deltog i. Europa, som var repræsenteret ved formanden for Rådet, præsident Sarkozy, og formanden for Kommissionen, hr. Barroso, tog initiativ til dette historiske topmøde. Det viste stærk enhed ved den 7. november at give formandskabet klare holdninger til drøftelse med de vigtigste partnere.

Vi kan nu glæde os over resultatet af denne tilgang, da topmødets konklusioner er i overensstemmelse med Europas kerneværdier, dvs. gennemsigtighed og ansvar, som er centrale for, at det internationale finansielle system kan fungere. Vi har også opnået positive beslutninger i overensstemmelse med EU's forslag, f.eks. registrering af kreditvurderingsinstitutter, princippet om overvågning eller regulering af de finansielle institutioners aktiviteter og sammenkædning af honorarer og undgåelse af overdrevne risici.

For første gang er alle de største økonomiske og finansielle institutioner blevet enige om at reagere målrettet for at undgå, at en krise af denne størrelsesorden opstår igen. De er alle blevet enige om en ambitiøs handlingsplan, som finansministrene skal præcisere i de kommende uger.

EU skal naturligvis fortsætte med at lægge al sin vægt i de internationale forhandlinger. De ved, at De kan stole på, at det franske formandskab vil fremme den europæiske enhed og i den forbindelse formulere en fælles ambition med hensyn til grundlæggende reformer inden for alle de områder, der blev identificeret i Washington. Vi regner naturligvis med, at det tjekkiske formandskab vil føre disse initiativer fremad.

Hvad angår kreditvurderingsinstitutter, regnskabsstandarde, overvågning af hedgefonde, afskaffelse af skattely, private institutioners ansvarlighed og reformen af multilaterale finansielle institutioner, skal EU tale højt for at opnå klare resultater.

Det skal også, hvad angår fællesskabslovgivning, hurtigt påtage sig sit ansvar ved at sætte skub i vedtagelsen af de foranstaltninger, som Kommissionen har foreslået vedrørende overvågning og regulering af banker og kreditvurderingsinstitutter.

Det franske formandskab ved, at det kan regne med et fuldt og aktivt engagement fra Parlamentet og dets grupper, og det takker jeg gruppeformændene for. Europa vil derved kunne indtage en stærk position på de kommende internationale møder, som er planlagt i 2009.

Disse indledende resultater i den finansielle sektor beviser effektiviteten af Europas forenede tilgang. De er dog kun en del af det europæiske svar på krisen. Denne forenede tilgang må bestemt også inspirere EU og medlemsstaterne til at reagere over for krisens indvirkning på den økonomiske vækst.

Formandskabet står fast på sin overbevisning på dette område. Ligesom i den finansielle sektor vil medlemsstaterne ikke opnå konkrete resultater ved at støtte væksten, medmindre de arbejder tæt sammen med hinanden og også deres vigtigste internationale partnere. G20-topmødet sendte et stærkt budskab i denne henseende. Vi skal på globalt plan inddrage alle makroøkonomiske instrumenter for at undgå en langvarig nedgang i økonomien.

Efterhånden som situationen har udviklet sig, har centralbankerne reageret hurtigt ved at sænke renterne. Formandskabet glædede sig over Den Europæiske Centralbanks solide beslutning i begyndelsen af november om at sænke renterne med 50 basispoint, og ved flere lejligheder har vi rost Den Europæiske Centralbanks indsats over for finanskrisen og dens aktive deltagelse i Eurogruppens og Rådets overvejelser.

Hvad angår budgetforhold, tilkendegav G20, at et betydeligt manøvrerum skal udnyttes, når det findes. EU's medlemsstater har besvaret denne opfordring ved at sige, at vi alle bør bruge det manøvrerum, der tillades i henhold til stabilitets- og vækstpakten, når der sker en skarp omvæltning i den økonomiske cyklus.

Det franske formandskab agter i tæt samarbejde med Kommissionen at gøre, hvad der er muligt for at sikre, at nationale planer til støtte for den økonomiske cyklus koordineres med Fællesskabets initiativer med henblik på at maksimere de økonomiske virkninger som helhed.

Vi forventer, at Kommissionen fremlægger nye forslag inden udgangen af måneden. Det er et spørgsmål om at finde svar, som kan anvendes på EU-plan, og om at udnytte alle instrumenter, der kan hjælpe med at støtte den europæiske økonomiske cyklus. Visse europæiske budgetbevillinger – det kan jeg sige, fordi jeg var til stede under forhandlingen her i Parlamentet – kan hurtigt mobiliseres som svar på nedgangen.

Samtidig med at vi sikrer, at det indre marked gennemføres, skal vi også sikre, at fleksibiliteten i de europæiske statsstøtteregele bruges på en måde, så medlemsstaterne og EU yder effektiv støtte til de mest truede økonomiske institutioner.

Vi ønsker også, at Den Europæiske Investeringsbank inddrages fuldt ud i indsatsen for at støtte den europæiske økonomi. Ressourcer er, som De ved, allerede blevet stillet til rådighed for at sikre finansiering til små og mellemstore virksomheder. Støtteforanstaltningerne skal være en del af en mere global plan, som især gør det muligt at støtte de mest udsatte sektorer, f.eks. hele den europæiske bilindustri.

Disse yderligere foranstaltninger på EU-plan skal aktivt uddybes i medlemsstaterne gennem tæt koordinerede nationale genopretningsforanstaltninger. Når vi ser frem til næste måneds møde i Rådet, agter formandskabet at lede forhandlingerne mellem medlemsstaterne om prioriteterne for en sådan genopretningsindsats. Flere medlemsstater har sagt, at de overvejer støtteforanstaltninger til visse industrier.

Sådanne foranstaltninger skal være resultatet af høringer mellem partnere for at have fuld effekt og for at bevare det indre markeds integritet, og ministrene for økonomiske og finansielle anliggender vil sammen med kommissær Almunia forberede Rådets forhandling om disse spørgsmål på deres næste møde den 2. december.

EU har i løbet af få uger effektivt påtaget sig sit ansvar over for en hidtil uset destabilisering af verdensøkonomien. Europæerne har kunnet forene sig over for den umiddelbare risiko ved at træffe effektive og omgående foranstaltninger. Vi skal drage nytte af alle erfaringer fra disse foranstaltninger, som har været succesrige. Denne europæiske enighed skal bevares, så vi fortsat kan handle sammen, så vi over for vores

partnere og ved siden af vores partnere presser på for at opnå grundlæggende reform af reguleringen af det finansielle system, og så vi sammen kan overvinde omvæltninger i den økonomiske cyklus.

På den måde skal vi – Rådet, Kommissionen og Parlamentet – sammen bevise, at EU har metoderne til effektivt at styre dets skæbne og gøre, hvad alle europæere forventer: at handle som en global aktør.

(Bifald)

Formanden. - Tak til Rådets repræsentant, Jean-Pierre Jouyet. Det glæder mig at se så mange medlemmer af Kommissionen her. Langt de fleste medlemmer af Kommissionen er til stede, og jeg har nu den glæde at invitere formanden for Kommissionen til at tage ordet.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest rose Parlamentets fremragende beslutning om at arrangere to forhandlinger på én dag: én om den europæiske håndtering af den globale finansielle krise i kølvandet på G20-topmødet i Washington og én om Kommissionens arbejdsprogram for 2009.

Denne dobbelte forhandling afspejler på perfekt måde den politiske virkelighed, som Europa skal handle i: at vokse med udfordringen i en nødsituation, samtidig med at det fortsætter det grundlæggende arbejde, der allerede er indledt.

Det vil derfor næppe overraske Dem, at Kommissionens arbejdsprogram for 2009 også har et dobbelt formål: kontinuitet og handling i en krisetid. Det vil jeg komme tilbage til.

Allerførst vil jeg dog komme tilbage til vurderingen af Washington-topmødet, som også hr. Jouyet fremlagde på vegne af det franske formandskab. Lad mig minde Dem om, at det politiske initiativ til at starte en global proces for reform af det finansielle system kom fra Europa, og det kan vi efter min mening lykønske os selv med. EU kunne stå mål med udfordringen. Det var også fra Europa, at de vigtigste forhandlingspunkter kom. Jeg vil ikke gentage dem, da vi talte om dem sammen her i Parlamentet i sidste måned.

De retningslinjer, der blev fastlagt på Rådets ekstraordinære møde den 7. november, og som er inspireret af vores tre institutioners fælles arbejde, blev brugt som platform for forhandlingerne. Kommissionen fremsatte forslag. Formanden for Parlamentet, Hans-Gert Pöttering, deltog også i disse forhandlinger, og vi nåede frem til en fælles holdning. Jeg opfordrede alle, der nogle gange er tilbøjelige til at kritisere, til at se på de forslag, som vi – som Europa – har fremsat, og på resultaterne af G20-topmødet.

Vi skal naturligvis lidt væk rent tidsmæssigt for at kunne bedømme, om en begivenhed markerer et vendepunkt i historien, men min fornemmelse – og det vil jeg gerne sige meget åbent – er, at dette første møde mellem G20-landenes stats- og regeringschefer i sandhed markerer begyndelsen på en ny tidsalder for den kollektive styring af den globale økonomi, og måske mere end det, fordi krisen har fået protagonister til at indse behovet for en global tilgang til globale problemer. Det er min fornemmelse.

Washington-topmødet lagde også fundamentet for en ny global styring baseret på de markedsøkonomiske principper, men den økonomi, som Europa ønsker, er ikke kun en markedsøkonomi. Vi ønsker, som vi så ofte siger i Europa, en social markedsøkonomi. Det er ét af EU's aktiver.

Faktisk nåede G20 til enighed om fire grundlæggende beslutninger.

For det første, ikke nødvendigvis anført efter vigtighed, men efter rækkefølgen af beslutningerne, en kort- og mellemlangsigtet handlingsplan med henblik på at reformere de finansielle markeder for at undgå flere kriser og for at beskytte forbrugere, sparere og investorer.

For det andet principperne om en ny global styring med henblik på at udligne de kommercielle, monetære og budgetmæssige skævheder, der er skadelige for det globale samfund.

For det tredje, og det er det spørgsmål, der efter min mening er mest presserende, behovet for en koordineret indsats for at stimulere den globale økonomi og minimere konsekvenserne af krisen for borgernes arbejdspladser og købekraft.

For det fjerde behovet for åbne markeder og afvisningen af enhver form for protektionisme. Det er endvidere derfor, at vi inden udgangen af 2008 skal søge at nå til enighed om, hvordan vi afslutter Doharunden om handel og udvikling.

Samtidig har topmødet udsendt et klart signal, som efter min mening er meget vigtigt for europæerne. Økonomiske og finansielle spørgsmål må ikke håndteres på måder, som er skadelige for de øvrige globale udfordringer, nemlig opfyldelse af milleniumudviklingsmålene, energisikkerhed, bekæmpelse af klimaændringer, fødevarerikkerhed, respekt for retsstatsprincippet og bekæmpelse af terrorisme, fattigdom og sygdom.

Jeg understregede personligt dette punkt. Jeg sagde endda, at det efter min mening ville være respektløst at drøfte vigtige problemer med den globale finansverden og ignorere behovene blandt de mennesker, der ikke har nok at spise eller ikke har adgang til rent vand.

(Bifald)

Vi begynder nu at skrive et nyt politisk kapitel, og vi skal skrive det hurtigt og i konkrete vendinger. I den forbindelse skal vi udtrykke os klart. Hvis Europa har spillet en vigtig rolle med sine forslag på G20-topmødet, og hvis det er blevet hørt, er det, fordi Europa var forenet. Jeg vil igen sige, hvor stolt jeg er over det fremragende samarbejde, vi har opnået mellem det franske formandskab og Kommissionen og også med Deres institution, Europa-Parlamentet.

EU står nu over for en reel udfordring for fortsat at tale med én stemme. Nogle gange vil det være vanskeligt, men det er den betingelse, der er afgørende for vores succes.

Hvordan det end forholder sig, har vi i Europa ikke været sene til allerede at træffe nogle meget vigtige beslutninger. Efter en række møder i Rådet og forhandlinger med Parlamentet har Kommissionen allerede fremsat nogle vigtige lovgivningsforslag, som nu behandles af medlovgiverne. Den 29. oktober skitserede vi et økonomisk genopretningsprogram, som vi vil formalisere med et dokument, som Kommissionen vedtager i næste uge.

Det er her, Kommissionens arbejdsprogram for 2009 kommer ind i billedet. Vi har naturligvis allerede udført et stort stykke arbejde i de sidste par måneder. Vi vil stadig gøre fremskridt på visse områder inden årets udgang, men der vil også være mange opgaver, vi skal løse næste år.

Dette program indeholder fire prioriteter, hvor vi generelt er enige med de synspunkter, der blev givet udtryk for under Parlamentets forhandling om den årlige politiske strategi for 2009.

Den første af disse prioriteter giver sig selv: vækst og arbejdspladser. I 2009 vil vi indledningsvis søge at opnå to ting: at begrænse konsekvenserne af den økonomiske nedgang for beskæftigelsen og virksomhederne i Europa og at fortsætte med vores reform for at forberede os bedre på perioden efter krisen. Vi skal benytte samme strategi over for realøkonomien, som vi med godt resultat anvendte, da finanskrisen brød ud: definition af klare principper og koordinerede foranstaltninger på EU-plan. Jeg mener faktisk, at vores borgere ikke ville kunne forstå, hvis regeringerne i de 27 medlemsstater og de europæiske institutioner, som har kunnet nå til enighed om en fælles platform som svar på finanskrisen, nu ikke kan udarbejde en fælles platform som svar på den økonomiske krise. Det mindste, vi kan gøre, er derfor at acceptere princippet om koordinering mellem alle medlemsstaterne og naturligvis med de europæiske institutioner.

Det er rammen for den genopretningsplan, som Kommissionen vil fremlægge den 26. november under Lissabonstrategiens paraply. Vi har instrumenterne i Europa, vi har Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse, vi har stabilitets- og vækstpakten, og vi kan vise, at disse instrumenter med politisk vilje og navnlig med europæisk vilje kan imødegå den krise, vi i øjeblikket går gennem.

Vi lever i en usædvanlig tid, og det kræver usædvanlige foranstaltninger. Vi har brug for en ægte fælles strategi for at samle betingelserne for en økonomisk genopretning, et program, der først og fremmest søger at begrænse indvirkningen af krisen på borgerne – husholdningerne, arbejdstagerne, iværksætterne – et program, der bruger alle tilgængelige midler – skattemæssige, strukturelle og lovgivningsmæssige både på europæisk plan og på nationalt plan – i en koordineret indsats. Her vil jeg også sige, hvor meget vi har sat pris på samarbejdet med Den Europæiske Centralbank indtil nu.

Ingen medlemsstat kan overvinde denne krise ved hjælp af nationale foranstaltninger alene. Vores økonomier er alt for afhængige af hinanden til det. Et af de mest interessante resultater af topmødet i Washington er, at alle forstod, at selv de, der havde været mindst eksponeret for den finansielle markedsintegration, med globaliseringen nu kender følgerne af indbyrdes afhængighed. Hvis hele verden er parat til at acceptere virkningerne af indbyrdes afhængighed, skal vi i Europa ikke kun anerkende denne indbyrdes afhængighed, vi skal også kunne reagere på en koordineret og konsekvent måde.

Derfor mener vi, at vi har brug for et program for budgetstimulering for at opretholde efterspørgslen, udnytte synergieffekter og undgå negative kædereaktioner, dvs. et program med rettidige, målrettede og midlertidige foranstaltninger: de tre "t'er" på engelsk – timely, targeted og temporary. Vi har omgående brug for disse foranstaltninger, og det er, hvad vi skal foreslå medlemsstaterne.

Jeg tænker frem for alt på foranstaltninger, der kan tilskynde til uddannelse og videreuddannelse, til øget investering i innovation, indbyrdes forbindelser og omdannelse af Europa til en økonomi med lave CO₂-emissioner. Jeg tænker frem for alt på behovet for at tilpasse visse sektorer i økonomien til vores øvrige mål vedrørende bekæmpelse af klimaændring. Dette er en enestående mulighed for at vise, at dagsordenen for bekæmpelse af klimaændring ikke er en dagsorden imod økonomisk vækst. Tværtimod er den en dagsorden, der tilskynder til modernisering af den europæiske industri.

Jeg tænker også på den øgede indsats for at reducere de administrative omkostninger for virksomhederne og derved åbne op for navnlig de små og mellemstore virksomheders potentiale, et centralt element i Kommissionens "Better Regulation Review" i januar 2009.

Vi har øget fokus på målene vedrørende bedre lovgivning, dvs. "bedre regulering". Vi skal reducere alle unødvendige administrative byrder, navnlig for de små og mellemstore virksomheder.

Den sociale dagsorden for muligheder, adgang og solidaritet er også en del af det europæiske svar på den økonomiske krise, fordi der er sociale problemer, som skal løses – det nægter vi ikke – navnlig som følge af den stigende arbejdsløshed, som nu forekommer mere end sandsynlig. Derfor skal vi gå videre med den sociale dagsorden. Jeg vil især fremhæve foranstaltningerne til fremme af forbrugerinteresser og til åbning af jobmarkedet for unge, men der vil uden tvivl være mange andre emner, vi vil drøfte med Parlamentet.

Hvad angår den finansielle situation, sætter jeg min lid til, at medlemmerne af Parlamentet hurtigt vil vedtage Kommissionens forslag om kapitalkrav, garantistillelse og kreditvurderingsinstitutter. Det er vigtigt, at vi igen etablerer et klima af tillid. I 2009 vil Kommissionen iværksætte konkrete foranstaltninger for at styrke lovgivningsrammen for det europæiske finansielle system. Den vil se på reguleringen af, tilsynet med og gennemsigtigheden af de finansielle markeder, herunder de områder, der er nævnt i Rasmussen- og Lehne-betænkningerne. Den vil inden forårsmødet i Rådet fremlægge de første analyser fra Højniveaugruppen vedrørende Finansielt Tilsyn, som vi har oprettet, for Parlamentet.

Som det sidste i denne første del af forhandlingen vil jeg sige, at kriser trods deres negative virkninger efter min mening altid har én fordel. De ryster op i vores faste tænkevaner og vores faste begreber, som tilfører situationer en vis plasticitet, og sikrer den nødvendige fleksibilitet til at omdanne eller omforme dem.

Jeg vil endnu en gang til Dem viderebringe den oprigtige og meget åbne følelse, jeg havde i Washington i sidste weekend. Jeg så en åbenhed, som vi ærlig talt ikke ville have oplevet for et par måneder siden. Det er krisen, der har ændret mange holdninger. Der er nu en åbenhed, ikke kun blandt stormagterne, men også blandt de nye stærke økonomier, hen imod en ændring af verden og fremme af europæiske værdier: værdien "frihed" og værdien "solidaritet". Hvad angår Europa, er det nu, vi skal sætte vores præg på begivenhedernes gang.

(Bifald)

Formanden. - Hr. formand for Kommissionen! Tak for Deres bidrag. Jeg er sikker på, at mine kolleger vil tillade, at jeg bemærker, at De i de senere uger, hvor De har deltaget i et maraton af møder, altid efter min mening har repræsenteret Fællesskabets lovgivning på en klar måde, som det naturligvis er Deres pligt. Dette er meget vigtigt i forhold til vores regeringer. De skal opfylde Parlamentets krav og de forskellige regeringers krav. Det fremgik tydeligt i Deres tilfælde, og jeg vil gerne takke Dem på Parlamentets vegne for Deres indsats i denne vanskelige tid.

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Den aktuelle finanskriser udgør ikke, som nogle hævder, kapitalismens nederlag, men er i sandhed resultatet af en politisk fejl, nemlig den utilstrækkelige regulering af og kontrol med kvaliteten af finansielle produkter i USA siden 1990'erne.

Den er resultatet af en mangel på både markedsgennemsigtighed og et effektivt tilsynsorgan for de finansielle markeder. Den politiske centrum-højre-familie går ikke ind for og har aldrig gået ind for et finansielt system uden regler eller tilsyn. Nu betaler vi meget dyrt for de økonomiske og sociale konsekvenser af dette. Hvad angår den globale økonomi, går vi, centrum-højre, ind den europæiske model med en social markedsøkonomi, som har bevist sit værd. Vi, centrum-højre, ønsker i virkeligheden, at vi i vanskelige tider fokuserer på

situationen for de mennesker, der arbejder, og som sparer op, for iværksætterne og navnlig for de små og mellemstore virksomheder, som hver dag tager risici for at skabe vækst og arbejdspladser.

Vi kan kun garantere en fremtid for dem, hvis vi går i brechen for vores samfundsmodel, og hvis vi opretholder betingelserne for et frit, retfærdigt og gennemsigtigt marked med udgangspunkt i vores ansvar og trofasthed mod vores værdier.

Jeg vil også gerne udtrykke min gruppes tilfredshed med, at Europa, når det ønsker det, kan være til stede i verden, kan skaffe sig ørenlyd og kan påvirke sine partnere, som vi f.eks. så det under sommerens krise i Georgien. Jeg mener her, at Europa, som støtter en samfundsmodel, der er unik i verden, og som sætter mennesket i samfundets centrum, er et vigtigt redskab, når vi taler om globalisering.

Formandskabet har med hr. Sarkozy og støttet af Kommissionen og dens formand, hr. Barroso, vist, at de 27 medlemsstater kan benytte en fælles, ensartet tilgang, selv til meget følsomme og komplekse spørgsmål, og at Europa kan påvirke verden, hvis vi forsøger at stå forenet.

Det var takket være de gentagne anmodninger fra formandskabet og Kommissionens formand, at G20-topmødet blev muligt. Dette møde mellem de rigeste lande og de nye stærke økonomier var både en symbolsk og historisk begivenhed, som også resulterede i konkrete foranstaltninger, som vores gruppe støtter stærkt. G20 har identificeret årsagerne til problemet, udarbejdet en strategi og fastlagt en tidsplan. De misfornøjede siger, at det ikke er nok, og at det er for sent. Jeg har selv nogle spørgsmål, f.eks. hvorfor vi i Europa ikke kunne foregribe krisen, når nu advarselslamperne begyndte at blinke allerede sidste år? Hvorfor overvågede vores tilsynsførende organer ikke kvaliteten af de amerikanske finansielle produkter nøjere? Vi skal kunne sige, hvad der skete i vores store banker, hvor den øverste ledelse ikke vidste, hvad de computerspillende medarbejdere foretog sig.

Det er vores pligt at handle nu for at stimulere økonomien, stimulere væksten og dermed begrænse krisens indvirkning på den sociale samhørighed. Vi skal forenkle det indre marked, investere i forskning, støtte vores små og mellemstore virksomheder og hjælpe familier i vanskeligheder. Vi skal gøre alt dette uden at belaste de offentlige budgetter, f.eks. ved at overveje euroobligationer som en ekstra finansieringskilde og ved at fastholde incitamentet til reformer på nationalt plan, som nu er mere nødvendige end nogensinde før.

Over for en historisk krise har den globale styring opnået et fremskridt, som måske også er historisk. Vi skal gå videre, men vi skal samtidig undgå risikoen for protektionisme, som altid er skadelig for de fattigste lande i verden.

Det er i krisetider, at vi kan iværksætte de modigste foranstaltninger for fremtiden. Til formanden for Kommissionen vil jeg sige, at det er i krisetider og kun i krisetider, at vi kan ændre reglerne, fordi efter krisen glemmer alle meget hurtigt.

Europa må ikke afvige fra denne sti. Europa viste som en enhed, at det kan finde løsninger på krisen og hjælpe vores medborgere til at overvinde krisen, som vil fortsætte med at være et stort problem for os i de kommende måneder. Jeg vil helt enkelt sige til Dem, hr. formand for Kommissionen, at Europa skal stå sammen, at Europa skal være stærkt, og at vi har kunnet mærke det symbiotiske forhold mellem de forskellige institutioner, Parlamentet, som jeg vil nævne først, Kommissionen og Rådet. Sådan vil vi få succes og være et godt eksempel for vores medborgere.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den kendsgerning, at G20-landene har haft et møde, viser, at der er gjort fremskridt. At de har mødtes på denne måde, viser, at verden er under forandring, at vi udvikles til en flerpolet verden, som EU kan og vil spille en central rolle i, hvis det forbliver forenet, hvis vi gør vores hjemmearbejde, og hvis vi faktisk løser den opgave, vi er blevet stillet.

Det afgørende spørgsmål er derfor, hr. formand for Kommissionen, om vi har nok tid. Ud fra Deres tale kan jeg forstå, at De på forårsmødet vil fremlægge de foranstaltninger, som De vil udvikle i Kommissionen på baggrund af betænkningen fra Poul Nyrup Rasmussen. Det er for sent. Hvad angår hedgefonde og private equity-fonde, ønsker vi foranstaltningerne nu. Hvis jeg har forstået det korrekt, indgav Charlie McCreevy indledende foranstaltninger vedrørende bankerne til Kommissionen i sidste uge. Det er kun en meget lille pakke. Hvis vi ønsker at være troværdige, skal vi drøfte kreditvurderingsinstitutterne nu. Vi ønsker at drøfte reguleringen af disse institutter så hurtigt som muligt. Vi ønsker foranstaltninger i forbindelse med private equity-fonde og hedgefonde nu. Vi ønsker at drøfte direktørernes lønninger nu. Vi ønsker at drøfte "short selling" nu. Faktum er, at folk allerede er ved at vænne sig til situationen. Vi oplever en finanskrisen, og der afholdes lange forhandlinger, mens finansfolkene allerede er ved at indtage deres stillinger igen. Jeg vil gerne

læse et kort citat fra et brev af hr. Ackermann, administrerende direktør for Deutsche Bank, til George W. Bush – to meget interessante brevskrivere. Vi skal forhindre, skriver hr. Ackermann, at den offentlige sektor permanent overtager en større rolle i det internationale finansielle system. Nej, det skal ikke forhindres. Det er netop det, som er formålet med de foranstaltninger, vi nu iværksætter, nemlig at der skal være øget regulering og øget internationalt samarbejde for at håndhæve denne regulering.

Vi står nu ved en afgørende skillevej, et vendepunkt i historien, hvor vi skal stille os selv følgende spørgsmål: Vil der i fremtiden være strenge krav, strenge kontrolforanstaltninger og, må jeg tilføje, retligt forbud i forbindelse med visse typer spekulation og misbrug, eller beskytter vi bankerne og fondene mod kollaps? De accepterer taknemmeligt pengene og fortsætter ufortrødent. Det er næsten som at give en udbrændt ludoman, som har tabt alt på et kasino, flere penge til lykkeligt at fortsætte som før. Nej, vi skal finde ud af, hvem der ejer kasinoet, hvilke spilleregler der gælder, hvordan vinderne beskattes, og vigtigst, om procedurerne i kasinoet er gennemsigtige, og om de ansvarlige for det, der foregår, kan stilles til regnskab. Det skal være vores mål. EU's mål skal være at definere sine egne regler, som EU derefter håndhæver inden for G20-landene og de internationale organisationer.

Tingene kan ikke fortsætte som før. Vi skal gøre os det klart, at vi er ansvarlige over for de almindelige borgere i EU, hvis penge bruges til at betale for de katastrofer, andre har forårsaget. Jeg vil komme med et kort eksempel: Forestil Dem, hr. Barroso, at De går ind i Deres bank. De er ligesom jeg en af de mere vellønnede borgere i Europa. De går ind i Deres bank og siger: "Her er 1 000 EUR, og jeg vil gerne have et afkast på 25 %". Manden i banken ville svare: "Hr. Barroso, har De det dårligt? De plejer at være så fornuftig og er normalt ret intelligent". Men når hr. Ackermann taler til sine aktionærer og siger: "Vi ønsker at afkast på 25 % i år", får han stående bifald. Endelig skal vi lukke hullet mellem disse menneskers filosofi og den virkelige verden. Det er ikke acceptabelt, at handler i den internationale økonomi baseres på sådanne cool og kølige hensyn til finansielle afkast alene. For at opnå dette skal vi have regler, der kan stoppe denne form for misbrug.

(Bifald)

Hvis vi i de næste par måneder inden udgangen af denne valgperiode handler fornuftigt, kan vi få lukket hullet mellem verdensøkonomiens virkelighedsopfattelse og virkelighedsopfattelsen blandt almindelige mennesker og virksomheder. Den virkelige verden i virksomhederne er den verden, hvor man har spildt penge, og pengene til at dække de underskud, som de fleste lande nu står med, og som skal finansieres med redningspakker, der beløber sig til flere milliarder euro, skal hentes fra skatteydernes lommer og fra realøkonomien. Vi kan derfor ikke begrænse os til kun at redde bankerne og fondene. Investering i realøkonomien er også af afgørende betydning. Vi skal sikre arbejdspladser. Vi skal beskytte økonomien mod kollaps. I går fremlagde min ven, hr. Steinmeier, en interessant plan, en plan, der har til formål at genoplive investeringer i alle nationale økonomier i EU, og som først og fremmest stiller Kommissionen et konkret spørgsmål. Kan vi bruge de ressourcer, vi allerede har sat til side til de næste seks eller syv år til investering i infrastruktur, i Lissabonprocessen, i forskning, i uddannelse og i udviklingen af en telekommunikationsinfrastruktur i Europa? Kan vi investere disse midler nu for hurtigt at skabe vækst og beskæftigelse? Dette spørgsmål er efter min mening lige så vigtigt som regulering af de internationale finansielle markeder.

Vi har nået et vendepunkt. Jeg takker formanden for at have påpeget, at jeg måske tog fejl med hensyn til, hvornår Kommissionen er parat. Vær parat før forårsmødet. Vær parat snart, fordi kapløbet begynder igen i foråret, hvor Charlie McCreevy ikke længere er her. Vi har brug for Kommissionens foranstaltninger nu, så hurtigt som muligt. Jeg forventer, at De fremsætter de relevante forslag for Parlamentet i december.

(Bifald)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske formanden for Kommissionen: Dette var første gang, Kommissionen var repræsenteret på et sådant topmøde, og det er bestemt meget glædeligt.

Jeg vil også gerne lykønske formanden for Rådet både med hans fremragende arbejde for det franske formandskab og med hans belønning ved formandskabet for "Autorité des marchés financiers".

Hvis 1989 var året for den afgørende sejr for den frie markedsøkonomi, må 2008 være det år, hvor vi minder os selv om Adam Smiths advarsel om, at løsslupne frie markeder har deres begrænsninger. Adam Smith forudså mange ting i "Wealth of Nations", og vi kan lære meget af det, som han sagde.

Min gruppe glæder sig det vellykkede G20-topmøde. Vi glæder os over dets forpligtelse over for en fælles tro på, at markedsprincipper, åbne handels- og investeringssystemer og effektivt regulerede finansielle

markeder skaber den dynamik, innovation og iværksætterånd, der er afgørende for økonomisk vækst, beskæftigelse og bekæmpelse af fattigdom.

Efter 1929 begik landene den fejl at søge individuel redning. Denne gang har vi indset, at redning skal ske samlet. Mange af de foranstaltninger, der foreslås i Kommissionens arbejdsprogram for 2009, vil hjælpe os på vej. Jeg lykønsker Kommissionen med dette arbejdsprogram, især med planen om at sikre regulering af, tilsyn med og gennemsigtighed af finansielle aktører og betydelige kapitalmarkedsinvestorer. Fri markeder afhænger af gennemsigtighed og ærlighed.

Under de aktuelle vanskeligheder leder mange stadig efter syndebukke. De hævder, at der ikke blev slået alarm. Men det gjorde der! Otto Graf Lambsdorff og Jacques Delors m.fl. skrev meget tidligt i år et brev til det slovenske formandskab om farerne ved verdensøkonomiens overophedning. Jean-Claude Juncker mindede os i aftes i sin fremragende tale under vores forhandling om tiårsdagen for euroen om, at Eurogruppen havde fremsat flere erklæringer over for amerikanerne og andre om de farer, vi stod overfor. De liberaldemokratiske partier vil ikke spille tiden på at finde den fyr, der ikke så isbjerget: Vi vil koncentrere os om at få folk i redningsbådene.

Vi er dog bekymrede over et aspekt af EU's og G20-landenes svar. Vores stats- og regeringschefer tror tilsyneladende, at vi kan vende tilbage til tingene, som de var før. Vi skal have gang i den økonomiske vækst. Jeg er bange for, at de simpelthen ikke har forstået ret mange af erfaringerne fra de sidste 30 års politik. Recessionen er et godt tidspunkt til at gøre status. Selv med recessionen forventes verdens BNP at blive fordoblet i løbet af de kommende 20 år, og alligevel er denne vækst baseret på begrænsede ressourcer, på manglende indregning af affaldsomkostningerne og et nyt kulfyret kraftværk i Kina hver uge.

Formandskabsnoten fra 28. oktober om EU's forberedende topmøde den 7. november indeholdt fire innovationspunkter. Et af dem handlede om bæredygtighed. Det anførte, at internationalt koordinerede makroøkonomiske svar baseret på fremme af miljøinvesteringer, herunder i udviklingslandene, er vigtige. En minister eller embedsmand i det franske formandskab har tydeligvis tænkt parallelt. Men det kom ikke med i de konklusioner, der blev vedtaget efter det forberedende topmøde, som kun omtalte klimaændring i én sætning på en liste over andre udfordringer. Det kom heller ikke med i konklusionerne fra G20-topmødet, bortset fra det næstsidsste punkt i det næstsidsste punkt, som omhandlede eksempler på andre kritiske udfordringer, hvor klimaændring blev nævnt som nr. 2.

Der er ingen uoverensstemmelse mellem Keynes og bekæmpelse af klimaændring. En moderne Maynard Keynes ville sætte folk i arbejde i igen ved at installere solpaneler og vindmøller i alle huse i Europa, hvilket vil skabe både innovation og arbejdspladser. En moderne Roosevelt ville i erkendelse af, at det er en global økonomisk, hvis konturer tegnes på computeruniversiteterne på USA's vestkyst, fabrikkerne i Kina og kulcentrene i Indien, have fået os til at stræbe efter en global kultur, global styring og en sammenhængende global vision. Det er vejen frem. Vi må aldrig vende tilbage til tingene, som de var før.

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. – (GA) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen og hr. formand for Rådet! Jeg er overbevist om, at Kommissionen har indtaget en stærk holdning ved at handle direkte og beslutsomt over for krisen på de internationale finansielle markeder. Bundlinjen er, at EU, USA, Indien og Kina skal arbejde sammen for at sikre, at der indføres fælles regler og standarder for at regulere de internationale finansielle tjenesteydelser i fremtiden.

(EN) Det er uundgåeligt, at nogle under en krise eller ved en fare siger, at tingene aldrig igen vil blive som før. Hvis vi ser på historien – ikke kun samfundsøkonomien – bevæger alt sig i cyklusser. Alt går i ring. Selv den simpleste fisker kan fortælle Dem, at tidevandet kommer ind, og tidevandet går ud.

Det er på ingen måde for at undskylde de problemer, vi befinder os i, eller for at undskylde dem, der har fremprovokeret krisen gennem uforsvarlige udlån, tvivlsomme metoder og især ved at løbe til hjemlandene og råbe "red os", når alt går galt.

Den største fare i dag – for erhvervslivet, samfundsøkonomien, beskæftigelsen og det sociale liv i Europa – er ikke kun finanskrisen, men den kendsgerning, at bankerne ikke vil låne små og mellemstore virksomheder penge til deres drift, så de kan vokse og udnytte muligheder. Der er ingen mening med at fremstille solpaneler, hvis man ikke kan få nogen til at sætte dem på taget. Hvis man ikke har nogen til at sætte dem på taget – som kan betale for dem og købe dem – er der ikke nogen, som vil fremstille dem.

Den virkelighed, vi ser på i dag, er, at den krise, som vi nu oplever i det aktuelle økonomiske kaos, giver os en mulighed for at rette op på tidligere tiders fejl og sikre, at vi nu investerer i forskning og innovation og bruger midlerne til at finde nye metoder til at løse problemer, finde løsninger på de problemer, borgerne

står overfor i det daglige, og sikre, at vi giver borgerne håb. Nogle gange glemmer mange, at borgerne egentlig har brug for opmuntring, en idé til at komme videre og et klap på skulderen, så de får at vide, at de gør et godt stykke arbejde, fordi der er et ønske om håb.

G20-topmødet tvinger sammen med Kommissionens og formandskabets indsats for at føre dette G20-topmøde frem – om end med en afgående præsident i USA – Indien og Kina til at komme til forhandlingsbordet og sige, at de nu bærer ansvaret som nye økonomier. Kina og Indien spiller en rolle for det, som skal gøres.

Mit sidste punkt er, at jeg ville hade, hvis folk tror, at denne krise betyder, at vi skal skabe hindringer for europæernes innovation og kreativitet. Hvis vi vil brødføde befolkningerne, give dem lige rettigheder og sikkerhed og skaffe dem ud af fattigdomsfælden, skal vi først sikre, at de har penge gennem arbejde, at landene har penge til at investere i sociale ydelser og sundhedsydelser, og at vi, vigtigst af alt, giver dem de redskaber og den uddannelse, de skal bruge for at kunne få gavn af de udfordringer, der ligger foran os.

Monica Frassoni, for Verts/ALE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Finanskrisen bider sig nu også fast i realøkonomien, som vi under alle omstændigheder nemt kunne have forudsagt. Dette er efter vores mening den pris, som EU skal betale for at have udskudt eller endda afvist at opbygge et europæisk lovgivningssystem og i god tid at etablere finansielle solidaritetsordninger og banktilsyn, der lever op til navnet.

De ansvarlige for denne udskydelse og fortalene for denne tilgang, som har bragt Europa i ekstrem usikkerhed og recession, omfatter Dem, hr. Barroso, og de fleste af kommissærerne. Når De så veltalende drøfter og taler om mulige løsninger, vil jeg opfordre Dem til højt og tydeligt at sige, at dem, der ønskede regler og gennemsigtighed, dem, der afviste dereguleringen, havde ret, og at jeg og en del af mit udvalg – hvoraf én endda sidder bag Dem – tog fejl. Kun derved kan det, som De siger i dag, være troværdigt, og jeg beklager, men det er ikke sandt, at de fleste medlemsstater var imod alle disse ting.

Som jeg har sagt til Dem ved mange lejligheder mellem 2004 og nu, har De systematisk valgt at rette Dem ind efter de nationale regeringer i stedet for Parlamentet og efter industrien i stedet for forbrugerne. Hvis jeg var lidt af en moralist, ville jeg endda sige, at De havde rettet Dem ind efter de stærke i stedet for de retfærdige. Denne tilgang, som Joschka Fischer fremlagde i sin berømte Humboldt-tale, hvor han tillagde Kommissionen en simpel rolle som sekretariatet for Rådet, er omhyggeligt afspejlet i det arbejdsprogram, De fremlægger for os i dag, i prioriteterne for de interne og eksterne politikker.

Hvad angår prioriteterne for eksterne anliggender, vil jeg navnlig understrege en fortsat og forkastelig mangel på opmærksomhed over for spørgsmålet om menneskerettigheder, startende naturligvis med Kina. Det er også et ganske overfladisk forsvar for Dohaudviklingsdagsordenen uden erkendelse af, at finanskrisen har fjernet alle de forudsætninger, den var baseret på. Hvad angår interne politikker, har Kommissionen med hensyn til immigration igen i de senere år givet efter for medlemsstaternes pres, og derfor henviser vi i dag i realiteten til lovgivningsinstrumenter, der stadig er meget svage, når vi taler om lovlig indvandring, og det samme kan siges om socialpolitikken.

Det er bestemt ikke den måde, vi skal sætte det i gang, som De Grønne nu i mange måneder har kaldt "Green New Deal", og som i dag er meget moderne. En "Green New Deal" har en meget specifik betydning, og det er bestemt ikke den forvirrede tomme snak, der høres i dag, og som faktisk betyder "alt ligesom før med lidt grønt hist og pist". Vi taler om en fælles langsigtet investeringsstrategi med henblik på at opnå målene for energieffektivitet og nyt miljøfokus i økonomien, reduktion af CO₂-emissionerne og en udvidet rolle til Den Europæiske Investeringsbank, som dog skal være i overensstemmelse med beslutningerne om, hvem og hvad der skal finansieres.

Der skal ikke være nogen tvivl med hensyn til ubrugelige megainfrastrukturer, atomkraft eller tilfældige midler til projekter, som ikke gavner nogen. Der skal ikke ydes offentlige midler eller udstedes nogen blankocheck til bilindustrien, som det sker nu. Det ville være det samme som at blive ved med at smide penge i havet, og vi ønsker efter min mening ikke at smide penge i havet.

Roberto Musacchio, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! For kun et par dage siden her i Parlamentet fortalte præsident Sarkozy os, at den krise, vi oplever, er strukturel, og at vi skal genoverveje selve kapitalismen.

Jeg mener, at vi i stedet for at flygte fra kapitalismens krise skal flygte fra kapitalismen i krise. Vi skal altså begynde at overveje en ny fremtid, der sikrer en grundlæggende overgang til en økonomi, der tager

udgangspunkt i sociale og økologiske forhold, et økonomisk demokrati baseret på lighed og samarbejde i stedet for ulighed og krig.

Ud over disse væsentlige forskelle, som dog også tæller, kan jeg se, at der ikke er meget tilbage af de højtidelige erklæringer om nytænkningen af kapitalismen i det ganske beskedne og ret skuffende resultat af dette G20-topmøde, som Europa også bærer en del af ansvaret for. Man har godt nok opdaget, at laissez faire-dogmet kan forfalskes, og at der derfor kan foretages betydelige offentlige indgreb og endda nationalisering, men alt dette vil ikke ændre den bagvedliggende filosofi, som skabte denne strukturkrise.

Det siges godt nok, at vi har brug for regler for at reducere risiciene for spekulation, men der er ingen planer om at gribe ind over for denne finansielle spekulation – f.eks. med en tobinskat på transaktioner – og vi rører ikke ved stabilitetspagten, som under denne recession sandsynligvis dramatisk vil forværre levevilkårene på vores kontinent. Men det værste er, at vi ikke spørger os selv, hvad der ligger til grund for denne krise, og det lykkes ikke for os at håndtere den.

Jeg vil påpege blot to forhold: Det første er den systematiske devaluering af det arbejde, som er udført ved hjælp af de seneste årtiers laissez faire-politikker, som i sidste ende har forårsaget en betydelig del af manglen på finansiell likviditet i tillæg til uretfærdighed og lidelse. I 1929 foreslog John Maynard Keynes, at vi investerede i lønninger og arbejdspladser, men det gøres ikke længere i dag.

Det andet er den økologiske og energimæssige dimension af krisen, som kræver beslutninger, der er meget klarere og stærkere end G20-topmødets stammen, men på den anden side har dem, der skabte krisen, meget vanskeligt ved at løse den. Vi har brug for et klart, anderledes signal fra venstre.

Hanne Dahl, for IND/DEM-Gruppen. – (DA) Hr. formand. Som andre vil jeg også citere Keynes i dag. Det har sjældent syntes mere vedkommende. Jeg citerer på engelsk:

(EN) "Spekulanter gør måske ingen skade som bobler i en stadig strøm af driftighed. Men situationen bliver alvorlig, når driftigheden bliver boblen i en malstrøm af spekulation. Når kapitaludviklingen i et land bliver et biprodukt af aktiviteterne på et kasino, er opgaven sandsynligvis ikke veludført".

(DA) I Kommissionens forslag til løsning på finanskrisen går man som katten om den varme grød. ØMU-konstruktionen er ikke noget bolværk mod almindelig krise – og slet ikke finansiell krise. De 4 friheder og den snævre stabilitetspagt gør ikke tingene lettere – tværtimod! Der er brug for at omformulere de institutionelle rammer for økonomien og den økonomiske politik. Det er fint nok at antyde, at man vil lave en ny finansiell arkitektur, men bygningen er ikke så godt beskrevet, at den ville have en chance på arkitektskolen – eller økonomiuddannelsen. Det hænger sikkert sammen med kriseforståelsen. Naturligt nok har man som det første koncentreret sig om at få gjort noget ved likviditetskrisen, at sikre tilførsel af smøremiddel. Her har de forskellige lande valgt lidt forskellige modeller, sådan er det. Men hvad mener Kommissionen egentlig, når den taler om, at EU skal (og jeg citerer fra programmet):

(EN) "sikre, at omstruktureringen af banksektoren sker på en måde, som sikrer retfærdig og sund konkurrence i sektoren i fremtiden".

Betyder det, at den offentlige sektor så skal indskyde ansvarlig kapital? Er det, hvad der menes med denne sætning? Jeg vil også gerne spørge Kommissionen, om der skal oprettes nye kreditvurderingsinstitutter? Mange af de gamle har i hvert fald vist sig totalt utroværdige. Eller hvad mener Kommissionen, når den taler om "strukturereformdagsordenen" – betyder det arbejdsmarkedsreformer uden sikkerhed, "flexicurity" uden "security"? Mener man, at øget jobusikkerhed skal være lønmodtagernes bidrag? Det er i det hele taget ret uklart, om Kommissionen mener, at løn skal være et afgørende konkurrenceparameter. Ser man udelukkende på løn som en omkostning? Man er også nødt til at se på løn i forhold til den indflydelse, den har på efterspørgslen. Endelig skal jeg på vegne af min kollega hr. Blokland, der er første næstformand i Miljøudvalget, stille et spørgsmål, der angår miljøområdet: Hvornår vil Kommissionen offentliggøre de nationale emissionslofter?

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Det glæder mig, at den latterlige idé, som formanden for Rådet, hr. Sarkozy, fremsatte om at ændre fundamentet for kapitalismen, blev forkastet på mødet i Washington. Jeg håber, at en rationel ånd, som respekterer markedets frihed som en grundlæggende værdi og en forudsætning for velstand, vil vende tilbage til EU. Dette gælder også i krisetider. Jeg tror derfor,

at hverken Kommissionen eller Tjekket, som overtager formandskabet, vil give efter for illusioner om deres egen storhed og ufejlbarlighed, og jeg tror, at de i modsætning til det franske formandskab vil opgive de absurde og frem for alt farlige forsøg på at bruge skatteydernes penge til at tilsidesætte den naturlige økonomiske cyklus. Det glæder mig også, at protektionismen blev afvist på G20-topmødet. Det er, når alt kommer til alt, almindeligt kendt, at dem, der veksler nogle af deres frihedsrettigheder for at få større sikkerhed, taber i sidst ende.

Den aktuelle krise blev ikke skabt af kapitalismen, men af uansvarlige bankers grådighed og af banker, som ikke ville tage risikoen for deres egne beslutninger. Sådanne handlemåder repræsenterer en risiko for det frie marked i lige så høj grad som overdreven myndighedskontrol. At pumpe penge ind i bankerne uden at sikre direkte indflydelse med hensyn til den måde, de bruges på, vil derfor være tyveri af borgernes surt fortjente penge. Vi skal holde øje med bankerne for at sikre, at de ikke kun bruger pengene til at forbedre deres egne resultatopgørelser, men også til udlån til virksomhederne. Hvis bankdirektørerne får mulighed for at acceptere finansiell hjælp, uden at regeringen dikterer, hvordan pengene skal bruges, afvises princippet om politisk ansvarlighed. Dette svarer til en umoralsk betaling for tab, der er opstået gennem samvittighedsløs drift af finansielle institutioner, hvor hverken institutionerne eller de faktiske ledere bærer det ultimative ansvar.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Fru formand! Jeg skal gøre det kort, fordi dette er en særdeles frugtbar forhandling, men jeg vil komme med fem observationer, inden jeg giver ordet til Kommissionens formand, José Manuel Barroso. Vi er for det første alle enige om den historiske og særdeles banebrydende karakter af G20-topmødet. Dette globale skridt er banebrydende og historisk, men det var Europas initiativ også, som formanden for Kommissionen har påpeget, idet dette er et Europa, der handler på den internationale arena, som Joseph Daul understregede, når der er en fælles vilje.

Vi er for det andet alle enige om, at det, der sker – uanset om vi kan lide det eller ej – markerer et brud, og at vi, som Graham Watson sagde, ikke kan gå tilbage til tingene, som de var før, men vi skal være opfindsomme med hensyn til at finde svar på krisen.

Min tredje observation er en, som flere talere har gjort, herunder Martin Schulz, formand for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, og Monica Frassoni, og den vedrører betydningen af grundlæggende at være lydhør, af at opretholde vores fremdrift og hurtigt vedtage vigtige lovgivningsforanstaltninger, navnlig vedrørende finansiell regulering.

Min fjerde observation er, at vi skal gøre noget for at afbøde den særdeles skadelige indvirkning af denne finanskrisen, hvad angår både relationerne mellem det finansielle system og de små og mellemstore virksomheder, som Brian Crowley anførte, og forbindelsen mellem sociallovgivning og økonomisk genopretning, som Joseph Daul henviste til. Det er også vigtigt, at vi handler på grundlag af en bred vision, der er baseret på de elementer i Keynes' teorier, som kan bruges i kampen mod klimaændring, som Graham Watson, formand for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, foreslog.

Endelig er det, som formanden for Kommissionen og flere talere og gruppeformænd understregede, vigtigt at overveje alle krisens dimensioner. Som De sagde, drejer det sig om en udviklingsmodel, og vi skal, som Martin Schulz påpegede, genoverveje skillelinjerne mellem den offentlige sektors rolle og den private sektors rolle. Som De understregede, og andre også sagde, herunder Monica Frassoni, vil det være forkert, hvis vi udelukkende fokuserer på den finansielle verden og glemmer de mest udsatte, de svageste og dem, der sulter, som formanden også nævnte. Jeg er enig i, at vi igen skal undersøge grundlaget for systemet. Hvis grådighed er en del af dette grundlag, er der intet andet alternativ end at undersøge det igen.

Endelig skal vi huske, og det er mit sidste punkt, at krisen ikke må få os til at sætte tempoet ned eller blive frygtsomme. Vi skal i stedet reagere hurtigere og forblive ambitiøse i vores udviklingsmål, miljømål og kamp mod klimaændring.

(Bifald)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Fru formand! Da vi har besluttet, at jeg skal fremlægge hele arbejdsprogrammet for næste år, vil jeg gerne besvare Martin Schulz' konkrete spørgsmål, inden jeg fortsætter med mine bemærkninger. I dag vedtog Kommissionen sit svar på de to betænkninger – Rasmussen-betænkningen og Lehne-betænkningen – og De kan se, hvordan vi agter at overvåge de forskellige elementer, og hvordan vi allerede har iværksat sådanne foranstaltninger. Det er et meget vidtrækkende svar, og vi vil fremlægge flere forslag, hvoraf nogle allerede er fremlagt. Da jeg omtalte Rådets forårsmøde, henviste jeg til konklusionerne fra den højniveaugruppe, jeg nedsatte med Jacques de Larosière som formand. Hvad angår forslagene, har Charlie McCreevy, kommissæren med ansvar for disse forhold, oplyst mig, at forslagene

vedrørende hedgefonde og private equity-fonde, som netop er de forslag, De omtalte, kan fremsættes snart. De vil i princippet kunne fremsættes i december.

For at gå videre til Kommissionens arbejdsprogram for 2009 er det, som jeg har sagt, uløseligt forbundet med en specifik politisk kontekst. Jeg må sige, at den finansielle storm stadig raser, at den ikke er ovre endnu, og at vi står på kanten af alvorlig økonomisk nedgang. Derfor må vi ikke spille tiden med at fokusere på de foranstaltninger, der allerede er sat i gang som led i tilpasningen til globaliseringen og moderniseringen. Dette er ikke et spørgsmål om, at vi lige har opdaget behovet for at reagere over for globaliseringen. Jeg må understrege, at vi i denne Kommission, som jeg har haft den ære at være formand for, har henvist til en ny tidsalder i flere år. For Europa betyder dette specifikt, at vi skal fremme vores værdier og forsvare vores interesser på baggrund af globaliseringen. Det er netop på denne baggrund, at vi skal fremlægge ambitiøse forslag. Den nuværende krise må dog ikke aflede vores opmærksomhed fra de øvrige prioriteter i vores arbejdsprogram, som faktisk også er prioriterede svar på globaliseringsudfordringen. Jeg henviser navnlig til kampen mod klimaændring og indsatsen for at opnå bæredygtig udvikling. De er prioriteter for 2009, som har en særlig betydning som året for klimatopmødet i København.

Jeg vil varmt rose det enorme arbejde, som Parlamentet har lagt i klima- og energipakken. Vi står over for usædvanlige omstændigheder, og jeg er stolt over at opleve svaret fra de europæiske institutioner, som er vokset med udfordringen. Jeg er overbevist om, at vi ved at arbejde sammen kan nå vores fælles mål om en politisk aftale i december. For at være helt ærlig er jeg overbevist om, at en sådan aftale også vil være en katalysator for en europæisk strategi, der har til formål at opnå en ambitiøs aftale i København.

Jeg vil ikke overdrive det, der er på spil, men vi skal alle være opmærksomme på, at Europa risikerer en stor del af sin troværdighed i disse forhandlinger, som det er drivkraften bag. Det var Europa, der lancerede den globale debat om kampen mod klimaændring. Det var os, der fortalte den amerikanske regering, at den skal gøre mere. Vi har sagt det samme til russerne, kineserne og inderne, og vi har fortalt dem, at vi ikke på givet tidspunkt, hvor der i horisonten er udsigt til et bedre samarbejde med den nye amerikanske regering. Nu må vi ikke signalere, at vi selv er ved at drosle ned for vores ambitioner. Det ville være et alvorligt slag mod vores troværdighed.

I morgen vil vi foreslå en virkelig gylden mulighed, og vi har ikke ret til ikke at gribe den. Vores svar på den økonomiske krise skal derfor vise, at programmer til bekæmpelse af klimaændring også kan være en del af en økonomisk svarstrategi. Jeg bryder mig ikke om den form for konfrontation, der nogle gange opstår mellem dem, der fokuserer på økonomien eller industrien, og dem, der fremmer dagsordenen for bæredygtig udvikling. De to ting går faktisk hånd i hånd, og jeg tilslutter mig det, som nogle af talerne sagde om dette.

En anden prioritet er befolkningen Europa. I 2009 vil Kommissionen især fokusere på indsatsen for fremskridt inden for det europæiske område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, f.eks. ved at fastlægge en fælles indvandringspolitik og integrere den i EU's bredeste politikker, f.eks. politikkerne for vækst, konkurrence og social integration, ved at sætte det europæiske indvandringsnet i drift og gennemføre det fælles europæiske asylsystem fra 2010, ved at styrke overholdelsen af reglerne om forbrugerbeskyttelse i Europa, ved at forbedre den gensidige anerkendelse af visse civil- og strafferetlige instruments, f.eks. retsafgørelser og arveafgørelser, og ved at bekæmpe nye former for strafbar aktivitet, f.eks. misbrug af børn og cyberangreb.

Den anden prioritet for 2009 – jeg går hurtigt frem, fordi tiden går – er Europas rolle i verden. Her står vi også over for udfordringer, nemlig udvidelsesprocessen og styrkelsen af naboskabspolitikken samt etablering af tættere forbindelser med udviklingslandene, herunder især i Afrika. Dette er en kategorisk nødvendighed, og jeg må minde Dem om behovet for at godkende Kommissionens forslag om landbrugsstøtte i udviklingslandene. Det er et spørgsmål om troværdighed. Endnu en gang kan vi på vigtige topmøder ikke nøjes med at drøfte finansielle forhold. Vi skal vise, at vi ikke kun forhandler med de store nye stærke økonomier, men at vi også er bekymrede for udviklingslandene, især landene i Afrika.

Vores forhold til disse lande er også en vigtig faktor i løsningen af en række globale problemer. Vi må ikke glemme, at vi har en række vigtige møder, f.eks. næste års klimatopmøde i København, som vil sætte os i stand til at indgå i et mere effektivt samarbejde med dem om fælles problemer, f.eks. energisikkerhed, kampen mod klimaændring og migration samt afslutningen af Doha-udviklingsdagsordenen og gennemførelsen af bilaterale handelsforhandlinger.

Det viste sig tydeligt på Washington-topmødet, at der er et påtrængende behov for en global handelsaftale. Doha er ud over en handelsdagsorden også en udviklingsdagsorden. Vi er efter min mening nu tættere på det rigtige spor, fordi det reelle alternativ til Doha er ikke status quo. Det er på grund af den nuværende finanskrisen i stedet muligheden for at vende os mod os selv, muligheden for, at lande forskellige steder i

verden tager et tilbageskridt med hensyn til tariffer og indføre unilaterale foranstaltninger for at beskytte bestemte sektorer i deres økonomier. I det tilfælde vil vi igen i stor stil opleve økonomisk nationalisme med en tilbagevenden til protektionisme, som vil skade den globale økonomi og, jeg tør næsten ikke tilføje det, også den europæiske økonomi. Som De ved, er Europa førende inden for handel.

Sidste uges topmøde styrkede også vores vilje til at styrke forbindelserne med Rusland baseret på gensidige interesser. Disse forbindelser vil nogle gange være vanskelige. Der er problemer, som vi har forskellige holdninger til, men jeg tror ærlig talt, at sidste uges topmøde i Nice bekræftede, at det er bedre at indgå i dialog med Rusland end at forsøge at isolere landet. Rusland er også en vigtig partner globalt.

Endelig viste det intense pres, som verden har været under i 2008, hvor vigtigt det er at dele en fælles vision med USA. Der åbnes nu en fantastisk mulighed med den nye regering i USA. Under sin valgkampagne fremsatte den kommende præsident meget klare erklæringer om forhold, som f.eks. kampen mod klimaændring og vedtagelsen af en mere multilateral tilgang. Lad os gribe denne mulighed og fremlægge idéer til en dagsorden som svar på globaliseringen. Vi står over for nogle meget respektindgydende fælles udfordringer, og et mere aktivt samarbejde mellem Europa og USA kan efter min mening gøre verden til et bedre sted.

I 2008 har Europa udvist enhed i den måde, det har koordineret sin indsats under alvorlige kriser. Georgien og finanskrisen har gjort EU mere effektivt. En forenet tilgang er den eneste mulighed, hvis vi vil møde udfordringerne i 2009.

Om nogle få måneder kaldes 375 millioner vælgere til stemmeboksen for at udøve deres fantastiske demokratiske ret til at vælge et nyt Europa-Parlament. Lad os udnytte den fremdrift, som de nylige kriser har tilført EU. De har åbnet befolkningernes øjne for fordelene og effektiviteten ved den europæiske dimension som en metode til at garantere deres økonomiske, sociale og miljømæssige velfærd og beskytte deres interesser, samtidig med at den bekræfter deres værdier. Der er i dag midt i krisen muligheder, som vi skal gribe. Der er f.eks. et langt mere gunstigt miljø end for få måneder siden for anerkendelse af vigtigheden af vores valuta, euroen. Lad os derfor gribe denne mulighed. Det er vigtigt, i hvert fald for alle, der tror på det europæiske projekt – og de er vist i flertallet – at være mere optimistisk, når vi udbringer det europæiske budskab og ikke blive ved med at give efter for kynisme eller inert.

Til det formål har vores institutioner efter min mening pligt til at arbejde sammen. Jeg ved, at Kommissionen f.eks. nogle gange ville blive mere populær i visse kredse, hvis den fremsatte forslag, som medlemsstaterne uden tvivl ville afvise uden videre. Det er ikke sådan, jeg ser på tingene. Jeg går bestemt ind for en ambitiøs tilgang, men den skal også være realistisk, fordi vi skal handle sammen med de øvrige institutioner og med medlemsstaterne, som alle er demokratier, ellers ville de ikke være medlem af EU.

Kommissionen vil derfor fortsætte med at spille sin rolle, udføre sin rolle som drivkraft og igangsætter, men den vil i den forbindelse ikke handle imod medlemsstaterne og Parlamentet, men i stedet med Parlamentet og medlemsstaterne. Det er efter min mening stadig vigtigere, at vi indtager denne holdning. Enhver anden tilgang ville være en form for populisme. Fremsættelse af forslag får at få opmærksomhed er også en form for populisme. En anden form for populisme er, når der fremsættes forslag forklædt som europæisme, når vi ved, at de ikke har nogen chance overhovedet for at blive godkendt. Vores rolle i Kommissionen er naturligvis at handle som en drivkraft, men samtidig søge konsensus med de andre institutioner. Sådan kan Europa forblive i hjertet af indsatsen, hvor det har positioneret sig. Det interinstitutionelle samarbejde har sat EU i stand til at spille en central rolle i fastlæggelsen af den internationale dagsorden.

Vi står ved en meget vigtig politisk skillevej for Europa, måske endda et vendepunkt. Europa nærer også store forventninger. Det er ved fortsat at tage initiativer og planlægge fremad sammen, at EU bedst kan opfylde disse forventninger, og det er netop den ånd, som vil inspirere Kommissionen i 2009.

(Bifald)

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Der er tre store kriser, som kræver handling fra vores side. Den første er finanskrisen – som allerede er blevet drøftet – som i stadig stigende grad trænger sig ind på realøkonomien. For det andet må vi ikke glemme krisen i forbindelse med traktaterne, som understøtter EU, og som er afspejlet i Lissabontraktatens skæbne. For det tredje har vi en EU-krise, hvad går accepten af EU i befolkningen, som efter min mening er vigtig at nævne inden valget.

Kommissionens formand har fremlagt et arbejdsprogram for resten af Parlamentets valgperiode og Kommissionens embedsperiode. Jeg vil sige, at Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater med glæde vil følge hovedprincipperne i dette program. Vi støtter Dem. Vi

vil dog lægge en anden vægt på visse aspekter. Vægt skal tillægges i overensstemmelse med forventninger. Disse forventninger er rettet mod de sidste par måneder af Deres embedsperiode og måske endda tiden derefter.

PPE-DE-Gruppen vil gerne have indflydelsen på Kommissionens foranstaltninger. Vi er klar over, at andre grupper med rette ønsker det samme. Vi sætter vores lid til Deres politiske evner som svar på dette. De betegner med rette beskæftigelse og vækst som Deres højeste prioritet. Svaret er i stigende grad forbundet med spørgsmålet om, hvordan vi skal reagere over for finanskrisen. Vi støtter de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med reguleringen og gennemsigtigheden af de finansielle markeder. Vi har brug for ekstremt specifikke forslag til omorganisering af reguleringen af de finansielle markeder så hurtigt som muligt.

Gennemførelsen af handlingsplanen fra det globale finansielle topmøde er bestemt først og fremmest nationalstaternes anliggende. I lyset af de globalt indbyrdes forbundne markeder er det dog nødvendigt med tæt samarbejde om alle lovgivningsforanstaltninger – om ikke andet så for at forhindre, at der benyttes forskellige standarder. Det repræsenterer et bredt og vigtigt aktivitetsområde for Kommissionens koordinationsarbejde.

Regulering – og vi må ikke glemme dette – er ikke et mål i sig selv. Det er et redskab til at opnå visse mål, navnlig under en krise. Det skal vi blive ved med at minde os selv om.

De nævnte klima- og energipakken, som efter planen vil blive vedtaget i december. Jeg er sikker på, at der er bred enighed om dette mål i Parlamentet. PPE-DE-Gruppen – og det vil jeg gøre helt klart – ønsker også, at dette problem løses inden valgperiodens udløb. Det er et strategisk mål. De kræver dog meget af Parlamentet. På baggrund af den nuværende situation kan vi antage, at vi lige efter topmødet i december vil få forelagt en pakke på flere hundrede sider på ét sprog, som vi forventes at sige ja eller nej til.

Vi respekterer det mål, som vi også har, men dette er et markant misbrug af Parlamentets og medlemmernes rettigheder, og måske vi kan komme med noget bedre end denne grove mulighed.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Kommissionen! Til sidst i Deres tale, sagde De, at vi skal udsende et klart budskab til vælgerne. Jeg er helt enig.

Når jeg ser på programmet, er temaet tilsyneladende dog at "fortsætte som før". Det kan være det rigtige at gøre på nogle områder, men på andre områder – først og fremmest på det område, vi drøfter i dag – kan det ikke være det rigtige. Vi skal sende det signal, at vi har lært af krisen, og at vi vil handle på en anden måde end tidligere. Hvis De tilføjer sætningen "Europa har gavn af åbne samfund og åbne markeder, men der skal gælde regler for dem begge", ville det være rigtigt, selv om det måske ikke er tilstrækkelig klart. Vi har brug for regler, så Europa kan få gavn af åbne samfund og åbne markeder. Det skal gøres klart, og det har ikke altid været det princip, som Kommissionen har fulgt.

I Deres værk – hvis jeg må sige det på den måde – nævner De en "pludselig tillidskrise". I lang tid har Poul Nyrup Rasmussen påpeget, hvad der kunne ske. Martin Schultz har efterhånden også talt om det længe. Tillidskrisen var derfor ikke så pludselig. Alligevel mente nogle i Kommissionen, at vi ikke behøver regulere noget, at det hele ville gå godt, at markedet ville regulere alt. Det er dog ikke, hvad der er sket, og der skal ske ændringer.

(Bifald)

Mit andet punkt er følgende: Det er et emne, som stadig ikke er en del af programmet, men som er meget vigtigt for borgerne, nemlig offentlige tjenester og den offentlige sektors tjenester. Jeg nævner dette specifikt, fordi der er opstået en krise i visse lande i forbindelse med postbefordringen. Det er ikke Kommissionens fejl alene. Det kan dog tilskrives en særlig holdning, nemlig at markedet skal bestemme i alle sektorer, og at det skal være åbent i enhver henseende, hvilket i nogle tilfælde får postvæsenet til at efterstræbe højere indtjening andre steder i stedet for at levere tjenesteydelser til forbrugerne og til offentligheden.

Det fører os i den forkerte retning. Jeg ville i det mindste gerne have set en utvetydig erklæring sidst i Deres program om, at De vil gå i brechen for disse offentlige ydelser og oplyse, hvordan de burde håndteres, både regionalt og lokalt, og at markedet trods alt ikke regulerer alt.

Endelig vil jeg tilslutte mig et af Deres punkter: Vi har en ny amerikanske regering. Jeg vil gerne opfordre Dem, hr. formand for Kommissionen, og alle andre til at bruge tiden og de næste par uger til at samarbejde med denne regering for at sikre, at vi opnår et ægte partnerskab for en europæisk og også en global social markedsøkonomi. Lad os udnytte den mulighed, som en ny amerikansk præsident repræsenterer.

(Bifald)

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Fru formand! Hvad angår den globale finanskrisen og Kommissionens lovgivningsmæssige arbejdsprogram, burde sidstnævnte på en måde være vores svar på førstnævnte. Nu vil nogen måske sige, at vi ikke har én krise, men flere: finanskrisen, naturligvis, men også miljøkrisen i lyset af klimaændringerne, tilliden til EU efter den irske afstemning og sikkerheden efter de nylige begivenheder i Georgien. Uden på nogen måde at forklejne det, vi er oppe imod, skal vi måske udskifte ordet "krise" med "udfordringer" – udfordringer til Europa om at træde i karakter og udfylde sin rolle.

Europa er helt sikkert den bedst rustede region i verden, idet vores institutioner kan tage fat på disse problemer og udfordringer, der rækker ud over de enkelte lande og ud over en enkelt medlemsstats kontrol. Vi skal først og fremmest kunne reagere samlet gennem et stærkt og kollektivt svar for at skabe tillid blandt dem, vi repræsenterer: Europas borgere:

Jeg vil give et eksempel: Med hensyn til finanskrisen mener jeg, at Parlamentet med rette kan hævde, at det var på forkant med tingene. Vi fik en kraftig forsmag under vores arbejde i undersøgelsesudvalget om Equitable Lifes kollaps. Det var det første advarselsskud om den finanskrisen, der skulle komme. Parlamentet fremsatte en række henstillinger efter den pågældende undersøgelse i juni sidste år, henstillinger om finansiell regulering, om administrativt samarbejde mellem regulerende myndigheder, om adgang til klage og kompensation – kort sagt de fleste af de spørgsmål i forbindelse med den finansielle sektor, hvor vores borgere har størst brug for tryk og tryghed i øjeblikket.

Disse henstillinger fortjente nærmere opmærksomhed fra Kommissionen, men især fra medlemsstaterne, herunder den britiske regering, som endnu ikke har besvaret dem fuldt ud, og som endnu ikke har kompenseret ofrene for Equitable Life, selv om den selv har skubbet sig forrest i køen mod de islandske banker.

De finansielle og øvrige udfordringer, vi står overfor, kræver, at vi handler sammen i solidaritet, ikke kun med henblik på national protektionisme, hvis vi skal forblive uskadt som kontinent. Vores gruppe, ALDE-Gruppen agter at besvare arbejdsprogrammet med en positiv og progressiv beslutning. Mange af mine kolleger vil fremlægge detaljer om nogle af punkterne, men vi lægger først og fremmest vægt på et åbent Europa, et grønt Europa, et nyskabende Europa og et sikkert Europa.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru formand, hr. formand for Kommissionen! Den finansielle krise og med tiden også en økonomisk krise vil påvirke hele Europa, og derfor skal vi påtage os ansvaret sammen og træffe vores beslutninger sammen. Da alle medlemsstater vil blive ramt af krisen og vil stå over for opgaven med at modvirke den, sænke den og mindske dens konsekvenser, skal alle medlemsstaterne sammen træffe beslutning om den fælles indsats, der skal ydes.

En situation som den, der hersker i dag, hvor EU er opdelt i Europa A – eurolandene plus Det Forenede Kongerige – og Europa B – som består af de nye medlemsstater samt Sverige og Danmark – repræsenterer en opdeling af EU, især nu hvor vi står over for en krise. Det er en fornægtelse af et af de grundlæggende principper, som Fællesskabet indtil nu har været baseret på: princippet om solidaritet. Det er ikke den rigtige vej, hr. Barroso.

Kommissionens handlingsplan, som blev fremlagt for 13 dage siden, blander grundlæggende spørgsmål med uvigtige spørgsmål og med spørgsmål, der kan have været vigtige engang, men som har mistet deres vigtighed i lyset af den økonomiske krise. I øjeblikket er økonomisk vækst og bekæmpelse af den stigende trussel om arbejdsløshed hundrede gange vigtigere end spørgsmålene om klimaændringer. Det glæder mig, at Kommissionen betragter yderligere udvidelse af EU, dvs. optagelsen af Balkanlandene, som en prioritet. Det reelle problem her er at stabilisere denne eksplosive region i Europa, da en stabilisering af Balkanlandene vil betyde lavere omkostninger for de europæiske skatteydere: borgerne i medlemsstaterne.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Det er bestemt Kommissionens opgave at garantere gennemsigtighed samt bedre information og beskyttelse til vores borgere og forbrugere, som hr. Barroso helt rigtigt sagde.

Der er dog ét område, hvor Kommissionens indsats især er mislykket i den henseende, nemlig hvad angår godkendelsesprocedurerne for genetisk modificerede organismer (gmo'er). Disse procedurer er blevet kritiseret fra alle kanter. De burde blive gennemgået på det næste mødet mellem miljøministrene i Rådet den 4. og 5. november. Der er 44 europæiske regioner, der har erklæret sig for gmo-frie. Seks medlemsstater har påberåbt sig sikkerhedsklausulen i forbindelse med Monsanto-majs. Hvad vil Kommissionen gøre i lyset af modstanden fra et stort flertal af europæerne? De gennemfører hurtige godkendelsesprocedurer for

markedsføringstilladelser. De udsteder godkendelser ydmygt i overensstemmelse med anbefalingerne fra Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet, hvis holdning selv er baseret på toksicitetsundersøgelser gennemført af de bioteknologiske selskaber.

Europæiske procedurer er i deres nuværende form en veritabel si, som landbrugsindustriens interesser frit kan løbe igennem. Borgerne ønsker oplysninger om de giftige virkninger af gmo'er, og det skal de have. Ved Kommissionen selv, hvor giftige de er? Ved De det? Hvilken indvirkning har gmo'ernes toksicitet på folkesundheden og miljøet? Hvorfor er der ingen krav om offentliggørelse af de rådata, som undersøgelsesresultaterne er baseret på? Hvorfor er test ikke obligatoriske efter tre måneder? Hvorfor nøjes med de undersøgelser, der gennemføres af selskaberne selv?

Offentligheden har krav på gennemsigtighed, information og diskussion. Dette burde være Kommissionens mål, hvad angår godkendelse af gmo'er. Hr. Barroso! Vi kræver offentliggørelse af rådata. Vi ønsker at se kritiske undersøgelser, vi ønsker offentlig debat, og vi ønsker langsigtede test. Vi ønsker at få kendskab til gmo'ernes indvirkning på sundheden.

Kommissionens initiativ, nemlig at etablere en gruppe sherpaer fra de 27 medlemsstater, som skal tilsidesætte formandskabets ad hoc-gruppe og tilsidesætte dens egne kommissærer, som er kompetente på disse områder, skaber forvirring og uklarhed på et område, hvor De er ansvarlig for at garantere procedurernes klarhed og pålidelighed.

De ønsker vel, at offentligheden skal have tillid til Europa, gør De ikke, hr. Barroso? Så bevis det!

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL). – (DE) Fru formand! Resultatet af G20-topmødet er en nedsættelse af den laveste fællesnævner. Regulering og gennemsigtighed skulle angivelig forhindre endnu en finanskrisen. Der er dog endnu ikke taget stilling til de specifikke foranstaltninger, som skal gennemføres. Den Internationale Valutafond, som har sendt mennesker i hele verden ned i dyb fattigdom og fortvivlelse på grund af sin nyliberale strukturtilpasningspolitik, skal nu til at føre tilsyn med det globale finansielle marked. Det forsøges ikke en gang at afvige fra det system af global omfordeling, som især er ansvarligt for krisen. Det er paradoksalt, at der indtil nu har skullet findes det ufattelige beløb på 2,5 trillioner EUR for at redde bankerne i hele verden. En så samstemmende handling har vi aldrig set ved nogen menneskelige katastrofe. Med et sådant beløb kunne vi have bekæmpet den alvorligste fattigdom i verden og reddet klimaet.

Hvad er konsekvenserne? En social global økonomisk orden skal erstatte den frie markedsøkonomi, og FN skal spille en førende rolle i denne forbindelse. En ny global finansiell orden skal fremme sociale velfærdspolitikker, stoppe forarmelsen og gøre fremskridt med hensyn til økologisk bæredygtig økonomisk aktivitet. EU kan spille en afgørende rolle i udformningen af denne nye orden, hvis det viser, at recessionen, der er en konsekvens af finanskrisen, bekæmpes effektivt ved hjælp af en forenet europæisk indsats. Dette vil dog kun virke, hvis EU først bringer orden i eget hus.

Formanden for Kommissionen, hr. Barroso, sagde tidligere, at ekstraordinære omstændigheder kræver ekstraordinære foranstaltninger. Der er rigtigt, men så skal der handles med mod. Kommissionen skal have modet til at erstatte den praktisk talt forældede stabilitetspagt for Europa med en økonomisk og social pagt, som forpligter alle medlemsstaterne til at koordinere deres økonomiske og finansielle politikker med hinanden. Kommissionen skal have modet til endelig at bekende kulør og uden forbehold sætte spørgsmålet om social retfærdighed øverst på den europæiske dagsorden. Endnu en gang gives der ikke tilstrækkelig høj prioritet til de sociale aspekter i lovgivnings- og arbejdsprogrammet. Socialt pres nævnes kun vagt som noget, man skal reagere overfor i tider med økonomisk krise. Hvorfor nævner De ikke specifikt de alvorlige sociale problemer? Hvorfor siger De ikke tydeligt, at den stadig større kløft mellem de rige og de fattige ikke længere kan accepteres? Hvorfor siger De ikke tydeligt, at overskud, der privatiseres, og underskud, der nationaliseres, ikke længere kan accepteres? Jeg spørger mig selv, hvornår Kommissionen i lyset af den drastiske situation med hensyn til arbejdsløshed, fattigdom og ulighed endelig vil forstå, at vi ikke kan blive ved med at fortsætte som før, som det foreslås i arbejdsprogrammet. Nyliberalismen har ganske enkelt ødelagt økonomien, og forandringens vinde burde have vundet indpas for længe siden i Europa.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Fru formand! Jeg er forbløffet – og jeg tror ikke, jeg er den eneste – over antitesen mellem de mest overbevisende og nyeste beviser og det, jeg hører i Parlamentet, især fra repræsentanterne for Rådet og Kommissionen, men også fra mine fuldstændig eurofile kolleger. Denne antitese får mig til at tænke på Byzans og på de balsamiske og selvtilfredse ytringer fra de byzantinske administratorer, da deres verden var ved at synke i grus.

Det, som vi har her, er ikke kun en krise – hvilket er en latterlig utilstrækkelig term for en recession – men kollapsedet af selve grundlaget for globaliseringsprocessen, der i så høj grad har præget det 20. århundrede. Jeg ser ikke dette som en kreditstramning. Det er en credostramning. Det er Deres politiske credo, der er kastet ud i krise, og jeg beder Dem have modet til at anerkende situationens reelle alvor. Jeg har ikke tid til at opremse alle læresætningerne i denne credo, men kreditliberaliseringen og disse mange lån er tydeligvis konsekvensen af blind tillid til den usynlige hånd og måske endda fremskridtets uundgåelighed.

Det siger sig selv, at svaret er offentlig kreditregulering. Af samme grund er fri handel – den accelererede spredning af fri handel – ingen løsning. Løsningen er tværtimod igen at begynde at beskytte vores grænser, som vores befolkning udmærket er klar over. Politisk magt må ikke skubbes til side af overbygninger som dem, vi har her, og i den henseende har Lissabontraktaten sat Deres tanker i gang. Vi har brug for at vende tilbage til den reelle legitime myndighed, nemlig suverænstaten.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Finanskrisen og nedgangen i økonomien understreger den centrale rolle, som medlemsstaterne og EU burde spille i indsatsen for at sikre socioøkonomisk velfærd, men det skal også understreges, at politik igen burde tage fuld kontrol over økonomien og på enhver mulig måde bekæmpe den virtuelle finansielle situation, der stadig styrer millioner af menneskers skæbne.

En mindskelse af indvirkningen af den globale nedgang på den europæiske økonomi, hvad angår beskæftigelse og økonomisk aktivitet, burde omfatte en tilgang baseret på den europæiske sociale model. Dette burde være prioriteten for 2009: beskæftigelse og social beskyttelse for at sikre vækst. Endelig ser vi praktiske foranstaltninger med henblik på at reformere reglerne for det europæiske finansielle system, efter at bank- og finanssystemet har haft lov til at plyndre og udpine offentlige aktiver og privatpersoner.

Kommissionens strategi om at støtte alle, der mister deres job, er efter min mening for begrænset og kommer for sent, og det samme gælder støtten til små og mellemstore virksomheder og investering i forskning. Jeg bemærker frem for alt, at fremskyndelsen og gennemførelsen af samhørighedsprogrammerne afleder opmærksomheden fra andre behov. Inden regeringer og Kommissionen bekymrer sig om at skabe tillid til markederne, bør de genskabe borgernes tillid til uafhængigheden af dem, der leder dem, fra påvirkningen af den udenlandske finansverden.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Fru formand! Jeg vil egentlig ikke tale om finanskrisens diagnose. Vi er alle enige om, at dette startede som en likviditetskrise, som derefter blev til en solvenskrise, og som nu er blevet til en tillidskrise, som har ført til en mangel på kredit, som nu har skadet realøkonomien.

Svaret har ikke været et forenet europæisk svar i modsætning til det, der er sagt her. Det kan allerhøjst siges, at det har været et koordineret svar. De kan sige, at der ikke kan gøres mere i den nuværende situation. Jeg mener dog, at der bestemt kan gøres mere.

Hvad angår de finansielle redninger samt likviditet og solvens, er det chokerende, at tre institutioner hjælper markederne og giver lån på én gang: Den Europæiske Centralbank, Den Europæiske Investeringsbank og Kommissionen selv. Alle tre konkurrerer med hinanden til skade for alle.

Med hensyn til bekæmpelsen af krisen i realøkonomien blev der på Washingtontopmødet annonceret budgetmæssige midler, som ikke blev konkretiseret yderligere. Nogle lande vil vælge at sænke skatterne, mens andre vil vælge at øge det offentlige forbrug i overensstemmelse med Keynes' doktriner. Vi bør finde ud af, om de foranstaltninger, der fungerer, vil gavne de foranstaltninger, der ikke fungerer, hvis alle disse foranstaltninger ikke koordineres. Vi bør også fastlægge regler for stabilitets- og vækstpagten.

Internationalt er det sandt, at mit land, Spanien, samt Tjekkiet og Nederlandene var til stede i Washington, men deltog ikke i de forberedende møder, og der er ingen garanti for, at de vil gøre det i fremtiden. Jeg anmoder Rådet og Kommissionen om at fortælle mig, hvordan de planlægger at reformere Den Internationale Valutafonds bestyrelse, og hvad de planlægger at gøre, så alle berettigede lande er repræsenteret i den finansielle stabilitetsfond.

Jeg vil afslutte med en advarsel. Parlamentet bliver bedt om at samarbejde med Kommissionens plan: Det har vi altid gjort. Hvis Kommissionen havde lagt mærke til de advarsler, vi er kommet med siden 1999 i gentagne betænkninger, som Kommissionen og navnlig Charlie McCreevy har ignoreret, ville situationen have været en helt anden.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Fru formand! 2009 vil gå over i historien som året for den anden store globale økonomiske depression.

I sin bog om krisen i 1929 skrev John Kenneth Galbraith, og jeg citerer: "Det eneste ved det store sammenbrud i 1929 var, at det værste blev ved med at blive værre". Krisen med subprimelån har udløst en deflatorisk spiral, som ikke kun hærger det finansielle system, hvor den har udraderet mere end 60 % af den globale aktieværdi.

Denne likviditets- og solvenskrise påvirker i stigende grad også realøkonomien. Termen "realøkonomi" som modsætning til finanssektoren er interessant. Det understreges af selve arten af de fleste finansielle aktiver. I kølvandet på de finansielle markeders totale nederlag sker der igen kraftig genopblomstring blandt de nationale regeringer. Vi har set en række topmøder. Washington-topmødet resulterede i et imponerende katalog af prisværdige intentioner. I bagklogskabens klare lys, der karakteriserer vores ledere, både store og små, er der udformet stærke foranstaltninger med henblik på at vurdere risiciene ordentligt og undgå overdrevne løftestangsvirkninger. Tilsyn skal blive mere effektivt uden at hindre innovation. "Enig! Enig!" siger vi, mens vi venter på detaljerne om et effektivt reguleringssystem, som kan forebygge overdrevne risici uden at falde i fælden med overregulering.

De nationale regerings tilbagevenden til rollen som markedsregulatorer skal hilses velkommen, men det uheldige er, at det ofte betyder den selviske nationalstats tilbagevenden.

I en mere åben verden end i 1929 vil enhver national indsats hurtigt tabe pusten. Recessionen kræver, at vi handler i en ånd af international solidaritet. EU skal mobilisere alle sine kræfter og samle alle tilgængelige nationale budgetressourcer for at investere dem primært i infrastruktur til vækst og styrkelse af købekraften.

Den kommende præsident Barack Obama agter angiveligt at iværksætte et økonomisk genopretningsprogram, der vil koste et beløb svarende til 4 % af det amerikanske BNP. EU's 27 medlemsstater, hvis samlede gæld er mindre end USA's gæld, bør gøre en lignende indsats for at trække Europa og resten af verden ud af en finanskrisen, der truer med at bringe ulykke til alle.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I 2009 skal der, som vi alle ved, afholdes valg til Europa-Parlamentet. I 2009 vil der også blive udpeget en ny Kommission. I 2009 vil vi naturligvis få nyt formandskab. Betydningen af alle disse begivenheder er dog kun relativ. Livet går videre, og borgerne forventer, at vores institutioner reagerer på deres bekymringer ved at forfølge langsigtede mål og iværksætte omgående foranstaltninger for at opfylde dem, naturligvis altid med fremtiden for øje.

I den ånd vil jeg fremhæve to grundlæggende indsatsområder for 2009. Det første, som alle talere har nævnt, er at reagere på finanskrisen. Jeg har bestemt, som vi alle har, bemærket de gyldne stjerner, som Kommissionen og formandskabet tildelte sig selv. Hr. kommissær! Jeg vil gå så vidt som at sige, at vi kan fejre, at vi har scoret det første mål, men kampen er ikke ovre.

Hvis jeg derfor må komme med et forslag, skal formandskabet og Rådet derfor fortsætte og smede, mens jernet er varmt, for at sikre, at de 27 medlemsstater hurtigt fremlægger effektive svar på finanskrisen. Som det ofte siges, fører én krise uundgåeligt til den næste. Medmindre vi også ønsker at blive overrumplet af den næste krise, skal programmet for 2009 kunne imødegå de udfordringer, vi står overfor, som formand Barroso tilsyneladende også indikerede.

Som min kollega, Diana Wallis, sagde, er dette grunden til, at vi i Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa fremsætter en række forslag. Nogle af mine kolleger vil tale om disse forslag. Jeg vil understrege et af de punkter, jeg finder vigtigst, og som vi vil fokusere skarpt på, nemlig behovet for at sikre, at Kommissionen i 2009 fuldt ud medregner strukturfondene, som i øjeblikket udgør 36 % af vores budget, og som vil sætte os i stand til at iværksætte langt mere effektive foranstaltninger, skabe solidaritet mellem vores regioner og udnytte de instrumenter, der er nødvendige for at møde vores generations udfordringer.

Nu hvor vinteren sætter ind, må vi endelig ikke glemme boligkrisen. Vi regner med, at Kommissionen vil gøre en indsats på dette område, navnlig som svar på vores to anmodninger om undersøgelse af boligproblemet.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Denne krise har desværre – set med vores øjne – nødvendiggjort en omstrukturering af vores kontinents bankverden, men har ikke i Europa skabt en gruppe af, for at sige det lige ud, seriøse finansielle operatører, der er i stand til at planlægge den fremtidige ramme for markederne. Dette er ikke åbenbart og kan ikke ses.

En ting er dog klar: Alle de reguleringssystemer, som G20-topmødet talte om, bliver ikke til andet end ord, hvis skattely forbliver urørlige. Det er det største problem, der mangler, og som ikke nævnes under de officielle drøftelser i medlemsstaterne. Disse skattely, som gør det muligt fuldstændig at omgå de regler, som vi vil indføre, og som loves på finansmarkederne. Da den kommende præsident Obama var senator, lovede han strenge foranstaltninger mod skattely, og vi er spændte på, om han som ny præsident vil have modet til at handle på dette område og overbevise ikke kun USA, men også Europa og i særdeleshed Det Forenede Kongerige, når man tænker på det storfinansielle spindelvæv, der tilsyneladende har styret bevægelserne, og når man navnlig tænker på de generøse bidrag til hans valgkampagne, der beløb sig til mange millioner.

Jeg mener, at vi i stedet for generelle principerklæringer skal anmode om effektive, konkrete initiativer, som kan sikre en genopretning af økonomien og produktionen, som vi har brug for, hvis vi skal undgå yderligere økonomiske kriser og slippe ud af den nuværende krise.

I den aktuelle situation med generel og udbredt gældsætning af markedet og kraftig deflation som følge af det utilstrækkelige pengeomløb er det absurd at foreslå yderligere gældsætning af medlemsstaterne over for de private centralbanker for at tilføre selve kreditsystemet og forbrugermarkedet likviditet.

Jeg vil afslutte med en enkelt bemærkning: Det er efter min mening sikkert og tydeligt, at der er en chance for, at krisen vil føre til et forslag om et verdensorgan for økonomien og for politik. Det er den verdensorden, som alle indtil for få måneder siden frygtede og søgte at undgå, men som vi i dag tilsyneladende betragter som uundgåelig og velkommen, som om den er redningen. Nej til globalisering!

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg vil for det første sige, at alt, hvad Kommissionen og Rådet i dag har sagt om "New Green Deal" i lyset af den globale finanskrisen, efter min mening er forkert, og at der endnu ikke er nogen form for politisk enighed bag annonceringen af denne "New Green Deal".

I flere måneder har de europæiske industriorganisationer mobiliseret kræfterne imod vores europæiske klima- og energistrategi. Forslagene fra kommissær Dimas, kommissær Piebalgs og hr. Michel i forbindelse med udviklingspolitikken er systematisk blevet opblødt, udvandet og forsinket. Denne holdning har man ikke på nogen måde opgivet på baggrund af finanskrisen. I stedet er industrien begyndt at bruge finanskrisen til at udøve mere pres imod en systematisk klima- og energipolitik.

Denne kendsgerning skal efter min mening noteres på nuværende tidspunkt, da sandheden altid kommer frem, og der ikke vil blive opnået fremskridt ved blot at hævde, at der udvikles en ny politik. Hvis de ser nærmere på den aktuelle trilog, forhandlingerne om klimapolitik mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet, kan De se, at jeg har ret. De skyldes, at disse forhandlinger ikke ligefrem er præget af ambition, men netop af den forældede industripolitik, som ingen her ønsker at høre noget om, eller det er, hvad vi hører.

Formanden for Kommissionen, hr. Barroso, og kommissæren for erhvervs- og virksomhedspolitik, hr. Verheugen, er efter min mening ansvarlige for dette. Jeg går ind for, at Parlamentet endelig beslutter at vise sin støtte til de mennesker, navnlig hr. Dimas og hr. Michel, som faktisk stod for bæredygtige strategier. Det, som vi nu har brug for, er oprigtighed.

Hr. Steiner fra De Forenede Nationers Miljøprogram fremlagde en særdeles god plan i London i forrige uge. Lad os komme til sagen og holde op med at komme med tomme taler, som tilfældet har været i første del af forhandlingen. I de næste par uger vil vi få mulighed for at afslutte trilogien, og så vil vi kunne vurdere, om Kommissionen og Rådet blot spillede for galleriet i dag, eller om de var seriøse.

Esko Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Fru formand, fru kommissær! Verden lider af "Mad Money Disease". Det er en amerikansk sygdom, der er forårsaget af billige, løse penge. Værdien af ejendom blev harmoniseret, da alle investorerne var fulde på børsen og i løbetid på ejendomsmarkedet. Sygdommen spredte sig gennem børserne i form af derivater og swaps og blev til sidst en pandemi. Nu har vi tømmermændene.

USA er kapitalismens fædreland, hvor penge er modersmålet, og hvor magt udøves af markedets diktatur. Regeringen holder øje med det hele og er som reglernes forfatter blevet sataniseret: Der er ingen retlige hindringer eller etiske begrænsninger, når det handler om begær efter "mad money". Der oplevede de det største vækstboom i den økonomiske historie uden at spare, og USA er blevet verdens største debitor.

Så oplevede den kinasyndromlignende reaktor Wall Street en nedsmeltning, og systemet var pludselig fyldt med giftige værdipapirer og radioaktiv gæld. De afliver de syge banker, som har været ramt af spekulanternes udskejelser. Mens spekulanternes overskud blev privatiseret, socialiseres tabene nu, og den private gæld

erstattes med offentlig gæld. Markederne var frie, og der var intet eller ingen, som beskyttede kapitalismen mod den selv, pengenes diktatur. Investeringsbankerne var som en sværm af græshopper på en åben mark.

Værdien af valutahandel på markederne er 125 gange højere end den egentlige værdi af selve pengene. Størstedelen af de løse penge er faktisk "funny" penge, som nu vender tilbage til bankernes resultatopgørelser som afskrivninger. Det er en trussel mod kreditrecessionen: Der er en risiko for, at gælds- og bankkrisen bliver til en alomfattende økonomisk krise, som vil manifestere sig i sult, arbejdsløshed og dårlig social sundhed. Vi ved, hvem der er de skyldige. Vi har endnu ikke set antallet af ofre.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne sige til kommissæren, at hun nu og i sit kommende arbejdsprogram vil komme til at arbejde med finanskrisen. Krisen har ramt forskellige lande i Europa på forskellige måder, men én ting er sikker: De finansielle institutioner i alle lande har til en vis grad købt giftig amerikansk prioritetsgæld baseret på subprimelån. Ved De, i hvilket omfang europæerne har købt ting, som f.eks. CDO'er, som de havde fået præsenteret som værende af en vis værdi i henhold til de amerikanske kreditvurderingsinstitutter, men som faktisk ved den efterfølgende undersøgelse, efter at de var revnet, viste sig at være giftige obligationer? Det viste sig, at det drejede sig om risikable projekter. Jeg tror, disse institutter generelt har givet et misvisende billede af kvaliteten af denne gæld, siden man har kunnet sælge en så stor del af den så nemt.

Jeg vil også gerne vide, om Kommissionen har undersøgt kendsgerningerne bag de påstande, der blev fremsat, da disse påfund blev solgt, og hvis det er tilfældet, i hvilket omfang mener man, at de er misvisende? Hvis det er tilfældet, vil jeg også gerne vide, om der efter Kommissionens mening er hjemmel i lovgivningen for foranstaltninger mod kreditvurderingsinstitutter for alle, der har lidt som følge af deres uagtsomhed eller værre, da hele vores finansielle struktur nu er ramt af dem.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! EU nyder i øjeblikket stadig større popularitet og tillid, da landene og offentligheden søger beskyttelse bag EU's vægge i håb om, at de er stærke nok til at bekæmpe den finansielle og økonomiske krise.

Som følge af det indre markedes størrelse og takket være euroen har EU uden tvivl en bedre chance for at overvinde krisen. EU har dog også forpligtelser, og det skal opfylde sine forpligtelser over for suverænstaterne og borgerne ved at beskytte dem mod ubehersket grådighed og konsekvenserne af globaliseringen. Et svar på krisen må ikke kun bestå af lån til en værdi af mange milliarder euro til bilindustrien. De små og mellemstore virksomheder, som trods alt er de største arbejdsgivere, skal også støttes. Den europæiske arbejdsstyrke må under ingen omstændigheder dømmes til arbejdsløshed til fordel fra en bølge af faglært arbejdskraft fra tredjelande med et "blåt kort".

Det er derfor EU's ansvar at sikre, at dets borgere ikke snart vågner op til et Europa uden de sidste rester af deres nationale velstand, et Europa med masseindvandring.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Tingene sker sjældent på belejlige tidspunkter, og en krise er pr. definition altid ubejlelig. Den finansielle og økonomiske krise, som vi i øjeblikket står overfor, er i sig selv uvelkommen, men den kommer også i de sidste måneder af Parlamentets valgperiode og det sidste år af Kommissionens embedsperiode, hvor vi alle normalt ville tænke på det næste valg og nye udnævnelser.

Dette arbejdsprogram fra Kommissionen virker næsten som et "business as usual"-program, men situationen kræver, at der benyttes en ny tilgang for at finde frem til, hvordan vi afværger det, som truer med at udvikle sig til en dyb recession. Det stiller Europa over for en stor udfordring, fordi de fleste skattepolitiske foranstaltninger skal iværksættes på nationalt plan, selv om EU spiller en afgørende rolle for koordineringen. Omfanget af de udfordringer, vi står overfor, gør dette særlig vigtigt.

På energiområdet har vi en ret god idé om de foranstaltninger, der skal gennemføres, men de fleste af dem har en tidshorisont, der rækker ud over det næste år eller de næste par år, så det eneste område, hvor der kan gøres en hurtig indsats – som kan hjælpe – er området for energieffektivitet. Specifikt repræsenterer en sænkelse af momssatsen ved forbedringer af bygningers energieffektivitet og lancering af en oplysningskampagne for at opfordre til ændret adfærd to muligheder for at forbedre situationen.

Jeg mener endvidere, at tidspunktet til at nedsætte en af EU's berømte grupper af kloge mennesker – og her foreslår jeg, at det bliver både kloge mænd og kvinder – aldrig bliver bedre, så de kan overveje den aktuelle udfordring og komme med originale løsninger, der går videre end det kortsigtede middel, hvor penge spildes på skattegaver. Jeg håber, at Rådet og Kommissionen vil tage godt imod denne idé.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – (EN) Fru formand! Vi befinder os midt i en ond cirkel, idet de finansielle institutioner, når økonomien bliver negativ, vil pådrage sig yderligere tab, hvilket betyder, at interbankmarkedet presses yderligere, hvilket fører til yderligere kreditstramninger, hvilket fører til negativ vækst. Borgerne kan ikke forstå, hvordan vi kan bruge skatteydernes penge til at redde bankerne i stedet for at bruge skatteydernes penge til at skabe arbejdspladser. Derfor vil jeg i dag fokusere på, hvordan vi revurderer denne kreditstramning, men også – og først og fremmest – den recession, vi står midt i.

Vi risikerer efter min mening en negativ vækst næste år på -1 % – ikke kun -0,3 %, men -1 % – i EU. Hvis vi benytter det som udgangspunkt – og det er ikke usandsynligt – må vores mål og pligt være at undgå denne recession. -1 % næste år vil svare til en stabilitets- og vækstpagt på mere end -3 %. Min pointe er, at vi ikke kan redde stabilitets- og vækstpagten ved ikke at gøre noget. Det vil blive værre, hvis vi ikke gør noget.

Hvad kan vi så gøre? Jeg ved, det ikke er nemt. Jeg ved, at regeringerne er uenige, men Kommissionen har efter min mening en pligt til at forsøge at samle alle regeringerne for at få løst én nem opgave. Jeg ved, at man i Berlin siger "nej tak" til koordinering, fordi det betyder yderligere udgifter for den tyske regering over for de øvrige regeringer. Det behøver De ikke gøre, kære venner i Berlin. Vi kan gøre tingene sammen uden yderligere udgifter for én regering til de andre. Det handler om at forstå, at De om et par år vil have opnået merværdi, hvis De samtidig investerer.

Den Internationale Valutafond har foretaget én simpel beregning. Forestil Dem, at alle G20-landene hver investerer kun 1 % mere af deres BNP i arbejdspladser. Hvis de gør det samtidig, vil der være en ekstra procent gratis. Jeg siger dermed, at hver regering i Europa kan gøre det, hvis de gør det sammen. Hvis hver regering i Europa investerer 1 % af deres BNP for at modvirke recessionen, gjorde det intelligent og gjorde det socialt for at skabe flere og bedre arbejdspladser, hvor de tager sig af de svageste grupper, vil de få en ekstra procent gratis.

Derfor appellerer jeg blot til Kommissionen, næstformand Wallström, og anmoder Dem om at fremlægge et simpelt scenario, der viser, hvad der ville ske, hvis alle vores største regeringer gjorde det, jeg her har beskrevet, og som viser, at de alle ville klare sig bedre, ikke kun med hensyn til arbejdspladser, men også med hensyn til de offentlige budgetter og stabilitets- og vækstpagten. Det er helt enkelt. Hvis De ikke har instrumenterne, har jeg dem. Jeg vil med glæde vise Dem, hvordan De gør det.

(Bifald)

FORSÆDE: Mechthild ROTHE

Næstformand

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Fru formand! Krisen vil få en dramatisk indvirkning på euroens fremtid. Danmark og Sverige bør blive medlemmer, før de forventer det, og tiden er også inde til debatten igen i Det Forenede Kongerige.

I 1997 fastlagde hr. Brown fem berømte såkaldte test, inden vi kunne afgøre pundets overgang til den fælles valuta. Pludselig opfyldes de alle fem under krisen. Pundet er faldet til et konkurrencedygtigt valutakursniveau, arbejdsmarkedet er fleksible, "City", som engang var så stolt, risikerer nu at blive skubbet til side af stærkere tilsyn og regulering i eurozonen, og de økonomiske cyklusser i Det Forenede Kongerige og eurozonen er nu fuldstændig synkroniserede, idet vi rammer recessionen samtidig.

Hr. Browns dygtigt maskerede optræden på Eurogruppens topmøde i Paris var et bemærkelsesværdigt resultat for det franske formandskab. Jeg appellerer til hr. Brown om at ændre vilkårene for debatten i Det Forenede Kongerige. Hvis han ikke gør det, vil pundet permanent være en bordtennisbold, der ukontrolleret hopper rundt mellem de store fodbolde, nemlig euroen og dollaren.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Fru formand! Som slovakisk medlem af Parlamentet sætter jeg stor pris på Sloakiets indtræden i euroområdet. Vi har her et klart bevis på, at erfarne økonomers forudsigelser og visioner ofte ikke bliver til virkelighed. For 16 år siden afviste europæiske profeter og økonomer idéen om en uafhængig levedygtig slovakisk republik. Slovakiet er i øjeblikket førende blandt de 12 nye medlemsstater med hensyn til økonomiske resultater.

Jeg mener, at Kommissionen skal fokusere direkte på borgerne og deres behov i stedet for at producere økonomisk værdiløse prognoser, når den fastlægger sine prioriteter. Jeg tænker her navnlig på sundheds- og socialområdet, hvor vilkår af høj kvalitet kan sikre en anstændig levestandard. I en tid med økonomisk pres og socialt pres må vi ikke glemme borgernes sundhed.

Den frie bevægelighed for borgerne inden for EU støttes ikke af adgang til sundhedsydelser, navnlig ikke på området for forebyggelse. Det andet område er behovet for at sikre effektiv gennemførelse af grænseoverskridende patientpleje. Et sundt EU kan ikke eksistere uden sunde borgere.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Fru formand! Det er klart, at Kommissionens arbejdsprogram for 2009 på det udenrigspolitiske område og andre områder ikke kan adskilles fra den internationale finanskrisen, som formanden for Kommissionen, hr. Barroso, fortalte os.

Vi mener dermed, at det er rigtigt at støtte reform af Bretton Woods-institutionerne, opfordre til genoptagelse af samtalerne om Verdenshandelsorganisationen og nøje følge forsøgene på at reformere FN-systemet og -organerne, som indledes i februar.

Det er også klart, at vi skal etablere et nyt forhold til den nye regering i USA, et land, som vi er enige med på mange områder, men uenige på andre, herunder navnlig dødsstraf, Den Internationale Straffedomstol og Kyotoprotokollen. Vi skal blive enige om det kommende topmøde i København, love med ekstraterritorial virkning og andre aspekter.

Det er også vigtigt, at vi når til enighed om problemerne i Centralasien: atomkrisen i Iran, annonceringen af en rolig og ansvarlig tilbagetrækning fra Irak og den amerikanske regerings anmodning om øget vestlig tilstedeværelse i Afghanistan. Vi skal nu se på, hvordan vi kan løse sammenbruddet i forhandlingerne i Mellemøsten.

Med hensyn til det amerikanske kontinent er det afgørende, at vi støtter Kommissionens indsats, herunder navnlig kommissær Benita Ferreros indsats, for at indgå associeringsaftaler med Centralamerika og især den nye retning, som forhandlingerne med Andesfællesskabet har taget.

Hvad angår den strategiske associering, som Kommissionen har indledt med Brasilien og Mexico, kan denne proces måske indgå i den tilgang, der skal benyttes ved forhandlinger af Mercosuraftalen, som har stået stille alt for længe.

På vores kontinent skal vi skubbe på associeringsaftalen med Rusland, men kun hvis den internationale lovgivning overholdes. I den forbindelse skal vi meget klart understrege respekten for grænser og menneskerettigheder, udvikle naboskabspolitikken og samtidig fremme associerings- og stabiliseringsaftaler.

Som Kommissionens formand sagde, er der tydeligvis stadig meget at gøre med hensyn til situationen i Afrika. Det er efter min mening meget vigtigt, at EU, når reform- (gennem Lissabontraktaten) og udvidelsesprocessen er afsluttet, vedtager eller rettere genoptager en grundlæggende geografisk status, som tager højde for, at Kina og Indien i periode fra nu og til 2050 vil absorbere 50 % af verdens BNP, som det tidligere skete omkring 1800.

Til det formål er det nødvendigt med forhåndsplanlægning, og jeg kan sige, at vores politiske gruppe vil støtte Kommissionen i dette arbejde.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru formand! Hvad angår G20-topmødet, kom EU efter min mening med gode forslag til dette møde. Når man læser konklusionerne af topmødet, mangler de tilsyneladende lidt bid. Hvordan skal vi håndtere problemerne med kreditvurderingsinstitutter, hedgefonde og skattely? Uanset de gode intentioner vil det ikke lykkes, hvis vi udelukkende benytter selvregulering og adfærdskodekser. Lad os være realistiske og ambitiøse.

Hvad angår EU's repræsentation, var billedet ærlig talt mindre flatterende. Vi skal gøre fremskridt. Det er noget, som de store medlemsstater skal anerkende, men det skal de små, som nogle gange leverer lederne af afdelingerne i Den Internationale Valutafond og ikke har lyst til at opgive disse positioner, også gøre. Hvert land skal spille sin rolle, så vi kan forbedre EU's fremtidige repræsentation.

Hvad angår realøkonomien, hørte jeg, hvad formand Barroso sagde, og jeg blev ganske overrasket. Efter hans mening bedriver Kommissionen populisme, når den udøver sin initiativret. I det tilfælde opfordrer jeg Kommissionen til at vedtage de forslag, som min kollega, Poul Nyrup Rasmussen, har fremsat, selv om den måske også finder, at de er populistiske. Hvis vi ikke iværksætter foranstaltninger på det realøkonomiske område, er det en kendsgerning, at vi vil opleve samme kollaps og benytte samme strategi for økonomisk genopretning, som Irland har lanceret i sin banksektor baseret på "enhver er sin egen lykkes smed", som i en tid med global krise i en globaliseret økonomi ikke har nogen chance for at lykkes.

Det ville være spild af offentlige penge og ville ikke på nogen måde hjælpe EU med at indhente USA, som allerede har udformet en omfattende genopretningsplan.

Vi skal tænke europæisk, vi skal tænke globalt, og vores nationale indsats skal være afstemt og koordineret, så Kommissionen har mulighed for at iværksætte initiativer. Det er, hvad vi forventer fra Kommissionens meddelelse den 26. november. Vi forventer en ambitiøs europæisk genopretningsplan.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Fru formand! En krise bør ikke kun være en tid til handling, men også refleksion. En udformning af klimapakken vil ikke kun redde klimaet – redde os fra katastrofer, epidemier og store omkostninger – det vil også være den bedste forberedelse på fremtiden. I en recession skal vi forberede os på tiden bagefter og på nye markeder. Der er i dag en risiko for, at vi kaster gode penge efter de dårlige.

Når alt dette er overstået, vil forbrugerne så virkelig købe en stor energikrævende bil, eller vil de have en lille smart bil? Jeg havde i min studietid en lærer, der sagde: "when in doubt, leave it out" – er du i tvivl, så udelad det. Det som, vi i stedet har brug for, er en "Green New Deal" for investeringer, forskning i innovation og energismart teknologi, herunder biler. Vi har brug for en "Green New Deal" for nye arbejdspladser og ny velstand på en bæredygtig måde.

ALDE-Gruppen vil arbejde for et åbent, sikkert og nyskabende Europa, og på disse områder vil vi støtte Kommissionens arbejdsprogram.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Fru formand, fru næstformand! I dag vil jeg gerne tale om intern sikkerhed og arbejdsprogrammet. Inden jeg gør det, vil jeg dog gerne nævne et andet problem. Vi bruger al vores tid på at tale om bankerne. For et par uger siden indgav en stor virksomhed med 2 000 medarbejdere i mit lokalområde konkursbegæring, og medarbejderne risikerer at gå fallit, fordi bankerne sænker kreditlinjerne. Det viser med al ønskelig tydelighed, at krisen allerede har ramt realøkonomien, og jeg foreslår derfor Kommissionen, at vi ser på et af svarene og undersøger loven om støtte, som vi nu opgiver, hvad bankerne angår, og som pludselig ikke længere har nogen virkning, og ændrer den i lyset af den aktuelle krise. På den måde kan vi også hjælpe de mellemstore virksomheder.

Det spørgsmål, som jeg dog primært, vil drøfte, vedrører Kommissionens arbejdsprogram og spørgsmålet om intern sikkerhed. Da jeg læste programmet, blev jeg skuffet, fordi der ud over de økonomiske problemer også er andre store problemer. Jeg kan se, at der er opnået enorme resultater med SIS (Schengens informationssystem). Schweiz er blevet optaget, og allerede inden landets optagelse har det rapporteret om betydelige gode resultater takket være adgangen til SIS. Programmet forklarer dog ikke, hvordan Kommissionen endelig vil få SIS II til at køre. Det er blevet udskudt måned efter måned, og der er ikke sket fremskridt.

Vi gør heller ikke fremskridt på det andet område, som er særdeles vigtigt med hensyn til politisamarbejde, nemlig kampen mod organiseret kriminalitet og praktisk samarbejde mellem politiorganisationerne. Vi mangler en klar retlig ramme. Jeg har desværre heller ikke fundet noget om dette emne i arbejdsprogrammet for 2009. Jeg ville gerne se et større engagement på dette område.

For det tredje er migration, migrationsnettet, indvandring og det blå kort, som vi skal drøfte i morgen, beskrevet i programmet. Offentligheden ville acceptere øget åbenhed for indvandring, hvis vi klart forklarede dem, at vi bekæmper ulovlig indvandring, og at vi vil sætte en stopper for denne ulovlige indvandring. Det er en af de sammenhænge, vi ikke må overse.

Jan Andersson (PSE). – (SV) Fru formand, fru kommissær! Det er godt, at vi har en forhandling under ét om den økonomiske krise, nedgangen i realøkonomien og Kommissionens arbejdsprogram. Disse spørgsmål hænger sammen. Det er også godt, at Kommissionen foreslår koordinerede foranstaltninger. Det afspejles dog efter min mening ikke så klart i arbejdsprogrammet.

Det er i Rådet blevet sagt, at vi nu burde reducere miljøinvesteringerne og vores ambitioner på miljøområdet. Det er jeg fuldstændig uenig i. Jeg er også uenig i, at vi, som flere andre har givet udtryk for, nu skal foretage nedskæringer på det sociale område. Vi skal faktisk gøre et modsatte. Vi har brug for investering i forskning og udvikling, ny miljøteknologi og ny infrastruktur, som er meget mere miljøvenlig end vores nuværende infrastruktur. Vi skal uddanne arbejdsstyrken og sikre, at unge får den rigtige uddannelse, så vi kan opretholde vores konkurrenceevne og styrke hver enkelt til fremtiden.

Hvis jeg så går videre til arbejdsprogrammet og ser på det sociale område, ser jeg, at dette ikke er en Kommission, der prioriterer det sociale område. Lad mig fremhæve to eksempler. Vi har lyttet til Poul Nyrup Rasmussen. Nu tror jeg, at det sociale område også bør høres. Den betænkning, som jeg var ansvarlig for,

vedrørte ligebehandling på arbejdsmarkedet i EU og retten til at gennemføre faglige aktioner for ligebehandling. Kommissionen skal nu besvare den med konkrete foranstaltninger for ligebehandling på arbejdsmarkedet i EU ved at ændre direktivet om udstationering af arbejdstagere og ved hjælp af en social protokol. Det var det første spørgsmål. Det andet er det, der sker på området for arbejdsmiljø, hvor vi ser en stigning i antallet af ulykker i hele EU, i hvert fald i nogle medlemsstater, fordi vi prioriterer det område lavere. Det er noget, som Kommissionen skal reagere overfor, så vi kan opnå bæredygtig udvikling, dvs. økonomisk, miljøvenlig og social udvikling.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil tale om det, der sker i forbindelse med realøkonomien, set fra Udvalget om det Indre Marked. Jeg besøgte nogle små virksomheder for to uger siden – succesrige virksomheder, der leverede til rumfarts-, bil- og energiindustrien.

Deres problem er, at de har ansat mange faglærte medarbejdere, men deres ordrebøger er skrumpet ind eller er nogle steder helt tomme. Det er dem, vi skal tænke på. Hvis de ikke er her efter denne recession, hvis de kompetencer ikke er her, så vil vi være i alvorlige vanskeligheder. Det er de virksomheder, der skal investere i nye produkter og tjenester, og som skal udvikle og uddanne deres medarbejdere.

Jeg siger derfor til Kommissionen, at små virksomheder vil blive motoren i skabelsen af nye arbejdspladser. Vi behandler i øjeblikket en lov om små virksomheder. Gennemførelsen af den er sikkert omtalt i dette ret lange og trættende dokument, men Kommissionen burde have set på de reelle prioriteter for at medtage nogle af de ting, vi har arbejdet på her, som faktisk vil hjælpe realøkonomien. Det er her, Deres prioriteter ligger. Jeg har slet ikke en fornemmelse af, at dette er et reelt svar på krisen overhovedet.

Der er nogle pæne ord forrest, men jeg kan ikke se, at programmet er ændret. Så mit budskab til Dem, Margot Wallström – og jeg håber, De vil tage det med tilbage til formand Barroso – er, at dette ikke er godt nok. Vi har brug for reel handling på de områder, der vil udgøre en reel forskel for arbejdspladserne derude nu og i fremtiden.

De andre, der kan hjælpe os, er naturligvis de offentlige investorer, som fastholder og opretholder projekter og anlæg, bæredygtigt byggeri, indkøb af grønne køretøjer og navnlig investering i telekommunikationsnet af næste generation.

Jeg vil slutte med dette afgørende punkt. I næste uge vil Rådet (og jeg beklager, at ministeren ikke længere er her) have mulighed for at godkende en fælles holdning til telekommunikationspakken, der vil bane vejen for denne investering.

Vi hører, at nogle kommissærer ikke er begejstrede for det. Jeg håber, De vil fortælle dem, at det er afgørende for den europæiske økonomis fremtid, at pakken godkendes af Rådet på fredag.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Fru formand! Jeg har en indledende bemærkning. Det er sandt, som det er blevet sagt af mange, at Europa bør spille en større rolle på verdensplan, men Europa bør også i meget højere grad tale med én stemme i stedet for at være splittet, som tilfældet er i øjeblikket. De store medlemsstater skal acceptere og anerkende, at vi nu skal vise en forenet europæisk front. Når alt kommer til alt, er den førende rolle i forbindelse med regulering, omregulering, tilsyn og forbedring af de finansielle markeder ikke Gordon Browns eller Nicolas Sarkozys åndsprodukt, men de europæiske institutioners. Vi burde i Europa nu forsvare det, der er blevet fastsat.

Bortset fra dagsordenen for de finansielle markeder skal hele opmærksomheden nu rettes mod den økonomiske krise, vi står overfor. Alle alarmklokker ringer. Her skal vi også handle internationalt. Vi skal i Europa handle på en mere europæisk måde og med en europæisk redningsplan. Det skal ikke bare være mere af det samme. Vi vil gerne se en rigtig kovending. Bruegheløkonomerne har mistet troen og går nu ind for øgede udgifter. Forbehold skal vendes til tankeprovokerende politik. Det, som de foreslår, denne ene procent, er efter min mening alt for lidt, og vi kan ikke nå resultater med den sænkning af momssatsen på 1 %, som de foreslår, fordi tallene i faldet er meget højere. I Nederlandene står byggeindustrien f.eks. over for et fald på 20 %, så vi burde efter min mening indføre lavere moms her, så boligmarkedet i hele Europa får en saltvandsindsprøjtning.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Fru formand, fru kommissær! Som koordinator for regionalpolitikken for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil jeg hjælpe med at finde løsninger på en meget proaktiv måde. Europa skal bestemt komme med en handlingsplan nu. Jeg tilslutter mig hr. Barrosos holdning i denne henseende.

Investeringer gennem strukturfondene og Samhørighedsfonden – med 60 mia. EUR om året fra EU, som fordobles til 120 mia. EUR af medlemsstaterne – ville gøre det muligt at være aktiv og mere fleksibel og sætte skub i tingene. Dette vedrører specifikke investeringer, både gennem Lissabonstrategien, hvad angår viden, og gennem Göteborgstrategien, hvad angår energi og økologi.

Det handler som altid om arbejdspladser. Det handler om at omskole mennesker, der har mistet deres job, så de kan klare sig i den nye økonomi. Kun med denne holdning og med mennesker, der har sunde kvalifikationer, kan vi efter krisen se fremad mod fremtiden igen.

Programmet skal i sin nuværende form finjusteres på en række områder. Forordningerne for 2007-2013 kan f.eks. blive mere fleksible. Midler kan overføres inden for de operationelle programmer i medlemsstaterne selv. Midler, som endnu ikke er blevet fordelt – og det drejer sig om store summer – kan bruges hurtigere. Vi kan omsætte den holdning, som Parlamentet har vedtaget, nemlig at bruge de midler, der endnu ikke er fordelt under reglerne for n+1, n+2 og n+3 i den indeværende periode, samt evt. midler, der er tilbage fra den foregående periode, til handling.

Vi anmoder Kommissionen – og jeg ved, at fru Hübner arbejder på sagen – om at udforme en ændringspakke for at demonstrere vores dynamik over for offentligheden inden næste års valg. Vi afventer ivrigt disse forslag og opfordrer Dem til at handle omgående. Tillykke til Kommissionen indtil videre, men der skal i fremtiden ydes en større indsats, hvilket Parlamentet er parat til.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! G20-topmødet har fastlagt en meget ambitiøs dagsorden, som simpelthen er at sikre, at den finansielle globalisering underkastes regler. I Europa betyder dette, at vi skal lære af vores erfaringer og drage nytte af læren om kapitalismen, som er et interessebaseret system uden regler, hvor man, hvis man er for grådig, kan ende med ingenting.

Kommissionens formand har rejst visse spørgsmål over for os, så vi ikke giver efter for populisme, men der er nogle ting, som kan gøres. Kogalskab viste os, at man ikke kan sælge skadelige og rådne produkter i supermarkeder og hos slagtere, og at der skal være regler.

I Europa kan vi gøre noget, hvis vi lærer af vores fejl, som det er sket i mit land. Vi kan f.eks. beslutte, at bankerne, realkreditinstitutter og finansielle institutioner skal oprette fonde til krisetider, eller at transaktioner uden for balancen og udokumenterede kapitalfremskaffelsesprocesser skal forbydes. Det ville være et skridt hen imod den fornuftige forvaltning, som finansielle institutioner burde praktisere, og som vi stadig ikke har opnået i Europa.

Det ville efter min mening være fornuftigt, hvis Kommissionen ydede en indsats på dette område.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I lyset af finanskrisen frigøres der pludselig enorme pengesummer, herunder summer til afbødning af den økonomiske krise. Hvis jeg har forstået mine kolleger korrekt, ønsker vi alle også at sikre, at disse penge kommer til at flyde.

Jeg vil gerne oplyse Kommissionen på dette tidlige trin, at vi forventer, at den løser sin opgave. Det betyder, at spørgsmålet om regulering af disse penge stadig er på dagsordenen. Vi kan derfor ikke være tilfredse med det arbejdsprogram, Kommissionen har fremlagt for 2009. Vi er skuffede over, at dette aspekt af Deres arbejde ikke har været det centrale fokusområde. Barrosokommissionen har opnået meget på dette område, men den præciserer også, at den ikke betragter spørgsmålet som vigtigt for 2009. Det vil jeg gerne advare Dem imod.

Vi er også skuffede over, at Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig ikke får gavn af et nyt retligt grundlag. Der er risiko for, at tingene vil gå i hårdknude i Rådet, når de 27 medlemsstater ikke længere kan blive enige om bekæmpelsen af svig. Vi havde også forventninger til Kommissionen i denne henseende, forventninger, som tilsyneladende – efter at have læst programmet – ikke opfyldes.

Vi er endvidere skuffede over, at der ikke er flere detaljerede oplysninger om de nationale opgørelser. Hvis vi tillader mere frihed med hensyn til vores udgifter på den ene side, skal vi også sikre, at medlemsstater underlægges passende forpligtelser på den anden side.

Jeg forstår ikke, at Barrosokommissionen ikke vil udvikle og vise sin største succes: afsløringen af modtagerne af støtte. Hvorfor bruger De ikke dette til at vise, hvordan EU's midler bruges? Hvorfor analyserer De ikke, om vi faktisk når vores politiske mål ved hjælp af informationer fra disse data?

Vi har med rette store forventninger til Dem. Vi burde kunne forvente mere end det, der er fremlagt i lovgivnings- og arbejdsprogrammet. De burde bruge vores kritiske solidaritet og vores spørgsmål til videreudvikling.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Fru formand! Regeringsledere bør midt i en krise i fællesskab planlægge deres sociale foranstaltninger, ikke kun deres økonomiske. Bankerne skulle naturligvis reddes, men Europa bør allerede nu fokusere på at redde mennesker med lave og gennemsnitlige indkomster og stimulere beskæftigelsen og den sociale samhørighed.

Socialstaten og den sociale samhørighed må ikke blive de svageste spillere på åbne og uregulerede markeder eller i den europæiske økonomiske politik, en overlevelsespakke, vi kaster ud til alle, der er ved at gå under i krisen. Tværtimod er de kernen i den europæiske økonomiske vækst, og det er som sådan, de skal behandles.

For at opnå dette har vi for det andet brug for omgående at tilpasse betingelserne i stabilitetspagten. Vi har brug for en ny social Maastrichtaftale, en bæredygtig pagt for vækst, beskæftigelse og social beskyttelse baseret på strenge regler og forudsætninger.

Europa skal for det tredje være på global forkant med innovation og nye teknologier ved at investere midler i uddannelse og forskning i grøn udvikling. Det er naturligvis noget, som vil medføre en kraftig forøgelse af det europæiske budget. Vi skal langt om længe gå fremad.

Sol, vind og vand skal være fremtidens olie. Dem, der udnytter dem, vil skabe millioner af arbejdspladser til deres borgere og et velstående samfund. Hvis Europa efterlades tilbage, vil USA med Barack Obama, hvis valg vi alle hylder, tage førerpositionen, og vi vil tabe, som nogle siger nu.

Vi har for det fjerde brug for nye regler for markedsgennemsigthed, -regulering og -tilsyn. Det nuværende system, som skabte krisen, hvor gevinsterne høstes af få private enkeltpersoner, og hvor samfundet som helhed bærer tabene, vil resultere i nye kriser.

Robert Sturdy (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Mens verden oplever den vigtigste finanskrisen, der nogensinde har ramt os, oplever vi, at Doharunden indtil videre også er mislykket. Det er af afgørende betydning. Jeg har lige talt med Baroness Ashton – eller kommissær Ashton, som hun er nu – og jeg tror, at hun vil bringe os fremad på en progressiv og fremtidsorienteret måde. Finanskrisen skal fremhæves, og det samme skal behovet for at uddybe Europas forhold til dets centrale partnere, herunder den nye regering i USA, men også endnu vigtigere generaldirektøren for WTO, Pascal Lamy, som stiller op til såkaldt genvalg – vi får se, om han får stillingen eller ej, men han har gode chancer for det. Vi har brug for mere handling og mindre retorik i denne forbindelse.

Hr. Brown har opfordret lederne til at undgå at skabe hindringer for handel og investeringer under den økonomiske krise. Dette er afgørende for forhandlingerne i WTO. EU må ikke tage udgangspunkt i Dickens i sin tilgang til handel. Vi skal åbne vores barrierer. Vi må ikke indføre handelsforsvarsinstrumenter. Reform vil kun være vellykket på grundlag af princippet om et frit marked. Det omfatter, som jeg har sagt, åben handel og investering.

I sidste uge mødtes Pascal Lamy med G20-landene for at udarbejde et forslag, der vil muliggøre en aftale på kort sigt. Vi håber at se noget før jul. Sådan ser Kommissionen tingene for øjeblikket. Jeg lykønsker den forrige kommissær og den nuværende kommissær med deres tilgang. EU har for første gang ledet forhandlingerne og skal lykønskes med det.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Fru formand! Det uformelle møde mellem Rådet og G20-topmødet i Washington forsøgte at besvare den vigtigste udfordring i dag: finanskrisen, som uden tvivl repræsenterer et nederlag for de nyliberale økonomiske teorier. Erklæringerne fra disse møder svarer mest af alt til at lukke staldøren, efter at hesten er løbet løbsk, og jeg er ked af at høre hr. Barroso sige, at det kun var krisen, der havde fået dem til at skifte opfattelse.

De har ikke behandlet det påtrængende spørgsmål om, hvordan recessionen standses, hvordan der kan skabes nye arbejdspladser, og endelig hvordan vi bekæmper klimaændringen uden at pådrage os unødvendige økonomiske omkostninger. De europæiske socialdemokrater har længe krævet en reform af de finansielle markeder og en koordineret indsats fra EU-regeringernes side.

Vi må efter min mening ikke kun koncentrere os om de finansielle markeder, hvor finansielle institutioner og grådige chefer har skabt den nuværende situation. Vi skal beskytte vores borgere imod prisstigninger på mad, energi og husleje, så de kan opretholde deres reallønnsniveau, og så vi beskytter deres købekraft:

Forbrugernes efterspørgsel har sammen med investeringer og eksport en meget stor indvirkning på EU's økonomiske vækst. Vi skal også beskytte de små og mellemstore virksomheders rentabilitet.

Hvis klima- og energipolitikken fastholdes i den nuværende form, især hvad angår emissionshandelsordningen og krav til kraftværker og tungindustri, vil jeg advare om, at det i Polen og andre nye medlemsstater kan føre til betydelige omkostninger og frem for alt en kraftig stigning i energipriserne. Bekæmpelse af klimaændring er et legitimt mål, men kampen kan ikke udkæmpes med midler, der hurtigt vil føre til endnu en krise, når vi ikke en gang har overvundet denne.

Carmen Fraga Estévez (PPE-DE). – (ES) Fru formand! Hvad angår planerne for fiskeripolitikken, har visse forslag, som vi har ventet på længe, været så længe undervejs, at vi nu har brug for et fast arbejdsprogram for med større sikkerhed at kunne afgøre de spørgsmål, der fremlægges for os i denne valgperiode.

Trods vores anmodninger i denne henseende og bortset fra reformen af overvågningspolitikken, som lige er fremlagt, har vi ikke kunnet få en bedre idé om, hvad der vil komme.

Kommissionens dokument fortæller os, at en af prioriteterne bliver fremlæggelsen af grønbogen om reform af den fælles fiskeripolitik. I virkeligheden repræsenterer dette dog starten på en forhandling, som først afsluttes i 2012.

Den lovede reform af den fælles organisation af markederne fremgår også af meddelelsen, men igen er vi ikke sikre på, om den vil blive fremlagt for os i første halvdel af 2009.

Jeg vil understrege, at der er en hel række af emner, som på grund af internationale forpligtelser, f.eks. fiskeriaftaler, eller multilaterale forpligtelser, f.eks. behovet for at gennemføre henstillingerne fra regionale fiskeriororganisationer i fællesskabslovgivningen, også bør indgå i lovgivningsprogrammet.

Der er også andre emner, f.eks. fremtiden for europæisk akvakultur eller forslaget om genudsætninger, som dukker op i Kommissionens arbejdsprogrammer og forsvinder igen som et spøgelse, som efter vores mening skal være prioriterede emner i betragtning af den betydning, som både sektoren og Parlamentet tillægger dem.

Vi håber derfor, at et ændret arbejdsprogram for 2009 vil blive fremlagt så hurtigt som muligt under hensyntagen til Parlamentets gentagne anmodninger.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Fru formand! De økonomisk svageste er altid dem, der lider værst under en finanskrisen. Uforståelige finansielle produkter, hvis kvalitet ikke længere blev vurderet af kreditvurderingsinstitutter, mangel på gennemsigtighed og den fejlagtige tro på, at markedet ville regulere sig selv, forstærkede kun kasinomentaliteten. Kommissionen afviste desværre også indædt at overveje lovgivningsforanstaltninger til regulering af det finansielle marked og viste sig at være fuldstændig uimodtagelig over for Parlamentets råd.

Vi skal nu lægge dette bag os og drage lære af de politiske lektioner herfra. Medarbejdere, der mister deres job nu, og som skal acceptere betydelige tab i deres pensioner på grund af pensionsfondenes højrisikoinvesteringer, skal bære omkostningerne på flere måder. Prioriteterne er nu efter og i lyset af analysen af situationen indførelsen af en hjælpeplan, bedre reguleringsmekanismer og begrænsning af skaden samt sikring af adgang til lån for nye økonomier og udviklingslande, så der igen kan skabes bæredygtig vækst. Lige så vigtigt er det, at de største skeptikere med hensyn til nødvendigheden af et større EU-budget nu må have forstået, at vi skal etablere et stærkere redskab som en sikkerhedsforanstaltning for at kunne håndtere kriser mere effektivt.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil komme med et lille til mellemstort indlæg om mit yndlingsemne, nemlig de små og mellemstore virksomheder. Det glædede mig, at Kommissionens formand, hr. Barroso, havde så mange bemærkninger om de små og mellemstore virksomheder i sine indledende bemærkninger. Hvis jeg har en bekymring, er det, at han fremsiger ord – som man er nødt til, når man taler – men vi har endnu ikke set nogen handling – en bemærkning, som Malcolm Harbour fremsatte tidligere i dag.

Jeg bemærker, at der i afsnit 3 i Deres lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 er et meget vigtigt afsnit med titlen "Bedre regulering – Indfrielse af løfter og ændring af reguleringskultur" med en kommentar om, at "enklere og bedre regulering uden unødvendige administrative byrder forbliver derfor et centralt element i Kommissionens lovgivning i 2009".

Med behørig respekt for kommissærerne, og jeg taler som en af Kommissionens store tilhængere og støtter i denne henseende, har jeg endnu ikke set bevis for dette i dette lovgivningsprogram. Der tales meget om det: Ja, vi vil gøre det, vi vil reducere med 25 % – men hvor er substansen? Hvor er reduktionen? Vi har ikke set den endnu.

For nu at vende tilbage til overskriften "Bedre regulering – indfrielse af løfter": Hvis der er ét ord, som De kan huske fra dette lovgivningsprogram, håber jeg, at dette ord bliver "indfrielse".

Til sidst vil jeg sige, at jeg anerkender, at det tager tid at skifte kultur, og som PPE-DE-Gruppens koordinator for beskæftigelse og sociale anliggender erkender jeg, at det udvalg, som jeg har været så heldig at være medlem af, ikke altid har været den største allierede i indsatsen for at opnå bedre og enklere regulering. Men jeg må lide i dette udvalg, og jeg opfordrer en af kommissærerne til at komme og lide også – selv kortvarigt – fordi vi kan være en del af problemet. Men hvis vi på nogen måde kan skabe en ny præcedens for, at ideelt set Kommissionens formand kommer og taler til vores udvalg, måske det så kan få udvalget til at hjælpe Dem i Deres arbejde, så vi bliver en del af løsningen.

Erika Mann (PSE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne tale om et emne, der indtil nu ikke har været berørt så ofte, nemlig statens rolle. Vi kan se, at integration i den globale økonomi også betyder, at vi i stigende grad skal lære, at staten skal integreres internationalt og globalt, så den kan gribe ind og udøve de nødvendige kontroller.

EU har efter min mening en enestående mulighed for at påtage sig denne rolle. Vi kan se, at der sættes større og større lid til dette. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at vise, at denne tillid er begrundet. Det omfatter, at EU igen skal undersøge sin lovgivning. Jeg kan se, at kommissær McCreevy deltager her. Jeg vil opfordre ham til omgående at benytte en anden tilgang til Volkswagenloven, end han havde planlagt. Det ville være et tydeligt tegn på, at han har forstået tidens tegn.

Jeg vil også gerne udtrykke min støtte til fru Gräßle. Hun har helt ret i, at vi bør være meget strengere med hensyn til kontrolforanstaltningerne, og jeg ville ønske, at EU også ville indse, hvordan det skal organisere sig selv på et internationalt plan. Hvorfor ikke henvende sig til Verdensbanken og Den Internationale Valutafond med én stemme? Det fungerer fantastisk i forbindelse med WTO, men vi har endnu ikke lært, hvordan vi gør det i andre sfærer. Jeg håber, at De alle vil bidrage til at gøre G20 til en organisation, der vil bestå i lang tid.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Der er sagt mange ting om finanskrisen, men det er efter min mening meget vigtigt at have ét udgangspunkt. Vi er også for selvkritiske i øjeblikket her i Parlamentet og også for selvkritiske i vores forhold til EU-institutionerne.

Vi må ikke glemme, at vi har haft en meget radikal gennemgang af vores lovgivning om finansielle tjenesteydelser i løbet af de sidste otte år. Vi har ordentlige love. Vi har ordentlige bestemmelser, og tilsynssystemet er også blevet forbedret. Vi kunne naturligvis ikke undgå krisen, men vi var ikke fødestedet for denne krise: Den blev født i USA. Den blev født i USA på grund af deres mangel på regulering, deres mangel på tilsyn og deres mangel på ordentlig gennemførelse.

Vi skal undgå at overreagere i Europa. Tiden er ikke den rette til at give efter, idet vi har gode konsekvensanalyser og en bedre dagsorden for regulering, som Philip Bushill-Matthews lige sagde. Tiden er den rette til at have velmårettede, velforberejdede forslag og gennemføre dem. Hvis vi reagerer forkert, kan det have alvorlige konsekvenser. Det kan påføre os en endnu alvorligere krise. Hvis vi f.eks. accepterer lovgivning, som gør genopretningen af de finansielle markeder vanskeligere, vil det ikke være til gavn for de europæiske borgere.

Vi skal tage det roligt, og vi skal forsøge at undgå upassende, dårlig målrettet og dårlig forberedt lovgivning, og vi må ikke være for selvkritiske «Kommissionen skal takkes for at gennemføre denne vigtige ændring i den europæiske lovgivning og det europæiske tilsynssystem».

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Vi befinder os midt i en dyb finanskriser, der er unik fra mange perspektiver. Den er unik, fordi det er den første globale finanskriser, og fordi verdensøkonomien også befinder sig i en recession.

Men det kan være godt at få lidt perspektiv på de begivenheder og den udvikling, vi oplever i øjeblikket, fordi vi også har oplevet 25 års hidtil uset og unik global økonomisk vækst, som har bragt mere end to milliarder mennesker ud af fattigdom.

Jeg må sige, at jeg har hørt meget lidt om dette fra den del af Parlamentet her i aften, hvor de siger, at den åbne økonomi har slået fejl. Er det en fejl, at to milliarder mennesker er kommet ud af fattigdom? Selvfølgelig ikke. Men vi ser i dag en ny struktur i den globale økonomi, og den kendsgerning, at mødet i Washington var et G20-topmøde og ikke et G7-topmøde, er et udtryk for den nye virkelighed, vi lever i. Det er godt, fordi hele dominansen af den transatlantiske økonomi ikke længere eksisterer. Det er generelt godt, fordi det betyder, at andre dele af verden har kunnet udvikle velstand.

Det har i denne periode skabt ubalance: store overskud i lande, som f.eks. Kina, og store underskud i lande, som f.eks. USA, sammenkoblet med en unik og kunstig lav rente i den amerikanske økonomi, som har øget sin kreditvolumen mere end nogensinde.

Det er interessant at bemærke, at vi har haft den samme forhandling her i Parlamentet, hvor kolleger fra den side krævede yderligere sænkelse af renterne. Hvis vi havde gjort det, ville problemerne i Europa have været endnu større, end de er nu.

Nu skal vi sikre, at vi kan omstrukturere og genoprette den globale økonomi, og jeg tror, at EU skal spille en vigtig og afgørende rolle i denne forbindelse. Vi skal sikre, at vi gør det, der blev sagt på Washingtonmødet, nemlig sikrer fri handel og åbne markeder, samtidig med at vi siger "nej" til protektionisme, fordi det ville hindre genopretningen mere end noget andet. Vi skal sikre, at lovgivningsrammen for de globale finansielle markeder tilpasses virkeligheden i verdensøkonomien i dag. Det er vores opgave, og vi skal føre an i løsningen af den og udvikle velstanden endnu mere.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Der er alvorlig risiko for, at vi haster os ud i overdreven og vildledt regulering med utilsigtede konsekvenser. Et eksempel i det nye kapitalkravsdirektiv er den foreslåede tilbageholdelse af 5 % af overskuddet fra securitisation. Dette vil kun sætte en prop i opbygningen af kredit. Manglen på muligheder for securitisation er hovedårsagen til den aktuelle kreditdørning Vi har brug for, at bankerne låner ud, men nej, dette vildledte princip, der mangler en konsekvensanalyse, vil forhindre en genstart af securitisation og kreditgivning, som erhvervslivet og industrien har så stor brug for. Spørg bilindustrien, hvordan den vil blomstre, hvis der sættes en stopper for securitisation.

Dette er kun ét eksempel. Hvis vi suspenderer pålidelige og rimelige regnskaber, og hvis vi forsøger at afskaffe hedgefonde og private equity og incitamenter for innovatorer, risikovillige investorer og endda bankfolk, som Martin Schulz og Den Socialdemokratiske Gruppe kræver, vil vi kun forsinke og helt aflive genopretningen.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru formand! En række talere – herunder min kollega, Brian Crowley, fra Irland – har bebrejdet bankerne, at de handlede som banker og maksimerede de kortsigtede overskud til lovens grænser. Denne krise fik lov til at udvikle sig, fordi regeringerne alle steder løb fra deres ansvar for at lede økonomien, herunder bankerne, på en tilstrækkelig måde. De fleste siddende regeringer har ignoreret historien og accepteret de ideologiske besværgelser, vi lige har hørt fra de tre sidste talere, nemlig at markedet er et selvbalancerende naturligt fænomen, og at regeringen ikke bør gribe ind i det.

Kendsgerningen er, at Adam Smiths usynlig hånd er en lommetyv. De lommer, der tømmes, er lommerne på de arbejdstagere, som mister deres arbejdspladser, de familier, som mister deres bolig, og dem, der allerede er fattige, og som mister deres opsparinger og pensioner. Det er ikke bankfolk og højrefløjspolitikere, der mister. Dette vil ske igen, medmindre vi klart definerer en ny økonomisk ramme, som sætter os i stand til at sikre, at banker og industrier tjener samfundet, og som sætter regeringerne i stand til at regere i offentlighedens interesse.

Olle Schmidt (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg mener, at Adam Smith har opnået meget gode resultater, navnlig i Irland! Jeg tror, vi kender konsekvenserne dér.

(SV) Fru formand, fru kommissær! Det er efter min mening vigtigt, at EU og resten af verden via G20-topmødet har handlet og sagt, at de vil fortsætte med at handle sammen. Det er noget nyt i den globale politik. Et europæisk og globalt tilsynssystem repræsenterer yderligere vigtige skridt. Lad os derefter sikre, at vi kan fastlægge fleksible regler for fremtiden, så vi ikke løser gårsdagens problemer.

Jeg vil i al ydmyghed komme med tre advarsler: en advarsel mod overregulering, som kan skabe yderligere nedgang i verdensøkonomien, en advarsel mod en for stor statslig hjælpepakke for at redde industrier i krise – vi har et par eksempler i Sverige, som kommissæren kender særdeles godt – og en advarsel mod protektionisme og lukkede grænser. Vi må ikke falde i samme form for krise som i 1930'erne.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Jeg vil henvende mig til Kommissionen, fordi Rådets repræsentant ikke længere er til stede. Jeg er overbevist om, at hr. Barrosos forslag ikke vil løse den aktuelle krise, fordi han har glemt én faktor, nemlig årsagerne til krisen. Det er vores produktionsdrevne system og vores opfattelse af udvikling, som ødelægger og udnytter jorden og dens befolkning.

Krisen er ikke ovre. Det skal vi huske. Jeg tror faktisk, at dette kun er begyndelsen. Vores samfund er sendt til tælling, og der venter os langt mere. Mens verdens ledere ikke anerkender behovet for at skifte kurs, kan vores medborgere efter min mening ikke forstå, hvordan milliarder af euro kan findes for at købe bankerne fri i dag og bilindustrien i morgen på et tidspunkt, hvor indholdet af husmødrenes indkøbskurve konstant svinder ind.

De foreslår økonomiske genopretningsforanstaltninger, men hvis det er det samme, som man har forsøgt i de forgangne år, og som har resulteret i kaos, er De på det forkerte spor. Vi skal virkelig reducere vores økologiske fodaftryk. Det er problemet. Hvordan vil De løse det?

(Formanden fratar taleren ordet)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Vi taler nogle gange om storslåede designs og store planer og ambitioner. Jeg blev for nylig berørt af den canadiske finansministers ord, da han talte om at være kedelig, uspændende og forsigtig. Jeg foreslår, at vi ser nærmere på det, han sagde, fordi han sagde, at god regulering begynder hjemme, og inden vi ser på verden, skal vi se på os selv – selv om jeg er tilbøjelig til at mene, at overdreven regulering er lige så skadelig som ingen regulering overhovedet. Vi skal derfor være meget afbalancerede i denne forbindelse.

Hvad vi end gør, er der mennesker i virksomheder, på gårde og i husholdninger, som ikke kan få blot små kreditter til at holde sig i gang. Jeg var på en gård i Irland for nylig, og de kunne ikke få deres kassekredit på 25 000 EUR fornyet. Det er virkelig et alvorligt problem, og vi skal løse det.

På arbejdsprogrammet har vi budgetgennemgangen, gennemførelsen af sundhedstjekket og gennemgangen af fiskeriet. Det vil blive et travlt år, og jeg ønsker Dem held og lykke.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Tak for alle de interessante indlæg. Måske det er endnu en "mission impossible" at forsøge at indsamle og besvare alle medlemmernes forskellige holdninger til lovgivnings- og arbejdsprogrammet på en tilfredsstillende måde. De går fra gmo'er, som vi har hørt, via fisk til WTO og hele finanskrisen. Jeg her derfor muligvis ikke tid eller mulighed for at besvare alle Deres detaljerede spørgsmål i tilfredsstillende grad.

Jeg vil først og fremmest sige, at vi ikke har haft noget, der ligner "business as usual", siden denne krise slog igennem. Ved min side har jeg min kollega, som også er ansvarlig for en stor del af svaret, og bag mig er Charlie McCreevy. De ved bedre end nogen anden, at vi har skullet arbejde på dette lige fra første færd. Jeg vil også sige, at Kommissionen har reageret usædvanlig hurtigt på finanskrisen. Jeg kan huske, at vi tidligere lykønskede os selv, hvis vi havde svaret på et af de olieudslip, vi har oplevet, inden for tre måneder, og vi troede, at det var en form for rekord, men denne gang er det faktisk lykkedes for os at fremsætte og vedtage vigtige forslag på bordet inden for 24 timer. Så det har bestemt ikke været "business as usual", og vi vil heller ikke opleve det fremover. Vi skal fortsætte med at besvare recessionen, som vi allerede har set begyndelsen af. Det er absolut klart.

Alle Deres indlæg viser også behovet for at skabe den rette balance. At skabe den rette balance med hensyn til miljøproblemer og sociale problemer – alt dette skal vi tage fat om. Men hvorfor mener De, at det, der findes i de strategiske initiativer, som f.eks. betænkningen om Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse og forslag efter 2010, en europæisk ramme for genopretning og tilsyn med finansmarkeder i fremtiden, ikke vil indeholde sociale spørgsmål og omhandle alle bæredygtighedskriterierne? Det skal naturligvis afspejle denne balance, og det er det, som vi også vil arbejde på, når vi færdiggør de meget detaljerede forslag, der skal være klar fra nu af. Denne balance og den rigtige balance mellem at regulere og at lade markedet fungere er afgørende for os og er noget, som vi fuldt ud er bevidste om.

Jeg mener også, at dette vil påvirke vores troværdighed, fordi vi kun bliver troværdige, hvis vi også fuldfører disse strategiske initiativer, de ting, vi har udpeget som strategiske og prioriterede initiativer, med de meget konkrete opfølgings- og gennemførelsesforanstaltninger, og først da kan vi spille en ledende rolle i forbindelse med G20 eller Den Internationale Valutafond eller påvirke resten af verden på energi- og klimaområdet. Vi vil opnå denne troværdighed ved at opfylde de løfter, vi giver i dette arbejdsprogram.

Vi sætter stor pris på den dialog, vi længe har ført med forskellige udvalg i Parlamentet, og den overordnede politiske debat, vi har deltaget i, og det vil jeg gerne takke for. Det hjælper os med at opfylde løfterne. Det hjælper os med at få de rigtige detaljer ind i listerne over forslag.

Som De dog ved, og som det fremgår af vores arbejdsprogram, er dette et meget usædvanligt tidspunkt, fordi det er en form for overgang med et nyt Parlament og en ny Kommission. Og på grund af valget til Parlamentet næste forår har De anmodet os om ikke at blive ved med at levere, fordi De ikke længere kan modtage og bruge det til noget nyttigt.

Jeg vil blot nævne én ting mere, og det er de små og mellemstore virksomheder, fordi flere af Dem nævnte de små og mellemstore virksomheder. De er naturligvis absolut centrale for løsningen af problemerne i forbindelse med finanskrisen, og derfor vil vi opfylde vores løfter. Vi har allerede udarbejdet en lov for små og mellemstore virksomheder, og naturligvis kommer der en opfølgning, en gennemførelse af denne lov.

Det samme gælder for den sociale pakke, vi har fremlagt. Nu drejer det sig om gennemførelsesforanstaltninger. Hvis De ikke finder ethvert forslag inden for ethvert område i netop dette forslag, betyder det ikke, at vi er holdt op med at arbejde på det, eller at vi ikke kommer tilbage med detaljerede forslag, men balancen er absolut afgørende.

Når vi taler med én stemme, hjælper det, hvis vi også har ét budskab eller ét koordineret budskab i alt, hvad vi gør, og det er efter min mening stadig afgørende for os alle.

Lad mig endelig sige, at De i dette lovgivnings- og arbejdsprogram vil se, at vi for første gang har identificeret kommunikationsprioriteter. Da det er min portefølje, vil jeg understrege dette og minde Dem alle om, at vi har foreslået fire punkter, der skal være fælles kommunikationsprioriteter næste år: valget til Europa-Parlamentet naturligvis, energi og klimaændringer, 20-året for Berlinmurens fald og fremme af vækst, beskæftigelse og solidaritet, hvilket betyder, at pakken også omfatter bekæmpelse af finanskrisen.

Vi arbejder allerede sammen for at forberede arbejdet på disse prioriteter, og jeg kan forsikre Dem, at vi vil bidrage til det arbejde, som Parlamentet udfører i forbindelse med forberedelsen af valget. I morgen skal jeg mødes med Præsidiets arbejdsgruppe vedrørende kommunikation for at se, hvordan vi kan hjælpe og støtte Parlamentets arbejdsplaner for kommunikation vedrørende valget til Parlamentet.

Der ligger dermed meget vigtigt arbejde foran os. Hvis vi vil bevare troværdigheden og legitimiteten, skal vi mobilisere vælgerne for at sikre, at de afgiver deres stemme i juni næste år. Med en kombination af gode politikker og god kommunikation kan vi efter min mening fortrøstningsfuldt gå ind i det vanskelige år, der ligger foran os. Hvis vi samarbejder, kan vi være endnu mere fortrøstningsfulde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen om forslagene til beslutninger om Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 finder sted under mødeperioden i december i Strasbourg.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Det nylige Washingtontopmøde var grundlæggende starten på en proces, som de nationale ledere skal forpligte sig til for at minimere indvirkningen af den globale finanskrise.

I en tidsalder med globalisering, hvor de enkelte landes økonomier er tæt forbundet med hinanden, skal det internationale samarbejde om at standse krisen prioriteres. Jeg tænker her ikke kun på en fælles EU-holdning til mange problemer, men også specifik fælles indsats og praktiske foranstaltninger med henblik på at afbøde virkningerne af finanskrisen.

Ekspertter hævder, at den polske økonomi er en af de få, som kan modstå en eventuel økonomisk depression, selv om man ikke kan forudse det omfang, som krisen kan få globalt.

Vi skal allerede nu være parate til at indføre relevante kriseforebyggelsesforanstaltninger, hvor regeringerne i de forskellige lande spiller en central rolle. De skal om nødvendigt tilbyde kapitalstøtte til konkurstruede finansielle institutioner.

Jeg vil endnu en gang fremhæve den vigtige rolle, som staten skal spille i forebyggelsen af en global krise gennem indgreb i de lokale finansielle markeder.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) Dette er på en måde en central del af løsningen af problemet, fordi fastlæggelse af globale regler for de finansielle markeder vil ikke blive andet end ønsketænkning, medmindre vi kan opnå reel fælles enighed i EU. Fornuftige mennesker ville sige, at en massiv mangel på både regulering og tilsyn samt de mangler, der er blevet afsløret i en særdeles forenklet økonomisk filosofi, giver et klart svar på, hvad vi skal gøre.

Nogle hævder dog stadig, at blød regulering skal være omdrejningspunktet for det nye system. De tager efter min mening fejl, enten hvis de virkelig mener det, eller fordi de er drevet af snæversynede interesser. Verden har ændret sig dramatisk i de sidste par årtier. Undergangen af et vildledende paradigme (som ligestiller frie markeder med ingen regulering) skal ses i sammenhæng med en mere og mere flerpolet økonomisk verden i forsøget på at skabe et nyt internationalt finansielt system.

Et åbent globalt økonomisk system afhænger velsagtens af sidstnævnte. Jeg håber, at den nye amerikanske regering vil være imødekommende i denne henseende, men vi skal i Europa vokse med denne periodes vigtighed. Vores indbyrdes mundhuggeri og manglende evne til at indgå kompromis tegner ikke godt i denne henseende.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (HU) Vores første opgave er at genskabe tilliden til de finansielle markeder for at forhindre en yderligere forværring af krisen. Fra dette perspektiv bærer politikerne et enormt ansvar.

Vi har ikke kun brug for hurtige og tillidsskabende makroløsninger, vi har også brug for at forhindre, at en lignende finanskris kan forekomme igen.

Alt dette er ikke blot en mindre forhindring for blind kapitalisme, som det er blevet sagt på det seneste. Det er i stedet en fremragende mulighed for at tilvejebringe en meget mere effektiv og legitim finansiell og tilsynsmæssig regulering.

Endelig kan vi menneskeliggøre kapitalismen!

Vi skal også være opmærksomme på, at krisen truer både banker og de store virksomheder, og den forårsager problemer i borgernes dagligdag.

Vi har brug for en bæredygtig løsning på krisen, og hvis det betyder, at vi skal omforme verden, så skal vi gøre den meget mere retfærdig, menneskelig og rationel.

Der er regioner i Europa, hvor livet også før krisen forekom håbløst. Ud over at redde økonomien skal vi fokusere på konkrete løsninger for de dårligst stillede, dvs. dem, der lider mest under virkningerne af krisen, og som befinder sig i de største økonomiske og sociale vanskeligheder.

Hvis vi ikke gør det, vil den gennemsnitlige borger overleve krisen og vokse igen, men vi vil forværre den dybe armod i lang tid.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Finanskrisen har ramt hele verden. Dette er efter min mening en økonomisk krise, mens finansverdenen, som normalt smører økonomiens hjul, er grebet af en tyfon. René Thoms katastrofeteori er tilsyneladende blevet afprøvet. Samtidig skal dens moralske aspekter også bemærkes, og dette er blevet påpeget af mange økonomer.

Her vil jeg gerne citere Ettore Gotti Tedeschi: "Er det logisk og etisk at skabe en illusion af udvikling alene baseret på væksten i det private forbrug, er det logisk og etisk, at væksten i forbruget absorberer væksten i sociale omkostninger (pensioner og sundhedsydelser), så der fremprovokeres skattestigninger, er det logisk og etisk at omdanne et samfund af sparere til et samfund af gældsplagede forbrugere, og er det logisk og etisk at tvinge det globaliserede menneske til at søge arbejde langt væk fra hjemmet?"

Prisen for denne mangel på en etisk dimension vil blive høj, fordi vi betaler for grådighed og for de risici, der tages med andre menneskers penge af uansvarlige personer, som har skabt skattely til sig selv. Det er skatteyderen i både Europa og USA, der skal betale for denne griskhed og uærlighed. Vi bliver fattigere. Banker bliver mindre vigtige i økonomien, som producerer mindre og har brug for færre arbejdstagere, og derved er der skabt en dominoeffekt.

De moderne markeder har brug for vished og overholdelse af regler. Vi har brug for foranstaltninger til at beskytte de fattigste og samtidig beskytte vores aktiver mod at blive opkøbt for nærmest ingenting. Der vil i hvert fald gå flere år til, inden denne nødindsats virker.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) En særlig velkommen del af Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram er de foranstaltninger, der efter planen skal bekæmpe den økonomiske krise i Europa. Næste år skal europæisk politik kortlægge de langsigtede udsigter for EU og i samarbejde med offentligheden begrænse de negative virkninger, som krisen på det finansielle marked har på hele den europæiske økonomi.

Virkningerne af kriser som denne mærkes ofte senere i realøkonomien. Ud over de foranstaltninger, de enkelte stater iværksætter, skal Europa indføre foranstaltninger for at holde de negative konsekvenser på et minimum.

2009 vil være afgørende i kampen mod klimaændringer.

Næste år vil Europa få chancen for at markere sig som en stærk international partner på miljøområdet. Fastlæggelse af EU's forhandlingsposition inden FN's klimatopmøde i København har ikke kun høj prioritet, hvad angår miljøspørgsmål – den hænger også sammen med andre politiske områder. EU kan bevise sig selv som en drivkraft, ikke kun for det europæiske kontinent, men for beskyttelsen af klimaet på globalt plan.

Næste år skal vi dog sikre, at det igangværende arbejde ikke glemmes på grund af de vigtige initiativer, der ligger foran os.

Selv om status for den fælles landbrugspolitik er blevet gennemgået i år, skal landbrugssektorens interesser fortsat prioriteres højt i europæisk politik.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Kreditstramningen, denne dybe krise for det kapitalistiske system, er den nuværende svøbe for arbejdstagerne, som forværrer problemerne med arbejdsløshed, underminerer de sociale sikrings- og pensionssystemer og yderligere reducerer indkomsterne og levestandarden for arbejderklassens familier.

Kapitalen og dens politiske repræsentanter lægger byrden fra kreditstramningen på arbejdstagernes skuldre og forsøger et totalangreb på arbejdstagernes rettigheder for at sikre deres egen rentabilitet.

Rådet og Kommissionen overtager i deres erklæringer sammen med Parlamentet kapitalens holdninger og fortsætter med den samme katastrofale økonomiske og monetære politik ved at kræve hurtigere kapitalistiske omstruktureringer og reformer på arbejdstagernes bekostning. De støtter Den Økonomiske og Monetære Union, Maastrichttraktaten og de fire friheder, stabilitetspagten og reduktionen i de sociale udgifter inden for rammerne af finansiell disciplin. De kræver, at EU fører strengere tilsyn med medlemsstaterne, og de glæder sig over og styrker EU's socialt ukontrollerede rolle med henblik på at støtte kapitalen mere effektivt. De kræver hurtigere og mere trofast anvendelse af den arbejdstagerfjendtlige Lissabontraktat og den generelle retning af den økonomiske politik i EU.

Arbejdstagernes og arbejderklassens erfaringer får dem til at afvise og gå til modangreb mod den barbariske politik.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

12. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. - Næste punkt er spørgetid (B6-0484/2008).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Spørgsmål nr. 1 af **Bernd Posselt** (H-0794/08)

Om: Kristne i Tyrkiet – klosteret Mor Gabriel

Hvorledes evaluerer Rådet situationen for det kristne mindretal i Tyrkiet og navnlig de aktuelle tvister om den delvise ekspropriering af klosteret Mor Gabriel i Østtyrkiet?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Må jeg svare fru Harkin ved at fortælle hende, at Rådet lægger stor vægt på spørgsmålet om religionsfrihed i Tyrkiet, som det har vist ved flere lejligheder.

Den specifikke sag, som fru Harkin henviser til, behandles stadig af de tyrkiske domstole, og jeg kan ikke kommentere den på nuværende tidspunkt, men vi overvåger sagen meget nøje.

Generelt vedrører Deres spørgsmål religionsfrihed i Tyrkiet. Det er et meget vigtigt emne, og Tyrkiet skal omgående gøre fremskridt og vedtage konkrete foranstaltninger med henblik på at etablere en egentlig retlig ramme. Disse forhold rejses løbende af EU inden for rammerne af dialogen med Tyrkiet og blev specifikt rejst på det sidste møde i Associeringsrådet EU-Tyrkiet den 27. maj 2008. Ved den lejlighed bemærkede EU den tyrkiske regerings erklærede intention og fornyede forpligtelse til at forfølge reformprocessen og tage fat om de eksisterende mangler og understregede behovet for, at sådanne forpligtelser hurtigt omsættes til effektive og konkrete foranstaltninger.

Der kan observeres visse fremskridt: Tyrkiet har f.eks. iværksat foranstaltninger ved at vedtage ændringer af loven om sammenslutninger i februar 2008. Takket være disse ændringer er forbuddet mod udlændinges etablering af sammenslutninger i Tyrkiet blevet ophævet, og nu gælder princippet om gensidighed.

Trods disse prisværdige træk i loven om sammenslutninger er der dog stadig behov for at løse de mange problemer, som religiøse samfund og minoriteter stadig oplever, navnlig med hensyn til deres retlige status og, må jeg understrege, deres ejendomsrettigheder.

Spørgsmålet om religionsfrihed blev derfor rejst endnu en gang inden for rammerne af den politiske dialog på ministermødet i Bruxelles den 15. september, og Rådet kan forsikre fru Harkin, at det fortsat meget nøje vil overvåge problemet med religionsfrihed, herunder gennemførelsen af den nye lov om sammenslutninger, og at det vil rejse dette spørgsmål over for de tyrkiske myndigheder på alle niveauer, det finder passende.

Jeg har desværre netop hørt, at det var Bernd Posselt, der faktisk stillede spørgsmålet. Det er ikke, hvad der stod i mine papirer, og jeg beklager.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Jeg er formanden for Rådet dybt taknemmelig. Det var mit spørgsmål. Tak for det meget gode svar. Frankrig har traditionelt haft en langvarig forbindelse med de kristne i Nær- og Mellemøsten. Jeg har endnu et spørgsmål. Ud over sin religiøse funktion er Mor Gabriel det kulturelle og økonomiske centrum for det assyriske kristne mindretal i regionen. Hvad gør Rådet for at beskytte dette mindretal, hvis eksistens er truet? Hvad er Rådets holdning til opførelse af kirker – som stadig er meget vanskelig i Tyrkiet – hvad angår andre kristne grupper?

Jean-Pierre Jouyet. - (FR) Jeg vil begynde med at undskylde oprigtigt over for Bernd Posselt for min utilsigtede fejl. Jeg håber ikke, han tager det personligt. Som svar på hans spørgsmål er vi, som jeg sagde i mine indledende bemærkninger, særdeles årvågne, hvad angår udøvelsen af religionsfrihed i Tyrkiet, som i andre lande, og hvad angår garantierne fra de nationale myndigheder, navnlig over for mindretal.

I Tyrkiet er mindretallene som andre steder tilfældigvis kristne, og vi er, som Bernd Posselt sagde, særlig årvågne under disse omstændigheder. Sagen om klosteret Mor Gabriel behandles i øjeblikket, og vi må afvente dommen vedrørende dette kloster.

Hvad angår vores samtaler med de tyrkiske myndigheder, der er et led i forhandlingerne om det, vi kalder det reviderede tiltrædelsesparkerskab for Tyrkiet, er det meget klart, at alt vedrørende de grundlæggende frihedsrettigheder, religionsfrihed og behovet for at træffe foranstaltninger for at sikre et klima præget af tolerance, hvor der kan garanteres fuld respekt for religionsfrihed, er blevet rejst og er kernen i vores dialog med de tyrkiske myndigheder. Det vil jeg gerne understrege, Bernd Posselt.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Problemer med kristne kirker er ikke begrænset til selve Tyrkiet, men findes også i den nordøstlige del af den delte ø Cypern.

Drøftes dette problem i Rådet, og iværksættes der foranstaltninger, som involverer Tyrkiet, med henblik på at sikre, at det bruger den indflydelse, som det uden tvivl har i dette område, på den korrekte måde?

Jim Allister (NI). - (EN) Jeg vil gerne henlede ministerens opmærksomhed på den vedvarende kampagne mod det meget lille protestantiske samfund i Tyrkiet, som i øjeblikket er udsat for en farceagtig retssag, der i nogle måneder har kørt mod to unge mænd – Turan Topal og Hakan Taştan – som er anklaget for at have fornærmet tyrkiskheden. Deres forbrydelse er angivelig, at de har udøvet deres religion. Med et sådant syn på religionsfrihed er det så ikke tydeligt, at der er lang vej for Tyrkiet, inden det opfylder de grundlæggende standarder for menneskerettigheder og religionsfrihed?

Jean-Pierre Jouyet. - (FR) Til Reinhard Racks spørgsmål vil jeg sige, at vi naturligvis er bekendt med den stærke tyrkiske indflydelse i den nordlige del af Cypern, og vi vil rejse disse problemer. Som De ved, vil en delegation af folkevalgte repræsentanter fra det nordlige Cypern besøge Parlamentet på torsdag, og det vil være en lejlighed til at udtrykke vores dybe bekymring over disse forhold.

Lad mig forsikre Jim Allister, at vi naturligvis overvåger udfaldet af alle tilståelser, og jeg takker ham for at have nævnt tilfældet med disse to unge mænd fra det protestantiske samfund, som bestemt har været udsat for trusler eller aggression på grund af deres religion. Vi vil derfor rejse denne sag over for de tyrkiske myndigheder.

Formanden. – Spørgsmål nr. 2 af **Manuel Medina Ortega** (H-0796/08)

Om: Nyt indvandringspres i Europa

I de seneste uger er der konstateret et øget indvandringspres i de Middelhavslande, der er medlem af EU.

Agter Rådet at træffe nye diplomatiske foranstaltninger eller anden form for foranstaltninger for at hjælpe disse lande med at tackle denne nye indvandringsbølge i området?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Som svar til Manuel Medina Ortega, hvis jeg ikke tager fejl, men De har allerede hjulpet mig, fru formand, vil jeg sige, at den indvandringspolitik, som EU agter at gennemføre, er baseret på et princip om solidaritet, solidaritet mellem medlemsstaterne, især dem, der er udsat for et stærkt indvandringspres, og solidaritet med oprindelseslandene for at imødegå navnlig de bagvedliggende årsager til fattigdom.

Dette princip er grundlaget for den globale tilgang til indvandring, som Rådet definerede i december 2005. Denne globale tilgang til indvandring søger at styrke dialogen og samarbejdet med indvandrernes oprindelses- og transitlande. Hensigten er, at dialogen med disse lande skal omfatte alle dimensioner af indvandring, navnlig lovlig indvandring, forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig indvandring og også forbindelsen mellem indvandring og udvikling.

Efterfølgende har Rådet konstant genbekræftet nødvendigheden af at forfølge denne tilgang, intensivere den og gøre dens gennemførelse stadig mere effektiv.

Det var i denne ånd af samarbejde mellem oprindelses-, transit- og destinationslandene, at der blev afholdt en EU/Afrika-ministerkonference om migration og udvikling i juli 2006 i Rabat. En anden ministerkonference om migration og udvikling vil blive afholdt i Paris den 25. november 2008. Den vil blive opfordret til at vedtage et operationelt program, som skal vare i flere år og bestå af en række foranstaltninger, som de parter, der er berørt af indvandringsstrømmen langs de vestafrikanske ruter, vil blive bedt om at gennemføre, især med hensyn til forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel.

Grænsestyring, herunder styrkelse af de fysiske og menneskelige ressourcer og det operationelle samarbejde med Frontex, er også et område af primær betydning i dialogen og det operationelle samarbejde med tredjelande, navnlig omkring Middelhavet. Den fælles operation Hera 2008, som gennemføres under agenturet Frontex, har f.eks. opnået en betydelig reduktion af antallet af indvandrere, der anløber De Kanariske Øers kyster.

I samme ånd vil spørgsmål om indvandring indgå i de emner, der behandles under de foranstaltninger, som Kommissionen vil indlede i denne måned med Libyen på baggrund af det mandat, den fik af Rådet i september, med det formål at indgå en rammeaftale mellem EU og Libyen.

Endelig blev, som De ved, princippet om ansvar igen bekræftet i den europæiske pagt om indvandring og asyl fra oktober sidste år. Pagten understreger også behovet for solidaritet med de medlemsstater, der er særlig udsatte på grund af deres geografiske beliggenhed for en tilstrømning af indvandrere, eller hvis ressourcer er begrænsede, og opfordrer Kommissionen til at fremlægge løsninger, der i en ånd af solidaritet omhandler disse landes vanskeligheder.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Jeg er enig med Rådets tilgang. Spørgsmålet er, om vi kan træffe konkrete foranstaltninger: Tiden går, og problemerne bliver stadig større. Navnlig Middelhavslandene oplever vanskeligheder. Nogle har de økonomiske ressourcer til at håndtere disse, mens andre ikke har det. Det gælder f.eks. Malta, der på grund af dets ringe størrelse og begrænsede ressourcer har enorme vanskeligheder.

Der opstår også problemer som følge af internationale regler, f.eks. Haagkonventionen om beskyttelse af mindreårige, som effektivt forhindrer, at mindreårige sendes hjem til deres oprindelige familier. Jeg ved ikke, om Rådet har overvejet, at reglerne om beskyttelse af mindreårige er skrevet på en sådan måde, at vi befinder os i en absurd situation, hvor mindreårige kommer til Europa og ikke kan sendes hjem – heller ikke til deres oprindelige familier, selv om de er blevet identificeret.

Endelig vil jeg nævne de mere specifikke problemer: Jeg ved, at der i øjeblikket er specifikke initiativer i forbindelse med afrikanske lande, f.eks. Mali, der har til formål at etablere immigrationscentre, så oprindelses- eller transitlandene selv kan forvalte dette problem for at undgå den dramatiske situation, hvor dusinvis af mennesker går tabt i havet, mens de uden held forsøger at nå vores kyster.

Jean-Pierre Jouyet. - (FR) Jeg takker Manuel Medina Ortega for det konstruktive og relevante spørgsmål. Han har helt ret. Vi skal styrke medlemsstater med færre ressourcer: Tilfældet med Malta er indlysende, det ved jeg. Vi skal overveje forlægnings for at styrke ressourcerne omkring Malta, og vi skal undersøge, hvordan vi kan styrke Frontex i denne henseende og navnlig i Maltas tilfælde.

For det andet vil der, som hr. Ortega ved, blive afholdt en anden EU/Afrika-ministerkonference om migration og udvikling i Paris den 25. november 2008 som opfølgning på Rabatkonferencen. I den forbindelse vil der blive afholdt tre tekniske møder om lovlig indvandring, ulovlig indvandring samt indvandring og udvikling. Jeg lover, at jeg vil anmode Generalsekretariatet for Rådet om at rapportere mere præcist om standarden for beskyttelsen af mindreårige, da jeg ikke kan give et svar i øjeblikket.

Hvad angår det tredje element, Mali, har hr. Ortega helt ret i at understrege betydningen af disse aftaler. Formandskabet ønsker og opfordrer også Rådet til at indgå sådanne aftaler med indvandrerens oprindelseslande. Det er i den henseende, at samudvikling og dialog med oprindelseslandene er vigtig, og for mig vil denne aftale med Mali fungere som en reference. Det var, hvad jeg ville sige til hr. Ortega.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Mit spørgsmål vedrører Middelhavsunionen, som præsident Sarkozy står bag. Kan den bruges som et effektivt redskab i denne forbindelse? Jeg vil gerne nævne to specifikke problemer. For det første indvandrere fra Nordafrika: Hvad gøres der for at skabe arbejdspladser der? For det andet transitindvandrere fra Vestafrika: Kan der ikke oprettes modtagelsescentre i selve Nordafrika?

Jean-Pierre Jouyet. - (FR) Bernd Posselts spørgsmål er relevant. Middelhavsunionen er indledningsvis en union for praktiske projekter. Den har også en tværkulturel vision. Den er tydeligvis kædet sammen med økonomisk udvikling, og alt vedrørende samudvikling er omfattet af økonomisk udvikling. På en eller anden måde kan jeg derfor bekræfte over for Bernd Posselt, at disse aspekter vil blive omhandlet, når det er passende, inden for rammerne af projekterne og drøftelserne om økonomisk udvikling mellem de to kyster af Middelhavet.

Formanden. - Spørgsmål nr. 3 af **Luis Yañez-Barnuevo García** (H-0798/08)

Om: Indledning af dialog med Cuba

Rådets konklusioner om Cuba af 23. juni 2008 er blevet meget godt modtaget i østatens demokratiske kredse, som værdsætter, at den betingelsesløse frigivelse af alle politiske fanger er en grundlæggende prioritet for EU, og at EU støtter respekten for menneskerettighederne og afgørende fremskridt hen imod et pluralistisk demokrati.

Kan Rådet, idet der henvises til tilsagnene i Rådets konklusioner, oplyse, hvilke effektive midler det har taget i brug for at uddybe dialogen med repræsentanter fra civilsamfundet og den demokratiske opposition?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. - (FR) Som Antonio Masip Hidalgo har fremhævet, besluttede Rådet den 23. juni at genoptage forbindelserne med Cuba på baggrund af visse nylige positive tendenser på menneskerettighedsområdet.

Rådet besluttede først at genoptage en dialog uden forhåndsbetingelser mellem EU og Cuba baseret på gensidighed og behandling af alle spørgsmål af gensidig interesse. Denne dialog søger konkrete resultater, navnlig på menneskerettighedsområdet. Inden for denne ramme blev det første møde i den politiske dialog mellem EU og Cuba på ministerielt plan afholdt i Paris den 16. oktober.

I sine konklusioner fra den 23. juni bekræftede Rådet for det andet, at det ville fortsætte dialogen med repræsentanter fra civilsamfundet og den demokratiske opposition under besøg på højt plan, hvor spørgsmål om menneskerettigheder altid vil blive rejst. Om nødvendigt vil der blive organiseret møder med oppositionen i forbindelse med disse besøg.

Rådet understregede også, at EU fortsat skal tilbyde praktisk støtte til fredelig forandring på øen til alle sektorer i det cubanske samfund. For at realisere disse konklusioner vil de organisationer, som repræsenterer oppositionen, regelmæssigt blive inviteret til at fremlægge deres holdninger til den aktuelle politiske udvikling på det pågældende tidspunkt.

Endelig bekræftede Rådet, at EU er parat til at bidrage konstruktivt til udviklingen af alle sektorer i det cubanske samfund, herunder udviklingssamarbejde. I forbindelse med dette tilsagn har kommissær Louis Michel, som De ved, lige været på officielt besøg på Cuba for at indgå aftale om rammerne for dette samarbejde og praktiske projekter, som kan igangsættes.

Ud over Louis Michels besøg har Rådet igangsat mange foranstaltninger for at anvende junikonklusionerne, og næste juni – ved udgangen af det tjekkiske formandskab – vil Rådet begynde at vurdere den politiske dialog med Cuba og resultaterne heraf. Dialogen vil fortsætte på dette grundlag, hvis det viser sig, at Cuba lever på til EU's forventninger, navnlig med hensyn til menneskerettigheder.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Jeg takker Dem, Jean-Pierre Jouyet, på vegne af min kollega, Luis Yañez-Barnuevo García, en værdig og demokratisk person, som støtter den cubanske opposition og det cubanske folk.

De skal fortsætte Deres indsats for at fastholde disse prioriteter og bevare fokus på dialogen med den cubanske opposition. Vi skal opnå demokrati i Cuba og sikre Europas engagement i Cuba.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Trods beretninger om "forandringer" i Cuba viser kendsgerningerne, at Cuba stadig ikke er et frit og demokratisk land. Årsagerne til at indføre politiske og diplomatiske sanktioner mod Cuba er stadig ikke fjernet, da 55 af de oprindelige 75 systemkritikere stadig sidder i fængsel.

Enhver politisk beslutning fra EU's side om at standse sanktionerne mod Cuba burde efter min mening først være truffet efter en forudgående gennemsigtig vurdering af den aktuelle situation, navnlig på området for menneskerettigheder og borgerrettigheder for Cubas befolkning.

Hvad har Rådet gjort, og hvad vil det gøre for at sikre, at alle politiske fanger frigives fra de cubanske fængsler?

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (FR) Jeg blev smidt ud af Cuba i maj 2005. Ved ankomsten i lufthavnen blev jeg afvist, fordi jeg var medlem af Europa-Parlamentet. Jeg havde for nylig anmodet om visum for at være sikker på, at jeg kunne krydse grænsen, men det blev afvist. Må jeg bede Dem, formandskabet, om at sikre, at et medlem af Europa-Parlamentet frit kan besøge Cuba?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Jeg vil svare Zita Pleštinšká og derefter Bogusław Sonik. Rådets fælles holdning fra 1996 er stadig gyldig. Den anbefaler, at der fremmes en overgangsproces mod demokratisk pluralisme og respekt for menneskerettigheder og til det formål en intensivering af dialogen med de cubanske myndigheder og alle sektorer i samfundet. EU erklærer sig parat til at støtte processen med åbningen af landet, efterhånden som de cubanske myndigheder bevæger sig mod demokrati.

Hvad angår Deres situation, hr. Sonik, har jeg bemærket den, og det er klart, at vi for alle medlemmer af Europa-Parlamentet skal være særdeles årvågne, og jeg giver Rådets støtte til Deres handlinger. Det er Rådets holdning.

Formanden. – Spørgsmål nr. 4 af **Robert Evans** (H-0801/08)

Om: Den finansielle krise

Hvad har Rådet lært af den nuværende finansielle krise? Hvilke kort- og langsigtede foranstaltninger drøftes for øjeblikket?

Involverer disse drøftelser Island og andre europæiske lande, der ikke er medlemmer af EU, men hvis økonomi er tæt forbundet hermed?

Spørgsmål nr. 5 af **Mairead McGuinness** (H-0830/08)

Om: Medlemsstaternes reaktioner på den internationale finanskrisen

Betrakter Rådet de enkelte medlemsstaters tiltag for at beskytte deres banker og økonomier mod de alvorligste virkninger af den internationale finanskrisen som et tilbageskridt?

Spørgsmål nr. 6 af **Gay Mitchell** (H-0832/08)

Om: EU's reaktion på finanskrisen

Arbejder Rådet på et tidspunkt, hvor tilliden til finansmarkederne er på et lavpunkt, og der råder stor usikkerhed i banksektoren, på at takle krisen og genoprette tilliden ved at gennemføre en sammenhængende

og global tilgang, eller mener det, at medlemsstaterne er bedre rustet til at håndtere den finansielle turbulens hver for sig?

Spørgsmål nr. 7 af **Dimitrios Papadimoulis** (H-0840/08)

Om: Finanskrisen og Stabilitetspagten

Den verdensomspændende finanskrisen har vist, at Den Europæiske Unions regeringer og Den Europæiske Centralbank er inkomsekvente, fordi de nok kan skaffe penge til at redde banker fra sammenbrud, hvorved de overtræder Stabilitetspagten, hvorimod de i årevis ikke har villet tillade den mindste afvigelse fra Stabilitetspagten for at opfylde akutte sociale behov.

Hvad er Rådets kommentar. Mener Rådet, at det nu på baggrund af den seneste udvikling bør genoverveje Stabilitetspagtens bestemmelser og markedsøkonomiens endimensionale anskuelsesmåde, som er det eneste princip, der har været lagt til grund for Europas udvikling?

Spørgsmål nr. 8 af **Laima Liucija Andrikiene** (H-0875/08)

Om: Østeuropas situation og perspektiver i finanskrisen

Beslutningstagerne i EU er meget bekymrede over Østeuropas alvorlige situation i lyset af finanskrisen. Ledere fra østeuropæiske lande mener, at deres økonomier er mere udsatte end økonomierne i de vestlige partnerlande. Hvilke væsentlige trusler indebærer denne finanskrisen efter Rådets opfattelse for de østeuropæiske lande og navnlig de baltiske lande? Hvordan tegner perspektiverne sig for de østeuropæiske lande og navnlig de baltiske lande i de kommende år (2009-2010) og på længere sigt efter Rådets opfattelse?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Jeg vil forsøge at besvare alle spørgsmål vedrørende finanskrisen, som har ramt verdensøkonomien i de sidste 15 måneder eller mere, og som stadig berører den finansielle situation i de europæiske økonomier.

Hvad angår EU, vil jeg minde Dem om, at Rådet på sit møde den 15. og 16. oktober bekendtgjorde, at det under alle omstændigheder vil træffe alle nødvendige foranstaltninger for at opretholde det finansielle systems stabilitet, støtte de store finansielle institutioner, undgå konkurser og sikre beskyttelse af borgernes opsparinger.

Hvad angår det finansielle system, har Rådet også kraftigt opfordret alle aktører i systemet til at handle ansvarligt, navnlig i banksektoren. Det understregede, at selskabsdirektørernes reelle resultater skulle afspejles i deres honorarer, herunder fratrædelseløn og alt vedrørende gyldne håndtryk. Det enedes ligeledes om at sikre, at aktieoptionsordninger hverken må føre til overdrevne risici eller til overdreven fokusering på kortsigtede mål.

Efter dette møde havde det uformelle møde mellem stats- og regeringscheferne den 7. november, som skulle forberede den koordinerede tilgang til G20-topmødet, som blev afholdt i sidste weekend i Washington, til formål at træffe hurtige beslutninger om gennemsigtighed, globale reguleringsstandarde, navnlig regnskabsstandarde, finansielt tilsyn og krisestyring, forbygge interessekonflikter og etablere et tidligt varslingsystem på en måde, som kan skabe tillid blandt sparere og investorer.

For at besvare medlemmets spørgsmål fremsat på vegne af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe og med henvisning til Robert Evans' spørgsmål om de praktiske foranstaltninger, der undersøges for at svare på krisen, vil jeg henvise til reformen af kapitalkravsdirektivet, som Rådet i øjeblikket overvejer. Rådets arbejde er allerede langt fremme. Kommissionen har også lige foreslået en forordning om et godkendelsessystem for kreditvurderingsinstitutter. Dette forslag går i samme retning, idet kapitalkrav afhænger af de tildelte kreditvurderinger.

Hvad angår beskyttelsen af borgernes opsparinger, har Kommissionen foreslået en ændring af det nuværende direktiv for at hæve minimumsgarantien til 50 000 EUR og en yderligere stigning til 100 000 EUR på et senere tidspunkt. Parlamentet og Rådet behandler i øjeblikket dette forslag.

Jeg vil fremhæve indførelsen af finanskrisegruppen efter mødet i Rådet den 15. og 16. oktober. Denne gruppe er, som De ved, en uformel mekanisme til varsling, informationsudveksling og vurdering blandt repræsentanter for Rådet, formandskabet, Kommissionen, Kommissionens formand, formanden for Den Europæiske Centralbank, formanden for Eurogruppen og medlemsstaternes regeringer samt naturligvis formanden for Det Økonomiske og Finansielle Udvalg, som er omdrejningspunktet i denne tidlige varslingsgruppe.

Som svar på spørgsmålene fra Mairead McGuinness og Gay Mitchell vil jeg understrege, at Rådet har godkendt en handlingsplan, som skal give medlemsstaterne en fuldstændig fælles ramme for nationale rednings- og støtteforanstaltninger til den finansielle sektor. Rådet har opfordret medlemsstaterne til at tage højde for de potentielle virkninger af deres beslutninger for de andre medlemsstater. Vi anerkender også, at Island har oplevet alvorlige vanskeligheder. Rådet sendte en meddelelse om solidaritet til dette land i oktober. Der blev afholdt møder i Økofinrådets grupper den 4. november, og inden for rammerne af Rådet for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde mødtes jeg personligt med repræsentanter fra Island, og jeg mener, vi kunne finde tilfredsstillende solidaritetssystemer og vedtage de aftaler, der forener os med dette land inden for rammerne af Rådet for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Hvad angår spørgsmålet fra Dimitrios Papadimoulis om stabilitets- og vækstpagten, vil jeg minde Dem om de konklusioner, som Rådet vedtog den 7. oktober, hvori det bekræfter sit ønske om at se pagten anvendt, mens der tages hensyn til de særlige omstændigheder, som vi har kendskab til. Gennemførelsen af beslutningen fra den 7. oktober skal tage højde for G20-konklusionerne, som opfordrer til anvendelse af alle tilgængelige ressourcer for at opretholde aktiviteterne.

Som svar på spørgsmålet fra Laima Liucija Andrikienė vil jeg minde Dem om, at Ungarn, Litauen, Estland, Bulgarien og Rumænien i henhold til Kommissionen er værre ramt af finanskrisen end de øvrige medlemsstater. Disse lande har i årevis haft gavn af gunstige eksterne finansieringsbetingelser, hvilket naturligvis har givet underskud på deres nuværende betalingsbalancer og resulteret i akkumuleret udlandsgæld. Det er nu tydeligt, at finansieringsbetingelserne er blevet langt mindre gunstige, og disse landes problemer handler om refinansiering af deres udlandsgæld.

Med hensyn til Ungarn har Rådet netop bevilget et lån på 6,5 mia. EUR inden for rammerne af mekanismen for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne. Ud over Rådets lån er der lån fra Den Internationale Valutafond på 12,5 mia. EUR og fra Verdensbanken på 1 mia. Jeg ved ikke, om sidstnævnte er i dollar eller euro.

Med den aktuelle finansiering på 12 mia. EUR er der risiko for, at denne mekanisme ikke er tilstrækkelig til at imødekomme fremtidige krav, og derfor har Kommissionen netop foreslået at hæve de midler, der er til rådighed for dette land, til 25 mia. EUR. Rådet har anmodet om Parlamentets holdning til dette forslag.

Peter Skinner (PSE). – (EN) Jeg glæder mig over Rådets bemærkninger og den generelle tilgang til finanskrisen, og jeg håber bestemt, vi kan udbygge de nylige resultater af G20-topmødet. Som De nævnte, skal vi bygge videre på denne bevægelse for at skabe globale resultater for global regulering og navnlig globalt finansielt tilsyn.

Jeg må sige, at det finansielle tilsyn også kræver finansiell støtte. Det har vi set. Det er naturligvis skatteydernes penge. Men tilsyn skal for at være effektivt have tilstrækkelige midler, ikke kun til banker, men også til forsikringsselskaber. Jeg tænkte derfor, om De også støtter gruppetilsyn og gruppestøtte, som anført i Solvens II, noget, som ikke er nævnt på Deres liste over finansielle reguleringer, men som blev udviklet i en krisetid, og som kan hjælpe os under krisen. Hvis det er tilfældet, kunne formandskabet måske forklare, hvorfor det den 2. december vil fjerne gruppestøtte fra dette forslag, og indse, hvor nyttig den kan være.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Vores spørgsmål blev udarbejdet for et par uger siden, og situationen er nu værre og anderledes end dengang. Jeg vil derfor spørge, hvor forenet Rådet er i sin fælles indsats, og om systemet fungerer effektivt, når vi har en situation, hvor medlemsstaterne er nødt til at handle alene?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Er det ikke på tide, at vi får en form for Marshallplan, måske en Sarkozyplan for Europa?

Hvordan vil De finansiere den? Vi kunne f.eks. forestille os, at Kina låner penge ud til Den Europæiske Investeringsbank eller Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling, og De så overførte bevillinger til medlemsstaterne – det ville ikke påvirke forholdet mellem deres gæld og BNP.

Hvordan vil De betale lånet tilbage? Fra de skatter og afgifter, De inddriver via handel, og måske fra et ekstra momsbidrag på 0,5 % fra de medlemsstater, der benytter denne facilitet.

Vil De på Deres møde i december overveje en plan i stil med Marshallplanen og holde op med at komme med lappeløsninger? Vi er nu ved at bevæge os ind i en recession. Hvis vi møder den direkte med kalkuleret risiko, kan vi se lys for enden af tunnelen.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Selv hr. Prodi, den tidligere formand for Kommissionen, sagde, at stabilitetspagten var dum, fordi den kun handler om inflation, underskud og gæld, mens Europa er ved at synke i recession og har brug for foranstaltninger, der kan skabe udvikling, beskæftigelse og social samhørighed.

Mit spørgsmål er: Overvejer De at udskifte eller blot løse den? Hvis De ikke kan eller vil, bedes De fortælle formanden for Rådet, at denne krsedumping skal stoppes.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Jean-Pierre Jouyet! De talte om Ungarn og den solidaritet, der vises over for Ungarn, som er opmuntrende, men jeg er også meget interesseret i de andre lande, De nævnte: Bulgarien, Rumænien og navnlig Litauen. Kan Litauen også forvente EU's solidaritet i den aktuelle finanskrisen?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Til det medlem, som gengav hr. Evans' spørgsmål vil jeg sige, at De har helt ret. Problemer med solvens påvirker ikke kun banker, men vedrører også forsikringsselskaber, og vores overvågningssystemer skal tilpasses, så de kan håndtere grupper i denne sektor, som kan være konsoliderede eller grænseoverskridende.

Derfor ønsker vi at afslutte arbejdet på solvens II-direktivet på en tilfredsstillende måde. Vi håber, at arbejdet vil blive afsluttet så hurtigt som muligt, og vi støtter Kommissionen i dette arbejde. Vi håber, at vi kan nå frem til et kompromis om spørgsmålet, men det er klart, at vi har brug for foranstaltninger, der kan styrke solvensovervågningen på forsikringskoncernniveau.

Som svar på fru McGuinness spørgsmål vil jeg sige, at svaret fra G20, den måde, det var udformet på, og den kendsgerning, at G20-landene er blevet enige om en handlingsplan, viser, at Rådet var forenet i sin indsats. Jeg vil minde Dem om, at der også er nogen, der inden for rammerne af denne handlingsplan mener, at vi skal udnytte alle tilgængelige ressourcer til at opretholde aktiviteterne. Denne handlingsplan indeholder meget praktiske foranstaltninger vedrørende finansiell regulering, som jeg for nylig har oplyst, som jeg ikke vil gentage, og hvis hurtige gennemførelse vi afventer på EU-plan. Vi har anmodet Kommissionen om at tage de nødvendige lovgivningsmæssige eller praktiske initiativer, og vi har anmodet om, at Parlamentet støtter disse ved at vedtage teksterne så hurtigt som muligt – ikke kun som svar på finanskrisen, men også den økonomiske krise.

Hvad angår koordinationen mellem medlemsstaterne, vil jeg sige til fru McGuinness, at det efter min mening er vigtigt, at den tidlige varslingsgruppe, denne koordineringsgruppe, fungerer effektivt inden for rammerne af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg samt repræsentanterne for medlemsstaterne og de forskellige berørte institutioner, herunder Den Europæiske Centralbank og Eurogruppen.

Hvad angår hr. Mitchells tale, mener jeg – uden at nævne Marshallplanen og i overensstemmelse med G20-principperne og på vegne af formandskabet – at vi ønsker at udnytte alle muligheder for handling på EU-plan kombineret med mulighederne på nationalt plan: uanset om det drejer sig om eksisterende lånefaciliteter fra Den Europæiske Investeringsbank, de ressourcer, der er tilgængelige i fællesskabsbudgettet, som også burde blive anvendt til at opretholde aktiviteterne, naturligvis de ressourcer, der er tilgængelige i de nationale budgetter, herunder især ressourcer vedrørende fremtidige udgifter og erhvervsstøtteprojekter, eller endda lempelse eller vedtagelse af visse regler på fællesskabsplan med henblik på at hjælpe de værst ramte sektorer. Fra dette synspunkt ser vi på tingene med den største pragmatisme, men det er klart, at vi skal handle på dette område. De har under alle omstændigheder helt ret, og formandskabet er fuldstændig enig i Deres synspunkt.

Til fru Andrikiienė vil jeg sige, at jeg beklager, men Ungarn har modtaget finansiell støtte. Fonden har, som jeg sagde og kan bekræfte, ydet 12,5 mia. EUR, hvoraf 6,5 mia. EUR kommer fra EU, og det er klart, at denne solidaritet gavner de lande, der er ramt af alvorlige kriser på deres betalingsbalance og har problemer med at refinansiere udlandsgæld.

Jeg kan forsikre Dem, at vi i EU gennemfører de krævede solidaritetsordninger. Vi står over for en særlig vanskelig situation i Ungarn. Jeg omtalte også Island. Vi er havnet i en vanskelig situation. Hvis, og det håber jeg ikke, de baltiske lande eller andre lande, som De har bedst kendskab til, kommer i samme vanskeligheder, vil de samme solidaritetsordninger blive anvendt. Det er formandskabets holdning, og der kan naturligvis ikke være tale om enhed uden solidaritet.

Til hr. Papadimoulis vil jeg først sige, at jeg ikke altid er enig med præsident Prodi. Sådan er det nogle gange. Dernæst er der behov for en vis budgetmæssig disciplin. For det tredje er det, som jeg sagde, da jeg refererede konklusionerne fra G20-topmødet, indlysende, at disse principper skal tilpasses de ekstraordinære

omstændigheder, og at der kræves ekstraordinære foranstaltninger. Det giver mening, og jeg er her enig i, at man aldrig bør være dogmatisk. Endelig og for det fjerde – hvad angår turisme – kender jeg Rådets formand tilstrækkelig godt til at vide, at han har andre favoritsteder, og at han bruger hele sin energi på at tjene EU. Jeg har tillid til, at De bemærker, at dette er afgørende for os.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Jean-Pierre Jouyet! Gennem den finansielle teknik "securitisation" er amerikanske subprimelån blevet inkluderet i de pantebreve og andre værdipapirer, som europæiske banker og borgere har købt.

Ved Rådet, hvor meget af dette finansielle affald amerikanerne har solgt til os?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Jeg vil gerne vide, om det franske formandskab på nogen måde sidder alene ved forhandlingsbordet med hensyn til dets historiske forkærlighed for markedsregulering og i dette særlige tilfælde for finansielle tjenester.

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Jeg kan ikke give Josu Ortuondo Larrea det præcise tal. De størrelsesordener, jeg har kendskab til, er virkelig høje, og omfanget af securitisation, primært fra den anden side af Atlanten, som har spredt sig til Europa, er større end mange af medlemsstaternes og endda EU's BNP. Det er virkelig betydeligt. Det er, hvad jeg kan fortælle Dem. Securitisation betyder derfor, at vi skal håndtere et destabiliserende chok af hidtil uset alvor. Det er, hvad jeg kan fortælle Dem i dag.

Til fru Doyle vil jeg sige, at jeg håber, at vi som ved andre problemer ikke sidder helt alene, og at formandskabet er fortrøstningsfuldt. Finansiell regulering er bestemt ikke et nemt spørgsmål, men jeg tror, vi gør fremskridt. I eftermiddag havde vi udvekslinger i Parlamentet med formanden for Kommissionen, og vi er relativt fortrøstningsfulde med hensyn til den handlingsplan, som Rådet har udformet, og som blev skitseret af hele Europa på stats- og regeringschefernes uformelle møde og derefter baseret på G20-landenes arbejde i denne weekend i Washington.

Der er, vil jeg sige, ikke længere uenighed om teorien. Vi skal udbedre denne mangel på regulering. Der er intet behov for eller ønske om flere forordninger, men vi skal tilpasse nogle af dem og sikre, at vi har et system, der er sikkert og gennemsigtigt for sparere og investorer. Jeg tror, hele verden er enig med os i dette. Derefter er det et spørgsmål om tilpasning.

Formanden. – Spørgsmål nr. 10 af **Hélène Goudin** (H-0806/08)

Om: Politisk ansvar for overgreb i forbindelse med EU's militære operationer

Der er i Sverige fremkommet en række vidneudsagn om, at den franske militære styrke, der deltog i EU-operationen Artemis i Bunia, Congo, skal have foretaget tortur og en skinhenrettelse af en fange. Dette skal være foregået den 13. juli 2003 og har været efterforsket af både det svenske og det franske forsvar. Hændelsen rejser mange spørgsmål i forbindelse med et fremtidigt samarbejde.

Er der nogen garantier for, at de styrker, EU's medlemsstater udsender som led i EU-operationer, respekterer underskrevne konventioner og har folkeretlig kompetence? Hvorledes vil Rådet følge op på resultatet af den aktuelle franske undersøgelse af hændelsen i Bunia?

Spørgsmål nr. 11 af **Hanne Dahl** (H-0807/08)

Om: Det politiske ansvar for overgreb under EU's militære operationer

Der er i Sverige fremkommet en række vidneudsagn om, at den franske militære styrke, der deltog i EU-operationen Artemis i Bunia, Congo, skal have foretaget tortur og en skinhenrettelse af en fange. Dette skal være foregået den 13. juli 2003 og har været efterforsket af både det svenske og det franske forsvar. De forskellige svenske udsagn indeholdt modsigelser, og den franske efterforskning nåede frem til den konklusion, at der ikke var begået overgreb. Men hændelsen rejser mange spørgsmål i forbindelse med fremtiden.

Hvis en medlemsstats militærstyrke på EU-mission et sted i verden begår et overgreb, hvem bærer da det politiske ansvar? Hvis en medlemsstats militærstyrke findes skyldig i en krigsforbrydelse under en EU-operation, er der da mulighed for at udelukke denne medlemsstat fra EU-operationer i længere tid for at beskytte EF-militærstyrkernes gode navn og rygte?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Det er alvorlige spørgsmål, som Hélène Goudin og Hanne Dahl rejser. Jeg kan forsikre Dem begge og Parlamentet, at EU's operationer gennemføres i overensstemmelse med konventionerne om beskyttelse af menneskerettigheder og den internationale lovgivning.

Dette princip defineres tydeligt i alle planlægningsdokumenter, som Rådet godkender, og indgår i de individuelle instruktioner, der gives til de aktive styrker. Det er, hvad der kaldes "soldiers' corps".

Hvis enkeltpersoner, der er indsat i udenlandske og militære operationer, overskrider deres beføjelser, hører de disciplinære og retlige konsekvenser ind under medlemsstaternes kompetence. Alle medlemsstaterne overholder de konventioner, der beskytter menneskerettighederne.

I det tilfælde, der henvises til i det fælles spørgsmål, vil jeg tage min kasket som formand for Rådet af, og sige følgende: Af hensyn til gennemsigtigheden gennemførte de franske myndigheder efter at have kontaktet de svenske myndigheder en grundig undersøgelse. Undersøgelsen blev gennemført af inspektoratet for aktive styrker og nationalt forsvar for de franske myndigheder.

Undersøgelsen viste, at den unge mand, som blev taget til fange af de franske styrker den 13. juli 2003 under operationen Artemis i Den Demokratiske Republik Congo, hverken blev udsat for tortur eller brutal behandling. De alvorlige beskyldninger mod de franske og svenske styrker er dermed ubegrundede.

Hélène Goudin (IND/DEM). – (SV) Jeg vil gerne stille følgende spørgsmål: Denne unge mand er, som vi ved, forsvundet. Hvordan er det muligt at bevise, at der ikke skete ham noget?

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Jeg vil gerne følge spørgsmålet op med en præcisering af, om der, hvis man er i tvivl om, hvorvidt en medlemsstat overholder de internationale konventioner i forbindelse med en operation under EU's navn, er mulighed for at udelukke medlemsstaten fra deltagelse. Det finder jeg i nogle tilfælde kunne være nødvendigt og ganske vigtigt at få en præcisering af.

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Uden at gå til ekstremer vil jeg give et faktuel svar på spørgsmålene fra fru Goudin og fru Dahl, og jeg vil give Parlamentet både min kasket og oplysningerne fra rapporten om den undersøgelse, som det franske inspektorat for aktive styrker og nationalt forsvar for de franske myndigheder har gennemført.

Til Parlamentets orientering – jeg er ikke forpligtet til at besvare disse spørgsmål som en del af mine funktioner, men jeg gør det alligevel – vil jeg opsummere undersøgelsen af begivenhederne den 13. juli 2003 i lejren Chem-Chem i Bunia, Den Demokratiske Republik Congo. Denne undersøgelse, som blev gennemført med støtte og samarbejde fra de svenske styrker, viser, at den unge mand, som blev taget til fange af de franske styrker den 13. juli 2003 under operationen Artemis i Den Demokratiske Republik Congo, hverken blev udsat for tortur eller brutal behandling. Han blev tilbageholdt i flere timer i lejren og derefter frigivet. Undersøgelsen blev bestilt den 31. marts 2008 af hærens overordnede for at supplere de foreløbige undersøgelser, som de svenske og franske myndigheder havde gennemført i deres respektive lande. Der var et særdeles godt samarbejde mellem disse myndigheder, og det viser sig efter undersøgelserne, at de alvorlige beskyldninger mod de involverede franske og svenske soldater og to oberster er ubegrundede.

Endelig er det klart, at beskyttelsen af menneskerettigheder og de internationale konventioner skal overholdes i alle faser af udenrigspolitiske sikkerheds- og militæroperationer lige fra planlægningen til gennemførelsen, og dette skal navnlig sikres ved løbende uddannelse af de aktive team.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Jeg vil gerne høre, hvorledes Jean-Pierre Jouyet opfatter FN's rolle med hensyn til disse problemer. Mener De, at FN har en opgave at løse på disse områder?

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Deres bemærkninger beroliger mig – både med Deres franske kasket og den bredere kasket fra Rådet.

Men er De ikke enig i, at denne hændelse og enhver hændelse af denne art er særdeles uheldig set fra EU-operationernes side, og at vi skal være meget præcise og meget omhyggelige med hensyn til den måde, som vi håndterer sådanne rapporter på, så vi kan behandle dem i rette tid, og så de ikke pletter, om De vil, vores gode arbejde?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Jeg er helt enig i Mairead McGuinness' bemærkning. Det er indlysende, at udenlandske operationer skal annonceres og rapporteres, uanset om de gennemføres inden for rammerne af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik eller inden for en fælles ramme. Gennemsigtighed er absolut afgørende.

Jeg er helt enig med fru McGuinness, og derfor skal vi udvikle alt, der har med "militær-Erasmus" at gøre. Jeg håber, at Rådet på sit næste møde, som afholdes i december, kan udbygge aspekterne vedrørende uddannelse og udveksling af bedste praksis og erfaringer mellem medlemsstaterne inden for rammerne af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik.

Som svar på fru McGuinness' spørgsmål vil jeg sige, at det efter min mening er et meget vigtigt element, hvis vi vil udvikle en strategi for europæisk sikkerhed og tilstedeværelse på udenlandsk territorium. De har helt ret, fru McGuinness.

Hvad angår Paul Rübig's spørgsmål, vil det blive behandlet i morgen under vores forhandling om Den Demokratiske Republik Congo. Jeg mener bestemt, at FN's rolle er vigtig. Spørgsmålet er, hvordan FN's ressourcer kan styrkes og suppleres.

Formanden. - Jeg kan se, at fru Dahl beder om ordet igen. Jeg er bange for, at jeg kun kan give Dem ét supplerende spørgsmål. Jeg beklager, men sådan er det.

(Indvendinger fra salen)

Jeg kan ikke fremtvinge præcis det, som De måske gerne vil høre. Formanden for Rådet har svaret, og det skal, er jeg bange for, have en ende, medmindre De fremsender yderligere korrespondance.

Spørgsmål nr. 12 af **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0808/08)

Om: Koordinering af de nationale sociale sikringsordninger

Kan Rådet oplyse, hvilke fremskridt der er blevet gjort med at opdatere og forenkle EU's lovgivning om koordinering af de nationale sociale sikringsordninger, hvor den første fase var vedtagelse af forordning (EF) nr. 883/2004⁽²⁾ for at gøre det muligt for EU-borgere at bevæge sig frit i Europa, samtidig med at de beholdt deres rettigheder og sociale ydelser (sundhedspleje, pensioner, arbejdsløshedsdagpenge)?

Hvor langt er man nået med vedtagelsen af en gennemførelsesforordning til erstatning af forordning (EØF) nr. 574/72⁽³⁾, som også vil indeholde bestemmelser, der har til formål at styrke samarbejdet mellem nationale organer og forbedre metoderne til udveksling af oplysninger?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Rådet deler fuldt ud medlemmets opfattelse med hensyn til behovet for snarest muligt at nå til enighed om forslaget til forordning om nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger.

Det drejer sig om at skabe de rette betingelser for at få dette forslag vedtaget med henblik på om muligt inden maj 2009 at færdiggøre reformen af koordineringen af de sociale sikringsordninger. Dette forslag til forordning, der blev forelagt af Kommissionen i januar 2006, er siden på grund af sit omfang og sine meget tekniske bestemmelser blevet gennemgået kapitel for kapitel under de successive formandskaber.

Takket være en ihærdig indsats fra de foregående formandskaber har der således kunnet vedtages generelle delindstillinger. Denne proces blev afsluttet i sidste måned under det franske formandskab, hvor der blev vedtaget generelle delindstillinger vedrørende de to resterende kapitler, som vedrører ydelser ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme samt ydelser ved dødsfald.

Parlamentet har i mellemtiden afgivet førstebehandlingsudtalelse i juli 2008. Rådet glæder sig over den meget brede enighed med Parlamentet. Det ser den som frugten af det yderst konstruktive samarbejde, der blev indledt mellem de to institutioner allerede ved første drøftelse af forslaget.

Vedtagelsen af en fælles holdning til dette udkast til forordning er et af de vigtigste mål for det franske formandskab, for så vidt angår personers mobilitet i EU. Formandskabet vil derfor gøre sit yderste for, at denne fælles holdning kan vedtages af Rådet den 17. december 2008, så den kan sendes til Parlamentet i god tid inden dets mødeperiode i januar 2009.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Jeg vil gerne spørge formanden for Rådet om Kommissionens nye forslag 2008/414 om patienters ret til grænseoverskridende ydelser.

Hvad er det franske formandskabs holdning til dette nye forslag?

Jean-Pierre Jouyet. - (FR) Det er klart for det franske formandskab, at vi skal støtte dette forslag fra Kommissionen.

⁽²⁾ EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ ² EFT L 74 af 27.3.1972, s 1.

I praksis fremmer det procedurerne for forsikrede personer, nedsætter svar- og behandlingstiderne ved grænseoverskridende tilfælde, der involverer institutioner på de forskellige socialsikringsområder, f.eks. arbejdsulykker, erhvervssygdomme og invaliditet. Vi skal gøre fremskridt med hensyn til vedtagelsen af regler på dette område. Som De ved, har det franske formandskab stillet Alain Lamassoure, som De kender, et spørgsmål om mulighederne for at overvinde hindringerne for grænseoverskridende mobilitet. Harmonisering af området for socialsikring er et af svarene.

Der skal findes en passende balance mellem fastholdelsen af nationale traditioner for social sikring, som er vigtige i hver af vores medlemsstater, og gennemførelse af de ændringer, der er nødvendige for at fremme grænseoverskridende mobilitet.

Inden for disse rammer støtter vi det forslag, De nævnte, og formandskabet søger på enhver mulig måde under hr. Xavier Bertrands ledelse at opnå dets vedtagelse.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Et af vores største problemer er efter min mening, at vi har dobbeltbeskatning i Europa, som især på området for social sikring uventet fører til yderligere skattebyrder. Jeg vil gerne høre, om der kan forventes et initiativ fra det franske formandskab.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Med elektronisk betalingsoverførsel og nem elektronisk godtgørelse kan det ikke ligge uden for de europæiske institutioners kollektive kompetence og viden at tilvejebringe den teknologi, der vil muliggøre den grundlæggende ret i det indre marked til grænseoverskridende mobilitet for alle vores borgere – herunder handicappede, ældre og andre – eller er sandheden, at der ikke er en kollektiv vilje til at gøre det? Er der et land, som står i vejen for en fælles løsning af dette problem?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Jeg vil svare Paul Rübig og fru Doyle, da disse spørgsmål allerede har min opmærksomhed.

Jeg mener for det første, at fru Doyle har ret. Alle teknologier, og elektroniske teknologier er særlig nyttige her, skal bruges til at fremme behandlingen af patientsager.

Vi går for det andet ind for en kollektiv løsning, hvis vi af hensyn til mobiliteten ikke truer de enkelte landes traditioner for social sikring.

Jeg er for det tredje enig med hr. Rübig. Det er konstateret, at der er juridiske spørgsmål vedrørende problemer med betaling af bidrag i forbindelse med dobbeltbeskatning. Hr. Rübig har ret.

Jeg mener selv, efter at jeg kun gennem den sidste uge har overvejet disse problemer nøje, da vi, hr. Rübig, kommer fra grænselande, at de nationale forvaltninger ikke er tilstrækkelig uddannede, sikre eller motiverede til at løse problemer af denne type. Det er, for at besvare fru DoYLES spørgsmål, det reelle problem. Derfor kræves der en kollektiv fællesskabstilgang. Kommissionen skal skubbe hårdt på. Formandskabet skubber også arbejdet fremad, fordi der er administrativ, bureaukratisk og kulturel modvillighed i alle medlemsstaterne.

Spørgsmålet om grænseoverskridende mobilitet er relevant for den europæiske integration og for udviklingen af en ny europæisk generation, og det handler simpelthen om at give vores borgere mulighed for at opleve de praktiske fordele ved EU. Der er alt for mange administrative hindringer for den grænseoverskridende bevægelighed, især på social- og skatteområdet.

Dette er et reelt problem. Det kræver efter min mening også dybdegående reformer og koordinering mellem EU's institutioner, navnlig Kommissionen, og de nationale forvaltninger.

Formanden. - Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

(Mødet udsat kl. 19.05 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Manuel Antonio DOS SANTOS

Næstformand

13. Krav til visse selskaber om offentliggørelse og oversættelse (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0400/2008) af Piia-Noora Kauppi for Retsudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 68/151/EØF

og 89/666/EØF for så vidt angår krav til visse typer selskaber om offentliggørelse og oversættelse (KOM(2008)0194 – C6-0171/2008 – 2008/0083(COD)).

Piia-Noora Kauppi, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Denne betænkning er en del af forenklingsprogrammet for selskabslovgivningen. Det er meget vigtigt, at vi i EU forsøger at forenkle miljøet for selskaber, så de kan blomstre og skabe vækst for den europæiske økonomi. Formålet er at reducere de administrative byrder, for så vidt angår krav til visse typer selskaber om offentliggørelse og oversættelse. Forslaget indgår i et vidtrækkende program for reduktion af administrative byrder, der skal frigøre og omkanalisere erhvervslivets ressourcer og forbedre medlemsstaternes økonomiske konkurrenceevne.

I henhold til det første selskabsdirektiv skal selskaber i nationale offentlige tidender i dag offentliggøre bestemte oplysninger, der skal indføres i medlemsstaternes selskabs- eller handelsregistre. I de fleste tilfælde medfører offentliggørelsen i den nationale offentlige tidende ekstra omkostninger for selskaberne uden at bibringe nogen reel merværdi. Formålet med forslaget er derfor at fjerne alle supplerende krav om offentliggørelse i national ret, som medfører yderligere omkostninger for selskaberne.

Kommissionen giver medlemsstaterne fleksibilitet, hvad angår disse supplerende krav om offentliggørelse. Medlemsstaterne kan stadig fastsætte yderligere krav, men de skal være omfattet af et enkelt gebyr, som foreslås for den nye elektroniske platform.

Medlemsstaterne bør indføre en elektronisk platform, der indeholder samtlige oplysninger eller giver adgang til disse oplysninger i selskabernes elektroniske aktmappe i registret. Dette vil være en omkostningseffektiv og lettilgængelig måde at give adgang til alle de nødvendige oplysninger om selskaberne. Nogle medlemsstater har allerede sådanne elektroniske registre og databaser, mens andre ikke har denne form for digital database.

Det vigtigste er at indføre et samlet gebyr, der fastsættes af medlemsstaterne, som dækker alle de omkostninger, der er forbundet med offentliggørelse og administration. Dette gebyr bør også dække eventuelle nationale krav om offentliggørelse af oplysninger i lokale eller regionale aviser.

Retsudvalget ønskede dog også at indføre en vis fleksibilitet med hensyn til disse omkostninger, og vi siger nu, at medlemsstaterne kan have yderligere gebyrer, hvis de er velbegrundede.

Med hensyn til det ellefte selskabsdirektiv tager forslaget sigte på kravene om oversættelse af de dokumenter, der skal indgå i det register, hvor en given filial er registreret. I forbindelse med registreringen af en filial skal selskaber videregive bestemte oplysninger fra deres egen aktmappe til registret for filialen. Det medfører ofte betydelige ekstra omkostninger for selskaber, fordi de ikke blot skal lade visse dokumenter oversætte til sproget i den medlemsstat, hvor filialen er oprettet, men også skal opfylde – i nogle tilfælde ganske vidtgående – krav om attestering og/eller notariel bekræftelse af oversættelsen. Vi forsøger derfor nu at lempe kravene om oversættelse ved at afskaffe dette krav om attestering og notariel bekræftelse af oversættelsen.

Formålet er at nedbringe udgifterne til oversættelse og attestering mest muligt. Dette er også til fordel for selskaberne, fordi der kan opnås en vis reduktion af omkostningerne, mens oversættelsernes troværdighed sikres.

Jeg er enig med Kommissionen og har så vidt muligt forsøgt at holde min ordlyd så tæt på Kommissionens forslag som muligt. Det var dog ikke muligt at nå til enighed her i Parlamentet på grundlag af Kommissionens forslag.

I betænkningen stiller vi en række ændringsforslag for at præcisere den praktiske gennemførelse af bestemmelserne om offentliggørelsesomkostninger og oversættelse, og vi har endvidere tilføjet et teknisk ændringsforslag for at sikre en korrekt krydshenvisning til det andet selskabsdirektiv.

Retsudvalget har indført tre kompromisændringsforslag, som er fremsat af en række kolleger, som betyder, at disse yderligere krav om offentliggørelse kan tillades, hvis de er velbegrundede, men de er anført i betragtningerne, dvs. de findes ikke i artiklerne. Det er efter min meget vigtigt, at medlemsstaterne i betragtningerne anbefales at bruge denne fleksibilitet, men vi opfordrer dem ikke til det. Hvis en medlemsstat mener, at dens selskaber virkelig har brug for denne offentliggørelse i den nationale offentlige tidende – og dette virkelig er noget, som medlemsstaten ønsker – kan medlemsstaten gøre dette, men vi ønsker ikke at indsætte en opfordring hertil i artiklerne.

Det andet punkt er, at jeg personligt forsøgte at indføre en overgangsperiode. Jeg mener stadig, at det ville være en god vej frem. I overgangsperioden ville disse krav om offentliggørelse være gældende, men efter overgangsperioden ville vi kun have den elektroniske database. Et sådant forslag om en overgangsperiode

ville efter min mening også bidrage til at løse problemet med internetudbredelse, fordi nogle medlemsstater har større internetudbredelse end andre. Måske vi efter overgangsperioden kunne sikre, at informationer udbredes tilstrækkeligt i alle medlemsstater. På den måde kunne vi tage højde for, at internettet ikke er lige udbredt i alle medlemsstater.

Charlie McCreavy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker ordføreren for hendes arbejde med dette forslag, som har vist sig at være mere kompliceret end forventet. Vi tager vores forpligtelse til at reducere den administrative byrde for selskaberne meget alvorligt og er taknemmelige for Parlamentets fortsatte opmuntring i denne henseende.

Det er dog svært ikke at være skuffet over nogle af ændringsforslagene til det første selskabsdirektiv. Lad mig minde om, at Parlamentet i sin beslutning af 12. december 2007 om Kommissionens arbejdsprogram for 2008 glædede sig over, at Kommissionen var fast besluttet på at nå målet om at reducere de administrative byrder på erhvervslivet, der opstår på EU- og medlemsstatsniveau, med 25 % inden udgangen af 2012. Parlamentet anførte at, det anså dette for at være et af de højest prioriterede områder i de kommende måneder og for at udgøre et væsentligt bidrag til at nå Lissabonmålene. Parlamentet understregede derfor, at det ville gennemgå lovgivningsmæssige forslag i lyset af dette.

I sin beslutning af 21. maj 2008 om enklere erhvervsbetingelser støttede Parlamentet dette specifikke forslag til ændring af det første selskabsdirektiv og erklærede sig enig i, at det bør være lettere for selskaberne at offentliggøre lovpligtige oplysninger. Parlamentet støttede navnlig brugen af ny teknologi.

Retsudvalgets betænkning, som vi nu drøfter, underminerer fuldstændig formålet med Kommissionens forslag. I henhold til Kommissionens konsekvensanalyse anslås reduktionen at beløbe sig til ca. 600 mio. EUR om året. I henhold til betækningsforslaget kan medlemsstaterne ikke blot fortsætte med at pålægge selskaberne alle de nuværende administrative byrder, de kan også tilføje nye. Så mens Kommissionens forslag er baseret på idéen om, at det nye redskab til offentliggørelse på en elektronisk platform skal erstatte de nuværende besværlige offentliggørelsesmetoder, vil betækningsforslaget i stedet for at reducere de administrative byrder pålægge nye.

Formålet med Kommissionens forslag støttes af langt de fleste berørte parter. Det blev også støttet af et meget stort flertal af medlemsstaterne i de drøftelser, der indtil videre har fundet sted i Rådet. Ved at vedtaget direktivet i den form, som Retsudvalget her foreslår, risikerer vi at bringe troværdigheden af hele indsatsen for at reducere den administrative byrde i fare.

For så vidt formålet med Retsudvalgets ændringsforslag er at sikre finansieringen af aviser, der i øjeblikket er afhængige af gebyrer for selskabsoffentliggørelser, er Kommissionen i princippet enig i dette formål. Der skal dog findes andre måder at finansiere aviserne på. Vi kan ikke lægge denne byrde på selskaberne ved at forpligte dem til at overholde krav om offentliggørelse, som ikke skaber nævneværdig merværdi i det moderne teknologiske miljø.

Margaritis Schinas, ordfører for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget. – (EL) Hr. formand! På vegne af Økonomi- og Valutaudvalget vil jeg gerne formidle vores mening til Dem. Vi tilslutter os i vid udstrækning selve formålet med Kommissionens forslag, som er velstruktureret, og som naturligvis er udformet med henblik på at minimere de administrative byrder.

Vi mener, at sammen med oversættelse er forenklingen af procedurer og bekræftelsen af oversættelser af autoriserede oversættere fra en anden medlemsstat fuldt ud begrundet, og vi tilslutter os denne tilgang.

Nu kommer jeg til spørgsmålet om offentliggørelse. Vores udvalg mener – ligesom Retsudvalget – at, der ud over selskaber også er borgere, der har ret til at blive informeret. Borgerne har desværre ikke den samme adgang til elektroniske medier, som Deres oprindelige forslag forudsætter.

Vi lever i et pluralistisk Europa med forskellige modeller og forskellige værdier. Som kommissær fra Irland ved De, at resultatet af folkeafstemningen i Deres land, deres landsmænds opfattelse af én model for hele Europa, kostede os dyrt. Vi ønsker derfor ikke at indføre denne model i Europa i erkendelse af, at i mit land, i min region, er adgangen til internettet begrænset. Hvorfor skal vi derfor fratage disse mennesker, disse europæiske borgere, retten til at få oplysninger om forhold, der angår dem, via andre traditionelle kanaler?

Jeg mener derfor ligesom Økonomi- og Valutaudvalget og Retsudvalget, at den elektroniske platform med rette skal være obligatorisk. Det må dog ikke være den eneste platform. Vi skal give alle europæiske borgere adgang til information. Vi ønsker ikke en situation, hvor en borger i en region af Europa kun kan finde ud

af, hvad der sker i den pågældendes region, på en BlackBerry, fordi mange mennesker ikke har en BlackBerry der, hvor jeg bor.

Jeg mener derfor, at De som repræsentant for Kommissionen, og vi bør sende det samme budskab til Rådet, skal tage fuld højde for den holdning, vi enstemmigt har givet udtryk for i Retsudvalget og med et stort flertal i Økonomi- og Valutaudvalget. Hvis De overvejer at ignorere den, vil jeg råde Dem til at tænke over det igen, fordi det er kun gennem produktiv demokratisk dialog, at vi kan finde gensidigt acceptable løsninger til gavn for de mange og ikke kun de få.

Georgios Papastamkos, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Hr. formand! På sit møde i marts 2008 anmodede Rådet om nye, hurtige lovgivningsinitiativer med henblik på at forbedre erhvervsmiljøet for selskaber i EU ved at reducere de administrative forpligtelser og omkostninger. Efter min mening bidrager Kommissionens forslag til et direktiv, som vi drøfter, kun i ringe grad til den fastsatte målsætning.

Kerneproblemet for selskaber, navnlig små og mellemstore virksomheder, er, at der kræves objektive betingelser for at forbedre det bureaukratiske, lovgivningsmæssige og skattemæssige miljø generelt, og vi forventer et endnu mere væsentligt bidrag fra Kommissionen i den retning.

I dette særlige tilfælde er hovedformålet med at offentliggøre selskabers årsregnskaber mv. at anvende princippet om gennemsigtighed og offentlighed i kommercielle aktiviteter. Den begrænsede udbredelse af internettet i et betydeligt antal medlemsstater i EU udgør dog ikke en tilstrækkelig garanti.

Bortset fra det vil der gå tusinder af specialiserede arbejdspladser tabt inden for de traditionelle trykte medier, hvis obligatoriske registre kun skal føres elektronisk. Pressen er desuden en afgørende del af princippet om gennemsigtighed og det demokratiske liv i EU, hvis bidrag til EU's flersprogethed og diversitet ikke kan drages i tvivl.

Jeg mener, at sikkerhedsventilen i form af vedtagelsen af et samlet gebyr og fastholdelsen af den parallelle facilitet vedrørende offentliggørelse i de trykte medier sammen med indførelsen af et elektronisk register, som formuleret i den aftale, alle – jeg gentager alle – fløje i Retsudvalget er nået til enighed om og har stemt for, er den afbalancerede og rationelle løsning, vi har brug for.

Til sidst vil jeg understrege, at Parlamentet skal og har pligt til at give sit produktive samtykke til Fællesskabets lovgivning, samtidig med at det fastholder uafhængigheden af sin lovgivningsmæssige vilje. Det er Retsudvalgets ønske, som det allerede er formuleret, at Parlamentet vedtager betænkningen af Piia-Noora Kauppi, som jeg lykønsker med arbejdet.

Endelig vil jeg sige til kommissæren, at jeg ikke ved om De er blevet skuffet over konsensusforslaget fra Retsudvalget, men samarbejdskulturen mellem Kommissionen og Parlamentet vil – og skal – forandres, så snart Lissabontraktaten træder i kraft, og det håber jeg inderligt. Det er, hvad vi venter på nu, det er, hvad dette demokratisk valgte Parlament venter på.

Ieke van den Burg, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først sige noget om proceduren. Det er en skam, at vi ikke drøftede det i morges, hvor vi sad sammen, hr. kommissær, fordi jeg er lidt overrasket over, at De er så skarp i Deres tale til Parlamentet. Med hensyn til proceduren er jeg især skarp over for den måde, som det franske formandskab har håndteret vores forslag på, idet det ikke har opfyldt kravene om forhandling eller har forsøgt at føre en dialog om et muligt kompromis.

Det samme gælder Kommissionen. Med problemer af denne type er det normalt, at man forsøger at mødes og finde en løsning, der tager hensyn til begge parter bekymringer. Jeg beklager, at dette er sket, og jeg håber, at vi i perioden mellem plenarmødet og afstemningen i udvalget vil få mulighed for at gøre det.

Med hensyn til indhold er der efter min mening ikke meget, der skiller os. Jeg er også ihærdig fortalere for lempelse af administrative byrder. Jeg søger altid at få indført XBRL-systemet inden for regnskab og denne form for elektronisk platform. Jeg tror, vi alle er enige om, at det er nødvendigt, netop fordi det elektroniske samfund endnu ikke er helt på plads i nogle medlemsstater. Det er nødvendigt med denne midlertidige overgangsløsning, så medlemsstaterne stadig kan bruge denne form for papirregistrering.

Dette er reelt et midlertidigt problem, og der bør kunne findes en pragmatisk løsning. Jeg hørte i denne uge, at det kun er 20 år siden, den første e-mail blev sendt, og den første internetforbindelse blev oprettet, så om 10-20 år vil det være helt normalt, at alt behandles elektronisk. Det er kun et meget midlertidigt problem, vi står med, og vi bør ikke overdrive det. Vi bør forsøge at finde en rimelig, pragmatisk løsning i den ånd, som De altid siger, at De også ønsker.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil først takke vores kollega, fru Piia-Noora Kauppi, for hendes fremragende betænkning og for hendes indsats for at finde en rimelig løsning på de forskellige problemer, især problemet med platformen.

Direktivforslaget er en del af den bredere indsats for at reducere selskabernes administrative byrde, reducere begrænsningerne for dem og øge deres konkurrenceevne. Vi støtter naturligvis aktivt denne målsætning, som vil gavne de små og mellemstore virksomheder. Vi godkender etableringen af en elektronisk platform med alle oplysninger om princippet om et samlet gebyr, der skal dække alle omkostninger i forbindelse med de nødvendige offentliggørelser.

Det er dog bedst at fremlægge de bedst mulige oplysninger og tillade fortsat anvendelse af de sædvanlige offentliggørelsesmetoder, fordi der stadig er behov for dem, navnlig den trykte presse. Den tekst, som ordføreren har fremlagt efter forhandlinger, og som er vedtaget enstemmigt i Retsudvalget, vil give medlemsstaterne mulighed for at beholde de sædvanlige offentliggørelsesmetoder, da deres omkostninger er omfattet af det samlede offentliggørelsesgebyr.

Vi har derfor overholdt ånden i forslaget ved at gøre platformen til et krav og ved at fastholde princippet om et samlet gebyr. Vi har dog taget højde for virkeligheden i forskellige lande uden den it-infrastruktur, som visse andre lande har, og som har informationsvaner, der ikke bør ignoreres.

Kommissionen er bekendt med, at der skal tages hensyn til borgernes synspunkter, og at Europa ikke må fremstå som en kilde til nye begrænsninger eller vanskeligheder. Derfor vil vi indføre en fleksibilitet, som tager højde for virkeligheden i de forskellige medlemsstater, samtidig med at der indføres et økonomisk system.

De sagde skarpt, hr. kommissær, at Retsudvalgets forslag underminerer Kommissionens holdning. Jeg mener ikke, det er korrekt, og det er heller ikke korrekt at sige, at Retsudvalget indfører nye krav. Tværtimod er der enighed om, at disse er eksisterende krav, som vil blive bevaret, og at vi naturligvis forkaster indførelsen af nye krav.

Det er efter min mening nødvendigt, at Europa viser, at det kan reducere bureaukratiet og de administrative byrder, samtidig med at de nationale identiteter respekteres.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg takker Kommissionen for fremlæggelsen af dette forslag. Det er efter min mening positivt og vil hjælpe os med at reducere unødvendige administrative byrder.

Som tidligere talere har sagt, har Parlamentet en pligt til at bringe Kommissionens meget generøse og meget uegennyttige forslag ned på jorden. Virkeligheden er, at vi har 27 lande med forskellige retlige systemer og meget forskellige sprog, hvilket betyder, at vi i hvert land skal tilpasses os til virkeligheden i det pågældende land, herunder spørgsmålet om sprog.

Som Jean-Paul Gauzès og de tidligere talere har sagt, er det vigtigt, at anerkendelsen af disse særlige nationale forhold ikke fører til øgede omkostninger, at gebyrer er ensartede, og at regeringer om nødvendigt bærer de yderligere omkostninger.

Der er dog også et andet spørgsmål: spørgsmålet om oversættelser. I EU har vi ikke et fælles sprog. Der tales forskellige sprog i alle de 27 lande og i nogle tilfælde også inden for disse lande, f.eks. kommissærens hjemland. Det må vi leve med.

Retligt står vi over for en virkelighed, hvor retlige dokumenter er forskellige. Retsudvalget har f.eks. foreslået ændringer af reglerne for bekræftelse af dokumenter og bekræftelse af oversættelser. Retsudvalget er i gang med at udarbejde en betænkning om anerkendelsen af bekræftede dokumenter i forskellige EU-lande, som skal supplere denne betænkning.

Endelig mener jeg, at Kommissionen har gjort det godt i forbindelse med fremlæggelsen af dette forslag. Ordføreren har gjort et fremragende stykke arbejde, og vi har alle forsøgt at udforme et forslag til en retsakt, der kan opnå anerkendelse i hele EU, så rettighederne garanteres, og som er baseret på virkeligheden i et EU, der stadig er under opførelse, som har forskellige nationale retssystemer, og som har forskellige niveauer af adgang til elektronisk kommunikation.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil først lykønske fru Kauppi, ordføreren, med hendes fremragende arbejde, idet Retsudvalget takket være hende har fundet et kompromis, der blev vedtaget enstemmigt, så vidt jeg husker, hr. kommissær. Det er dermed et klart signal. Det vil forene selskabernes,

især de små og mellemstore virksomheders, behov for administrativ enkelhed og borgernes ret til information, samtidig med at medlemsstaterne har mulighed for at beholde deres krav til offentliggørelse, hvis de ønsker det.

Jeg er overbevist om, at Parlamentet vil følge Retsudvalgets henstilling. De 27 medlemsstater har hver deres traditioner. Nogle går ind for internettet alene. Andre bruger stadig mere traditionelle papirbaserede kommunikationsmetoder. Disse traditioner skal respekteres. Vi må ikke glemme, at 50 % af Europas befolkning ikke har adgang til internettet. Hvis informationerne kun er tilgængelige på én elektronisk platform, vil de borgere, der ikke har adgang til internettet, eller som foretrækker at bruge papir, ikke kunne få information om selskaber i deres region.

Parlamentet er efter min mening klar over, at det ville have katastrofale følger, hvis offentliggørelsen af juridiske og retlige bekendtgørelser i f.eks. regionale aviser blot blev afskaffet. Medlemsstaterne skal derfor kunne tilrettelægge udbredelsen af information via supplerende kanaler på bestemte betingelser.

Hr. kommissær! Dette er ikke en ideologisk forhandling. Mener De ikke, at De under de nuværende omstændigheder har andet at gøre end at hindre noget, som fungerer godt i medlemsstaterne?

Når man altid forsøger at forenkle, risikerer man nogle gange at gøre tingene mere komplicerede. Reduktion af omkostninger? Ja, men til hvilken pris? Lempelse af begrænsningerne for at forbedre konkurrenceevnen? Ja, men hvad sker der med konkurrenceevnen, når forenklingen i alvorlig grad truer med at skade en hel sektors økonomi? Der er et stærkt ønske om, at Kommissionen begynder at tage til efterretning, at vi støtter løsninger, som vil sætte den trykte presse i stand til at overvinde de problemer, den aktuelt står overfor.

De bør ikke være uimodtagelig over for medlemsstaternes traditioner. Ved at handle på denne måde er De ansvarlig for, at en række journalister risikerer afskedigelse, og en stor del af befolkningen kommer til at mangle information.

Vi ønsker et afbalanceret direktiv, der omfatter den elektroniske platform og det samlede gebyr. Vi er overbeviste om, at vi har opnået denne løsning, og De skal respektere Parlamentets afstemning.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Hr. formand! Parlamentet har længe talt om problemet med de unødvendige og høje administrationsomkostninger, som europæiske selskaber skal bære. Disse omkostninger gør det ikke kun vanskeligt at drive virksomhed, de repræsenterer også en hindring for at møde udfordringerne i den moderne og særdeles konkurrenceprægede globale økonomi.

Det er derfor glædeligt, at Kommissionen endelig har rettet opmærksomheden mod dette spørgsmål med et forslag om at anvende den hurtige procedure med henblik på at ændre det første og det ellefte selskabsdirektiv, hvilket vil bidrage til en hurtigere forbedring af erhvervsmiljøet for de europæiske selskaber. Hvad angår det første selskabsdirektiv, forekommer afskaffelsen af alle yderligere krav om offentliggørelse i den nationale lovgivning, som forøger selskabernes omkostninger, bestemt relevant. Den foreslåede elektroniske platform med alle informationer om selskaber er en økonomisk og lettilgængelig løsning, og det samme gælder det samlede gebyr, der skal dække alle omkostninger, dvs. både administrative omkostninger og omkostninger i forbindelse med kravene om offentliggørelse.

Forslaget vedrørende det ellefte selskabsdirektiv omhandler oversættelse og bekræftelse af dokumenter, der skal registreres i handelsregistret for en filial tilhørende et selskab, der er etableret i en anden medlemsstat. Den gensidige anerkendelse af oversættelser, som Kommissionen foreslår som en metode til at reducere den administrative byrde, vil bidrage til at reducere selskabernes omkostninger, samtidig med at oversættelsernes pålidelighed sikres. Endelig vil jeg lykønske ordføreren, fru Kauppi, med den fremragende betænkning.

Costas Botopoulos (PSE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil benytte mit privilegium som den sidste taler til at fremsætte en politisk bemærkning og to tekniske bemærkninger til det direktiv, vi drøfter.

Min politiske bemærkning er, at vi er vidne til et sjældent øjeblik i Parlamentet: fuldstændig enighed mellem alle fløje i Parlamentet fra højre til venstre om den retning, Parlamentet ønsker at føre bestemt lovgivningsinitiativ i. Flere medlemmer har understreget, og det vil jeg også gøre, den kendsgerning, at dette er en sjælden begivenhed, og at det nødvendigvis skal indgå i Kommissionens endelige beslutning.

Vi underminerer ikke Kommissionens forslag. Vi forsøger at modernisere det og gøre det mere menneskeligt, logisk og praktisk. Det var min politiske bemærkning.

Jeg har to korte tekniske bemærkninger: Med hensyn til spørgsmålet om offentliggørelse har flere medlemmer, herunder undertegnede, sagt, at det er absolut retfærdigt og rigtigt, at medlemsstaterne med meget begrænset adgang til internettet af sociale og finansielle årsager får mulighed for offentliggørelse i den trykte presse side om side med den generelle regel om elektronisk offentliggørelse.

Jeg vil kort kommentere spørgsmålet om oversættelse, som vi ikke har haft problemer med overhovedet. Muligheden for, at der kun skal være én bekræftet oversættelse, giver os en praktisk løsning. Spørgsmålet om oversættelse, som er rejst her, er ikke et spørgsmål om sprog. Det er et spørgsmål om gennemsigtighed. Det er ikke et spørgsmål om stil. Det er et praktisk spørgsmål, som kan løses meget enkelt ved at bekræfte oversættelsen.

Vi skal derfor skelne mellem politiske spørgsmål og tekniske spørgsmål. Vi underminerer ikke Kommissionens forslag, vi forbedrer det.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først sige, at, hvis Ieke van den Burg havde rejst dette spørgsmål i morges, ville jeg med glæde have drøftet det. Jeg spurgte Dem, om der var andre spørgsmål, De ville rejse, og hvis De havde det, ville jeg have drøftet disse spørgsmål med Dem. Hvis De havde rejst et hvilket som helst spørgsmål – herunder vejret i Irland – ville jeg også have drøftet det med Dem. Det har jeg ingen problemer med.

Jeg har slet ingen problemer med, hvad Parlamentet beslutter, fordi det er Parlamentets opgave og det, som De skal gøre. Men vi skal huske baggrunden for netop dette forslag, og jeg vil bede Dem forstå min holdning, ligesom jeg forstår Deres.

Dette særlige forslag blev fremsat i forbindelse med indsatsen for at reducere de administrative byrder for små selskaber. Det var en del af forenklingen af erhvervsmiljøet. Det er beregnet, hvad dette forslag vil opnå: en årlig reduktion af omkostningerne på 600 mio. EUR. Begrundelsen for at fremsætte dette forslag var derfor at reducere de administrative omkostninger for små virksomheder. Som jeg påpegede i mine tidligere bemærkninger, har Parlamentet hilst hele projektet om reduktion af omkostningerne velkommen i en række beslutninger.

Det var i den sammenhæng, at det blev fremsat. Ønsket om at sænke de administrative omkostninger og sikre forenkling for små virksomheder fik os til at fremsætte netop dette forslag.

De kan næppe forvente, at jeg accepterer ændringsforslag fra Parlamentet, som går i den fuldstændig modsatte retning, og som ikke reducerer de administrative omkostninger, men øger dem. Hvis Parlamentet mener, at fordelene ved at bevare tingene, som det ønsker det, vejer tungest i dette særlige tilfælde, så må det være sådan. Det er et fuldstændig legitimt synspunkt. Men det kan ikke forenes med den oprindelige målsætning, som De fremhævede, som var at reducere omkostningerne. Hvis Parlamentet og andre af alle de årsager, De har nævnt, mener, at det skal forblive sådan, kan De næppe forvente, at jeg erklærer mig enig med Dem i, at dette vil reducere de administrative omkostninger, når det modsatte er tilfældet – det vil faktisk øge omkostningerne i stedet for at reducere dem.

De ændringsforslag, som Parlamentets to udvalg har fremsat, betyder, at den eneste ændring, som medlemsstaterne skal indføre efter vedtagelsen af dette direktiv, er at gøre det obligatorisk at bruge en elektronisk platform. Vi vil ikke opnå en reduktion af den nuværende administrative byrde gennem de besparelser, vi forventede i vores oprindelige forslag, som i konsekvensanalysen vurderes til at beløbe sig til omkring 600 mio. EUR om året, som jeg sagde tidligere. Vedtagelse af et direktiv, som ikke fører til en reduktion, men kun til kosmetiske ændringer, vil bestemt sende et dårligt signal med hensyn til den overordnede reduktion af den administrative byrde, som vi har talt om.

Jeg vil derfor bede medlemmerne af Parlamentet om også at respektere min holdning. Hvis Parlamentets synspunkt følger den særlige linje – og der afholdes en afstemning i morgen – så er det Deres synspunkt, og det har De helt ret til at have. Det har jeg ingen problemer med. Men De må respektere min holdning, idet jeg næppe kan acceptere ændringsforslag, der går i den modsatte retning af det oprindelige formål med at fremsætte dette forslag. Vi skal ikke komme på kant med hinanden på grund af det, men jeg kan ikke vende tingene på hovedet og sige, at det, som Parlamentet gør, er helt fint, fordi det øger de administrative omkostninger i stedet for at sænke dem.

Jeg kan lytte til Deres begrundelser for at bevare tingene, som de er, og måske der er en vis validitet i dem, men det er ikke det, som vi begyndte med at gøre. Det er ikke derfor, vi fremsatte netop dette forslag. Så derfor vil jeg sige: C'est la vie!

Piia-Noora Kauppi, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg har en bemærkning til proceduren. Ieke van den Burg har allerede sagt, at det franske formandskab ikke har behandlet denne sag særlig godt. Vi har forsøgt at foreslå flere muligheder for trepartsmøder for at drøfte mulige kompromiser. Det franske formandskab ønsker desværre ikke at komme til disse møder. De ønsker ikke at organisere møder i Rådets arbejdsgruppe for at drøfte vejen frem. De er heller ikke til stede i dag for at drøfte dette meget vigtige spørgsmål.

Retsudvalgets synspunkt sikrer medlemsstaterne stor fleksibilitet. Det sikrer meget større fleksibilitet end min personlige holdning. Retsudvalgets holdning går dog så vidt, som vi overhovedet kan. Der er det eneste forslag, der i øjeblikket er fremsat i Parlamentet. Hvis Rådet ikke kan acceptere Parlamentets synspunkt, dvs. Retsudvalgets synspunkt – som vi skal stemme om i morgen – som vi har anmodet det om, så skal vi have en andenbehandling.

Vi kan ikke tillade, at Rådet leger med os. Hvis forslaget ikke vedtages i den fremlagte form af Parlamentet i morgen, vil processen helt sikkert blive forsinket. Så vil projektet måske ikke være parat inden valget, og der er risiko for, at Kommissionen trækker forslaget tilbage. Det ville efter min mening være skuffende, hvis Rådet ikke har et kvalificeret flertal bag sig og ikke fremsætter forslag til et kompromis.

Vi er villige til at drøfte kompromiser. Jeg ville personligt blive meget glad, hvis Rådet ville komme med et forslag på trepartsmødet, som vi derefter kunne basere kompromiset på, men det gemmer sig, kommer ikke til møder og organiserer ikke trepartsmøder. Det sætter os i en meget vanskelig situation.

Derfor er jeg oprørt over diskussionerne om proceduren. Jeg håber, at Kommissionen ikke trækker forslaget tilbage. Jeg håber, vi stadig kan opnå et kompromis, der er acceptabelt for alle medlemsstater og for Parlamentet.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

14. Europæisk statistik (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0349/2008) af Andreas Schwab for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske statistikker (KOM(2007)0625 – C6-0346/2007 – 2007/0220(COD)).

Andreas Schwab, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Allerførst: Jeg beklager, at kommissær McCreevy forlader Parlamentet, fordi han med denne sag kunne have oplevet afslutningen af en meget vellykket og relativt langvarig procedure i Parlamentet. Denne oplevelse er nu forbeholdt Dem, kommissær Almunia. Det glæder mig, at vi i dag kan afslutte en vellykket og langvarig proces under førstebehandlingen med en stor grad af enighed. Jeg vil først gerne – i modsætning til den forrige ordfører – takke det slovenske og franske formandskab for de vedvarende og til tider vanskelige forhandlinger, som De har gennemført for at opnå et kompromis.

Dette spørgsmål vedrører også reduktion af den administrative byrde, hvad angår statistik i EU, og for virksomheder på lokalt plan. Jeg mener derfor, at denne betænkning skal ses inden for rammerne af indsatsen for at reducere bureaukratiet. I Tyskland udgør andelen af omkostninger til officielle statistikker i henhold til beregninger foretaget af Deutsches Institut für Wirtschaftsforschung (det tyske institut for økonomisk forskning) mindre end 10 % af de samlede bureaukratiske omkostninger, når hele økonomien analyseres. Det svarer ca. til 230 mio. EUR. Hvis vi som EU virkelig tager fat om denne situation, vil vi efter min mening tage et vigtigt skridt hen imod mindre bureaukrati ved at reducere de statistikbaserede forpligtelser. Jeg takker kommissær Almunia for forslaget.

Nu vil jeg gerne drøfte den nye forordning om europæiske statistikker specifikt. Forordningen om europæiske statistikker udgør den retlige rygrad for indsamlingen af statistikker på europæisk plan. Selv om skyggeordførerne fra de andre grupper ikke er til stede i aften, vil jeg benytte lejligheden til at takke dem for det konstruktive samarbejde. Drøftelserne var ikke nemme, men de var frugtbare i sidste ende.

Forslaget indgår i en lang række af forslag til regulering, som Kommissionen i den indeværende valgperiode har fremsat på området for udarbejdelse og formidling af statistikker, og som er blevet behandlet i Økonomi- og Valutaudvalget. Vi har følgende ændringsforslag til indholdet af dette forordningsforslag. Vi omdefinierer det europæiske statistiske system og forankrer dets funktion i fællesskabsretten. Vi definerer de nationale statistiske kontors funktion i det europæiske statistiske system, samtidig med at vi sikrer, at

subsidiaritetsprincippet finder fuld anvendelse i medlemsstaterne, som det kræves, og vi efterstræber henvisning til adfærdskodeksen for europæiske statistikker i fællesskabsretten. I den henseende forsøges det at løse den vanskelige situation med hensyn til statistikker efter indførelsen af euroen i visse EU-medlemsstater. Endelig oprettes der ved forslaget to forskellige organer – en ESS-partnerskabsgruppe og et ESS-Udvalg – som sammen erstatter det hidtidige Udvalg for Det Statistiske Program.

Den klare afstemning i udvalget og de vellykkede trepartsforhandlinger viser, at der er opnået en sammenhængende retsakt. I de resterende minutter vil jeg gerne fremlægge denne retsakt igen med udgangspunkt i to vigtige problemer. Vi har sikret, at denne forordning i fremtiden vil give Eurostat mulighed for at få hurtigere og ubegrænset adgang til alle de statistiske oplysninger, der er nødvendige for at indsamle oplysninger om vigtige økonomiske kriterier. På den måde sikrer vi lidt mere gennemsigtige statistikker på europæisk plan, og dermed gør vi euroområdet lidt mere konkurrencedygtigt. Det er godt nyt, især i lyset af finanskrisen og de vanskelige drøftelser om det statistiske system.

Det er for det andet vigtigt, at denne betænkning styrker den videnskabelige uafhængighed af statistikker endnu mere. Det er et positivt signal til medarbejderne i denne sektor. Endelig er jeg taknemmelig for, at der er opnået et kompromis med alle medlemsstaterne. Jeg ved, selv om Rådets pladser er tomme i aften, at det ikke var nemt for mange mennesker, men med dette forordningsforslag kan vi tilfredsstille alle berørte parter, og vi kan være glade for forordningen. Jeg vil gerne takke Dem for at opmærksomheden og for det vellykkede samarbejde.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Officielle statistikker spiller uden tvivl en grundlæggende rolle i det moderne samfund. Institutioner, politikere, økonomiske aktører, markeder og enkeltpersoner bruger i stor stil statistikker til så nøjagtigt som muligt at beskrive udviklingen på f.eks. det økonomiske, sociale, miljømæssige eller kulturelle område.

Statistiske oplysninger understøtter politiske beslutningers gennemsigthed og åbenhed, og officielle statistikker er derfor et offentligt gode, som sikrer grundlaget for et velfungerende demokrati. På europæisk plan bliver europæiske statistikker stadig vigtigere for udviklingen, gennemførelsen, overvågningen og evalueringen af de politikker, der vedtages her i Parlamentet og i Rådet, og som Kommissionen foreslår.

Formålet med Kommissionens forslag, som drøftes i dag, er at revidere den grundlæggende ramme for indsamlingen af statistikker på europæisk plan. Jeg glæder mig over det solide arbejde, Parlamentet har udført i en konstruktiv ånd, og navnlig Andreas Schwab som ordfører og fru Ferreira – som ikke er her i dag, men som er repræsenteret af fru van den Burg – samt fru Starkevičiūtė, som arbejdede sammen med Eurostat og Kommissionen for at nå frem til denne forhandling.

Denne revision skyldes ændringer i samfundet og behovet for klarere at definere det europæiske statistiske systems rolle. Den tidligere forordning om emnet går tilbage til 1997, og der er siden sket mange ting, som har nødvendiggjort denne revision. Denne revision vil stimulere det veletablerede samarbejde mellem de nationale statistiske kontorer i de 27 medlemsstater og Eurostat og uden tvivl bidrage til at skabe forudsætninger for at imødegå fremtidens statistiske udfordringer.

Revisionen er endvidere kulminationen på en række foranstaltninger, som Kommissionen har gennemført siden 2005 med Parlamentets og Rådets støtte med henblik på at modernisere styringen af det europæiske statistiske system. I denne proces er Det Rådgivende Organ for Statistisk Styring på Europæisk Plan og Det Europæiske Rådgivende Udvalg vedrørende Statistik blevet oprettet, og de vil snart påbegynde deres arbejde.

I den henseende skal statistikmyndighederne, jf. forordningsforslaget, for at øge tilliden til europæiske statistikker være fagligt uafhængige, ligesom de skal sikre, at udarbejdelsen af europæiske statistikker er karakteriseret ved upartiskhed og høj kvalitet, i overensstemmelse med principperne i den europæiske adfærdskodeks for europæiske statistikker, der blev godkendt af Kommissionen i dens henstilling om medlemsstaternes og Fællesskabets statistikmyndigheders uafhængighed, integritet og ansvarlighed.

Blandt de principper, der er grundlaget for Kommissionens forslag og omhandlet i hr. Schwabs betænkning, vil jeg også nævnte målsætningen om, at forslaget til et forbedret regelsæt for europæiske statistikker især bør tilgodese nødvendigheden af at reducere virksomhedernes indberetningsbyrde og bidrage til opfyldelsen af den mere generelle målsætning om at reducere den administrative byrde på europæisk plan.

Jeg vil afslutte med endnu en gang at takke ordføreren, hr. Schwab, og hele Økonomi- og Valutaudvalget for deres fremragende arbejde for at sikre EU en mere solid og pålidelig statistisk struktur, som inden for rammerne af total sikkerhed vil vise sig særdeles nyttig i disse krisetider, hvor indsamlingen af statistikker om navnlig offentlige forhold vil spille en stadig vigtigere rolle.

Ieke van den Burg, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Der er tidspunkter, hvor politikere ønsker at påvirke de statistiske oplysninger – især i øjeblikket. Hvis statistikkerne om økonomien er så dårlige, ønsker man måske at fjerne dem og drømme, at tingene forholder sig anderledes, og at dette ikke påvirker forbrugerne osv.

Jeg er helt enig i det, som alle siger om denne betænkning: at anstændige, sande og retfærdige statistikker er et vigtigt politisk instrument, og at det er en vigtig begrundelse for at have uafhængige statistiske organer til at fremlægge disse statistikker.

Jeg vil også gerne lykønske ordføreren og Kommissionen med forslagene til denne forordning. Vi havde et godt samarbejde med Rådet for at nå til enighed om det, der er anført i denne betænkning. Det er vigtigt at have disse uafhængige organer for at have et tydeligt kontaktpunkt for Kommissionen i medlemsstaterne, og det er vigtigt, at det europæiske statistiske system gennemfører den adfærdskodeks for europæiske statistikker, som eksperter har fastlagt, i europæisk lovgivning. Det er efter min mening et godt resultat, og jeg håber, det vil fungere og hjælpe os med at afskaffe de dårlige statistikker og virkelig møde den recession, der kommer, og få klarere foranstaltninger til at modvirke den.

Margarita Starkevičiūtė, for ALDE-Gruppen. – (LT) Hr. formand! Vi drøfter et meget vigtigt dokument, som skal hjælpe med at reformere det europæiske statistiske system. Jeg vil ligesom mine kolleger påpege, at Parlamentets ordfører, arbejdsgruppen for statistisk reform og eksperter fra Rådet, formandskabet og Kommissionen har været meget grundige i udformningen af dette dokument. Det er et fremragende eksempel på vores fælles indsats. I de sidste par dage har vi måske tyngt af forskellige problemer bebrejdet hinanden, men hvis vi alle arbejder sammen, kan vi opnå virkelig gode resultater. ALDE-Gruppen støtter det fremlagte forslag og håber, at det vil fastsætte bestemmelserne for det statistiske område.

Statistikker skal først og fremmest være pålidelige og skal beskyttes mod påvirkning fra forskellige interessegrupper. Der opstår til tider tvivl i dag, navnlig med hensyn til kvaliteten af statslige finansielle statistikker. Når vi taler om statistikker om det finansielle marked, er der problemer med fortrolighed, og her skal vi også samarbejde med Den Europæiske Centralbank.

Kvaliteten af statistiske oplysninger afhænger ikke kun af kvaliteten af det arbejde, der udføres i specialiserede institutioner, men også af de anvendte metoder, og vi ønsker, at akademiske institutioner spiller en mere aktiv rolle i udarbejdelsen af disse.

Indsamlingen af statistiske oplysninger skal tilrettelægges mere effektivt ved hjælp af oplysninger fra eksisterende statslige registre og med anvendelse af generaliserede metoder, så virksomhedernes indberetningsbyrde reduceres. Der er bestemt mange uudnyttede reserver på dette område.

Økonomisk og social udvikling er dynamisk i dag, og statistiske oplysninger bør derfor præsenteres på en mere effektiv måde, så beslutninger kan træffes hurtigere. Vi må håbe, at den statistiske reform også vil hjælpe med at løse dette problem.

Det europæiske statistiske program finansieres over EU-budgettet. Jeg håber, at de fremlagte forslag vil hjælpe med at sikre bedre koordinering af disse programmer, så Fællesskabets kapitel kan udnyttes mere effektivt.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil blot gentage min tak til ordføreren og de medlemmer, der lige har talt, for deres fremragende arbejde. Som fru Starkevičiūtė kan vi ved at samarbejde opnå resultater, der er positive for alle. Jeg håber ligesom alle andre, at vi gennem disse fremragende statistikker snart vil kunne give borgerne gode nyheder om den økonomiske situation.

Andreas Schwab, ordfører. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Tak for de konstruktive bemærkninger til sidst og frem for alt for det konstruktive samarbejde. Jeg vil ikke gentage noget, som allerede er blevet sagt. Jeg vil derfor nævne to punkter, som er tænkt som en opfølgning på forhandlingen af denne betænkning. Det er for det første en kendsgerning, at vi taler om artikel 285 i traktaten om Den Europæiske Union, som omhandler statistikmyndighedernes videnskabelige uafhængighed. I denne betænkning lægger vi nu også stærk vægt på den faglige uafhængighed, som vi har konstateret, at der tidligere har været problemer med. Dette skal muligvis også forankres i den primære lovgivning på et tidspunkt for at sikre klarhed på lang sigt. Jeg vil dog udtrykkeligt tilføje, at det med hensyn til tysk lovgivning ikke betyder, at der kan være tale om uafhængighed af forskrifter om fagligt tilsyn.

Denne betænkning sætter for det andet i høj grad fokus på fastlæggelsen af prioriteter for indsamling og registrering af statistiske oplysninger. Det påpegede fru Starkevičiūtė også. Kommissær Almunia! Jeg håber, at vi ved at fastlægge disse prioriteter også kan reducere indberetningsbyrden for mellemstore virksomheder

på mellemlang sigt, da vi vil kunne søge efter de oplysninger, vi har brug til vores statistikker, på en endnu mere målrettet måde. Med dette i baghovedet vil jeg gerne takke Dem. Jeg håber, at afstemningen forløber hurtigt i morgen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

15. Mekanisme for betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne – Finansiell støtte til medlemsstaterne (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét:

– om betænkning (A6-0450/2008) af Pervenche Berès for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 332/2002 om indførelse af en mekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne (KOM(2008)0717 – C6-0389/2008 – 2008/0208(CNS));

– Kommissionens erklæring om finansiell støtte til medlemsstaterne.

Pervenche Berès, ordfører. – (FR) Hr. formand! Bag denne dunkle titel vurderer enhver betydningen af den forhandling, vi har i aften, efter Ungarns anmodning om finansiering, som først blev rettet til Den Internationale Valutafond (IMF). EU har undersøgt sagen for at finde ud af, på hvilke betingelser EU kan støtte en af medlemsstaterne.

Det er rigtigt, at der var en diskussion blandt medlemmerne af Økonomi- og Valutaudvalget om, hvorfor Ungarn først henvendte sig til IMF. Det er et spørgsmål til Ungarn som land og som medlem af EU i nogle år, men også til EU's institutioner. Vi har åbenbart på dette stadium ikke i tilstrækkelig grad været i stand til at udvikle et klima præget af tillid, solidaritet og samarbejde til at gøre det muligt for et land som Ungarn, der i øjeblikket befinder sig i en vanskelig situation, at tænke på, at landets første solidaritetscirkel bør være EU.

Jeg tror, at den plan, der er gennemført, nemlig mekanismen for betalingsbalancestøtte, på grundlag af artikel 119, der blev opnået på initiativ af Kommissionen og hr. Almunia, som jeg takker, i sidste instans vil muliggøre, at der findes en passende løsning sammen med IMF.

Tydeligvis mener vi desværre alle nu, at Ungarns situation ikke er et isoleret tilfælde, og at vi på en eller anden måde må konsolidere den stødpude, som vil gøre det muligt for EU at imødekomme sådanne anmodninger.

I det beslutningsforslag, som vi vedtog i Økonomi- og Valutaudvalget, og som plenarforsamlingen forhåbentlig støtter i morgen, anmoder vi Kommissionen om at undersøge, hvordan og hvorvidt bankerne i nogle af EU's medlemsstater har medvirket til at forværre denne situation. Jeg tror, at dette er vigtig information for Europa-Parlamentet i den kommende forhandling og derefter uden tvivl for Jacques de Larosières gruppe, som skal undersøge sagen.

Vi har også sagt, at vi faktisk tror, at det var Rådets forslag at hæve niveauet for mekanismer til en vis tærskel, som vi har accepteret. Vi mener nemlig, at dette måske ikke bliver den sidste diskussion, vi får med Kommissionen. På dette stadium forstår vi, at dette er grundlaget for enighed i forhandlingerne med Rådet, og derfor accepterer vi denne situation.

Vi håber, at Kommissionen, Rådet og Parlamentet alle i fremtiden vil godkende disse beløb, for i 2002, da Europa-Parlamentet stemte om den forordning, som vi nu ændrer, anmodede vi om, at der jævnligt ville blive foretaget en opdatering. Åbenbart må jeg desværre sige, at vi havde ret. Vi beder derfor Dem, hr. kommissær, om det igen, og jeg synes, det er rimeligt at anmode om, at det gennemføres på denne måde.

Endelig anmodede jeg i Økonomi- og Valutaudvalget om de redskaber og metoder, som nævnes i traktatens artikel 100, for at gøre det muligt for os at støtte nogle medlemsstater mere bredt og ikke blot, når det gælder problemer med betalingsbalancen. Desværre støttede Økonomi- og Valutaudvalget mig ikke på dette punkt, men jeg benytter min stilling som ordfører til indtrængende at bede Kommissionen om at undersøge denne mekanisme, som traktaten giver os, og som vi hidtil ikke har udnyttet fuldt ud.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, fru Berès, mine damer og herrer! Da grundlæggerne af EU udarbejdede Rom-traktaten, var de så forudseende i en af dens artikler at optage en mekanisme til at hjælpe medlemsstater, hvis betalingsbalance er alvorlig truet.

Denne forudseenhed i denne artikel i Rom-traktaten er bibeholdt i efterfølgende reformer af traktaten og findes nu i den nuværende traktats artikel 119. Efter mange år, hvor den ikke er blevet brugt, har Kommissionen nu benyttet dette lovmæssige grundlag til at støtte en medlemsstat, som havde behov for presserende hjælp, nemlig Ungarn.

Denne artikel i traktaten blev udviklet i en forordning i 2002, som vi har brugt i Ungarns tilfælde, og som vi nu foreslår at ændre, hvad angår maksimumsgrænsen for de beløb, som kan stilles til rådighed for at hjælpe medlemsstater, der oplever den slags vanskeligheder.

I går drøftede vi her i Parlamentet de 10 år med Den Økonomiske og Monetære Union. I eftermiddag har vi drøftet vi den økonomiske situation. I går og igen i dag har vi drøftet de problemer, som forårsages af denne situation, og desværre er der nogle EU-medlemsstater, som ikke deltager i euroområdet, og hvis makroøkonomiske og finansielle ubalancer gør dem særlig sårbare i betragtning af presset fra markedet.

I Ungarns tilfælde og i lyset af disse vanskeligheder henvendte de ungarske myndigheder sig på et tidspunkt til Den Internationale Valutafond (IMF). Straks efter denne henvendelse kontaktede IMF Kommissionen.

Som jeg har sagt til de ungarske myndigheder, var dette ikke den rette procedure for en medlemsstat. Den logiske procedure er først at henvende sig til de europæiske myndigheder og derefter, om nødvendigt – og det var det uden tvivl i Ungarns tilfælde – i fællesskab at henvende sig til IMF.

Jeg må sige til Dem alle, at IMF og dens administrerende direktør, hr. Strauss-Kahn, viste sig at være fuldstændig åben over for dette samarbejde mellem IMF og Kommissionen, de europæiske myndigheder og de EU-medlemsstater, som deltager i euroområdet og har behov for at få adgang til de faciliteter, som IMF stiller til rådighed.

I Ungarns tilfælde har vi samarbejdet. Selv om proceduren ikke var indledt korrekt, var det endelige resultat rigtigt, fordi vi samarbejdede. EU forsyner Ungarn med 6 500 mio. EUR inden for en samlet hjælpepakke til en værdi af 20 000 mio. EUR. Den samme fremgangsmåde bruges nu også for et andet land, men i dette tilfælde benyttes den rette procedure med først at henvende sig til de europæiske myndigheder og derefter i fællesskab at kontakte IMF.

Desværre viser det sig, at situationen er så vanskelig, at dette måske ikke er det sidste tilfælde. I det mindste skal vi være forberedt på, at der kommer andre tilfælde, andre medlemsstater, som har behov for denne type hjælp. Derfor stillede vi, samtidig med at vi foreslog Rådet at hjælpe Ungarn ved at benytte traktatens artikel 119 og forordningen fra 2002, et forslag om at hæve maksimumsgrænsen for den mekanisme, som er fastlagt i forordningen fra 2002, til 25 000 mio. EUR.

Forhåbentlig bliver vi ikke nødt til at anvende disse midler, men vi kan ikke udelukke muligheden. Hvis vi er nødt til at bruge dem, må vi vise vores solidaritet, ligesom grundlæggerne gjorde det i Rom-traktaten i 1957, og vi skal også planlægge en mulig hævelse af rammebeløbet til over 25 000 mio. EUR, hvis det viser sig at være nødvendigt. Når Parlamentet drøfter dette emne i fremtiden, hvis det viser sig at blive nødvendigt, vil jeg derfor anmode om, at det udviser samme beredvillighed, som jeg er glad for at være vidne til her i dag. Jeg vil anmode Parlamentet om hurtigt og fleksibelt at udtale sig om støtte, som på grund af selve dens art og karakter vil være presserende.

Der er elementer i Parlamentets beslutningsforslag sammen med forhandlingen om forslaget om at hæve rammebeløbet for betalingsbalancestøtte, som jeg tilslutter mig. Disse omfatter bekymringer om nogle af vores medlemsstaters sårbarhed og om behovet for at vurdere, hvordan vi kan beskytte os selv og de medlemsstater, der er berørt af denne særlige sårbarhed, som f.eks. Ungarn, men som måske også opstår for andre medlemsstater.

Vi er nødt til at gøre dette forsvar af stabiliteten af medlemsstaternes økonomier og økonomiske stillinger kompatibelt med fri bevægelighed for kapital og med de principper, hvorpå det indre marked er baseret. Vi må imidlertid være opmærksomme på, at vi er nødt til at reagere på unødige risici og situationer, hvor visse private interesser kunne true medlemsstaternes borgeres højere interesser og vores staters økonomiske og almene sikkerhed.

Jeg har taget forslagene i dette beslutningsforslag til efterretning. Vi vil vurdere disse i Kommissionen og rapportere om vores resultater til Økonomi- og Valutaudvalget. Som fru Berès sagde, vil vi også give disse til hr. de Larosière, således at hans gruppe kan forelægge sine resultater inden for den periode, der er afsat til dens arbejde, dvs. senest i marts.

Zsolt László Becsey, for PPE-DE-Gruppen. – (HU) Hr. formand! Faktisk står vi over for en trist situation, eftersom vi er nødt til at forhandle om en anmodning om øjeblikkelig støtte. Jeg vil imidlertid sige, at jeg kan fremsætte en positiv kommentar, fordi EU omsider, efter at have ledt længe – hvilket langt fra var let – har opdaget artikel 119 og det retsgrundlag, hvorpå der kan ydes en sådan støtte. I lang tid, som nyhederne fra Ungarn viser, kunne de ikke finde et retsgrundlag for at gøre dette.

Lad os undersøge grundene hertil, inden vi fortsætter. En af grundene er konvergens – som vi drøftede i går – eller snarere manglende konvergens. I de seneste år har der ikke været nogen geninvestering i kapitalbevægelser fra øst til vest inden for EU, og derfor har der været et enormt kapitaldræn fra østeuropæiske til vesteuropæiske medlemsstater. Dette betyder, at vi konfronteres med en fortsat uligevægt på betalingsbalancen, hvilket desuden vil forhindre en virkelig konvergens.

Det andet problem er, at overvågningssystemet åbenbart er mangelfuldt, eftersom de lande, som ikke har indført euroen, simpelthen stifter gæld i fremmed valuta. Hvis jeg har hørt rigtigt, har EU hidtil ikke haft fulde beføjelser – selv om EU efter min mening har et ord at skulle have sagt – til at give disse lande besked om at "være forsigtige og ikke tillade befolkningen og erhvervslivet at stifte endeløs og ufornuftig gæld i fremmed valuta, fordi det kunne volde problemer under en eventuel krise", og således er problemet faktisk opstået.

Derfor skal overvågningen udvides til også at dække dette, hvilket skulle være sket for længe siden, for som jeg siger, har Kommissionen meget at skulle have sagt i Central- og Østeuropa og kan åbne munden.

Krisen er nu opstået. Den ungarske regering gik først til Den Internationale Valutafond (IMF) af frygt, det ved vi, men den siger, at den selvfølgelig også forsøgte at henvende sig til EU, og at EU systematisk forsøgte at finde et retsgrundlag. Regeringen siger også, at den mangler tilstrækkelig kapacitet til at analysere krisen. Dertil vil jeg sige, at vi skal skabe denne. Det bør ikke være sådan, at alle er afhængige af IMF, hver gang de har brug for en kriseanalyse. Hvad vil omverdenen ikke tænke om os, hvis vi forsøger at bruge IMF-midler til at redde medlemsstater eller 1-1,5 mio. indbyggere fra en betalingsbalanceuligevægt?

En krisemekanisme vil ikke fungere, hvis systemet under en krise er nødt til at stoppe kapitaldræn fra et land uden for euroområdet, f.eks. når det gælder valuta, for det er under en krise, at drænet virkelig begynder. Ikke engang Den Europæiske Centralbank kan gøre ret meget, eftersom den til trods for dækning i forinter ikke virkelig ønsker at hjælpe med likviditetsproblemet, selv om det eneste, Ungarn havde brug for, var likviditet i fremmed valuta, eftersom bankerne ikke var i stor gæld.

Hvad angår den ungarske rapport, begyndte dens analyse af 2006 med en bedring af situationen. Det minder mig lidt om Tjernobyl i 1986, da der den første dag blev rapporteret, at der ikke var nogen problemer, og derefter blev situationen langsomt forbedret. Det endte med, at vi var bekymrede over, at der ville være en negativ stråling. Også i dette tilfælde glemmer alle det. Vi begyndte med, hvad der skete indtil 2006, og siden da har der været en alvorlig mangel på overvågning af valutastrømme.

Jeg vil gerne bemærke, at dette rammebeløb på 25 mia. EUR forekommer at være meget lavt. Det indebærer lige fra begyndelsen, at vi ønsker at samarbejde med IMF, selv om det er svært at forestille sig en mere terroriserende situation end at være afhængig af IMF.

Det ville selvfølgelig være meget vigtigt for Europa-Parlamentet, hvis det var involveret og samtidig handlede hurtigt. Efter min opfattelse sker disse to ting nu på én gang, og det er jeg både Kommissionen og Parlamentet taknemmelig for. Jeg vil imidlertid gentage, at vi bør skabe en mekanisme, som forhindrer en gentagelse af de forskellige uheld, som skete i forbindelse med den ungarske krise, og som ikke har medvirket til at øge EU's prestige i Central- og Østeuropa.

Szabolcs Fazakas, for PSE-Gruppen. – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Da jeg ikke er medlem af Økonomi- og Valutaudvalget, vil jeg gerne gribe dette problem an ud fra et andet perspektiv. Den finansielle krise i USA sidste år har nået Europa i år, og vores finansielle markeder, som vi anså for at være stabile, rystede i deres grundvold.

I stedet for at udtænke en samlet EU-løsning lykkedes det os først efter lang tøven at gribe krisen an med en individuel, harmoniseret reaktion, som koster hvert land flere milliarder euro. Disse individuelle, nationale

løsninger kan ikke være den rette måde til at tackle kriser i de nye EU-medlemsstater, som ikke er i stand til selv at flytte milliarder af euro. I begyndelsen stolede disse lande på, at denne internationale kreditkrise måske ikke ville berøre dem, eftersom deres banker ikke var involverede i tvivlsomme, spekulative oversøiske transaktioner.

Manglen på likviditet og tillidskrisen, som ledsagede den internationale finanskris, har imidlertid kraftigt rystet finanserne i de stater, som er afhængige af fremmed valuta, og de spekulative angreb på nationale valutaer bidrog yderligere til denne ustabilitet. I denne situation var det vigtigt, at de nye medlemsstater ikke blot modtog moralsk, men også konkret, materiel finansiel støtte fra EU, og at EU udvidede sin beskyttelse til også at omfatte de lande, som endnu ikke har tilsluttet sig euroområdet.

Dette er ikke blot solidaritet, som er inspireret af fundamentale europæiske værdier, men en fælles europæisk interesse i at undgå en dominoeffekt ved at sørge for, at ikke en eneste bank – for slet ikke at tale om et helt land – bliver insolvent.

Idet vi tager dette i betragtning, undersøger vi nu, om vi kan hæve rammebeløbet fra 12 mia. EUR til 25 mia. EUR. I denne sammenhæng forsynede Den Europæiske Centralbank Ungarn, som var hårdest ramt af krisen på pengemarkederne, med en redningspakke på 6,5 mia. EUR. Dette var en meget rimelig og værdig løsning, fordi Ungarn i årtier ikke blot gik i spidsen, når det gjaldt reformer og europæisk enhed, men også siden sidste år har halveret sit budgetunderskud på omkring 10 % i overensstemmelse med konvergensprogrammet, som blev vedtaget i 2006. Dette program er siden da systematisk gennemført, og underskuddet i år reduceres til 3 %.

For at den konsolideringsproces, som EU kræver, kan fortsætte, er der behov for hjælp fra internationale finansielle instanser. Som følge af finans- og kreditkrisen står hele verdensøkonomien nu over for vanskeligheder. Alligevel forsøger de enkelte EU-medlemsstater at klare disse med deres egne instrumenter og i overensstemmelse med deres egne meget specifikke mål. For at de nye medlemsstater, som ikke har sådanne instrumenter til rådighed, ikke skal blive tabere i processen, er det nødvendigt, at Europa for at overstå krisen ikke blot harmoniserer nuværende aktioner, men også vedtager en fælles europæisk strategi til at håndtere den økonomiske krise.

Jeg håber, at denne finansielle redningspakke danner det første trin på denne stige, og at vi, når den er vedtaget, vil kunne koncentrere alle vores bestræbelser om i fællesskab at løse krisen for realøkonomien.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg taler på UEN-Gruppens vegne om Rådets forordning om indførelse af en mekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne. Jeg vil gerne gøre opmærksom på følgende aspekter. For det første har situationen på de globale finansmarkeder en stadig større skadelig indvirkning på realøkonomien med det resultat, at BNP forventes at falde i 2009 i USA og i mange af EU's mest udviklede lande.

For det andet, eftersom disse lande udgør det vigtigste marked for de nye EU-medlemsstater, truer dette den økonomiske vækst der. Det vil derfor have en skadelig indvirkning på deres betalingsbalancer. For det tredje, når det er tilfældet, må vi absolut støtte, at rammebeløbet for EU's finansielle støtte hæves til 25 mia. EUR for hver medlemsstat, som ikke deltager i euroområdet, fordi kun et så højt rammebeløb vil garantere, at enhver støtte, der ydes af EU, bliver effektiv.

For det fjerde, hvis en medlemsstat, der ikke deltager i euroområdet, har behov for øjeblikkelig finansiel støtte, bør Rådet, Kommissionen og Parlamentet handle tilstrækkelig hurtigt for at forhindre, at tilliden til deres effektivitet undermineres.

Endelig glæder det os for det femte, at Kommissionen har reageret hurtigt på Ungarns finansielle behov, til trods for at Ungarn i første instans havde henvendt sig til IMF og ikke til Kommissionen.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Da jeg læste om det emne, som vi nu drøfter, betalingsbalanceproblemet, følte jeg mig som Marcel Proust med hans sandkage i "In Search of Lost Time". Der er en duft af 1950'erne og 1960'erne ved den måde, hvorpå vi griber problemet an.

Betalingsbalanceproblemet? Det er noget, vi skal afsætte 25 mia. EUR til. Hvorfor i alverden skulle vi gøre det? Er det, hvad vi gør i dag? Dette beløb er beregnet til de lande, de fattige lande, efter hvad jeg forstår, som er medlem af EU, men ikke deltager i ØMU'en, og som måske har brug for at blive reddet fra en skæbne, der er værre end døden, nemlig et betalingsbalanceproblem. Dette er i så tilfælde selvfølgelig skabt af EU selv. Det, vi her taler om, eksisterer faktisk ikke længere.

Mit eget land, Sverige, er en del af EU, som det loyalt støtter, idet det gennemfører alt, hvad der besluttet der, meget bedre end de fleste andre lande, men vi deltager ikke i ØMU'en. Det er efter min mening klogt. Hvis vi imidlertid nu oplevede problemer i Sverige, vil vi så få et betalingsbalanceproblem? Svaret er selvfølgelig nej. Naturligvis er det muligt at forestille sig, at Sverige kunne begynde at forvalte sin økonomi dårligt og opleve en meget højere inflationsrate og lønstigninger end andre lande. Hvad sker der så? Får vi et betalingsbalanceproblem? Nej, så falder den svenske krone i værdi for at kompensere for dette. Andet sker der ikke. Det er også tilfældet i andre lande i samme situation, f.eks. i Det Forenede Kongerige.

Hvad er problemet så? Problemet er, at, hvis disse lande er medlemmer af EU – som de bør være – men ikke af ØMU'en – som de ikke bør være – så skal de, som De ønsker, holde en fast valutakurs i forhold til euroen. Det værste tænkelige scenario er at være tvunget til at holde en fast valutakurs med ens vigtigste handelspartnere. Det er klart, at i et land, der forvalter sin økonomi dårligt, oplever en højere inflationsrate eller en strukturel tilbagegang inden for dets vigtigste eksportindustri, vil eksporten falde og importen stige. Pludselig opstår spørgsmålet, hvordan dette skal finansieres.

Dette er imidlertid en fuldstændig kunstig situation. Det er fuldkommen forældet, at lande, som ikke deltager i ØMU'en, vælger at fastsætte deres valutakurs og derefter skal reddes af IMF eller EU eller ligegyldigt hvem. Hvorfor skal dette for himlens skyld ske? Det er en form for økonomisk politik, som er fuldstændig forældet. Enten deltager et land i ØMU'en – det kun sommetider være hensigtsmæssigt, det er jeg enig i – eller også holder det sig uden for og står på egne ben med sin egen uafhængige monetære politik og sørger for sig selv. Hvis landet sørger for sig selv, vil der ikke ske noget særligt. Hvis det forvalter sig selv dårligt, vil valutaen falde for at kompensere for det. Dette er heller ikke særlig farligt.

Jeg vil derfor gerne påpege, at det, når vi diskuterer, om vi skal afsætte 25 mia. EUR til dette formål, er et formål, som faktisk overhovedet ikke er nødvendigt. Det er et problem, som vi selv har skabt, eller rettere som De selv har skabt. Gør en ende på det. De lande, som er medlemmer af EU, men som ikke deltager i ØMU'en, bør have et system med en flydende valutakurs. Så forsvinder problemet.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand! Grænsen for gensidig hjælp til en EU-medlemsstat, som ikke er medlem af euroområdet, og som oplever problemer med betalingsbalancen eller risikerer alvorlige problemer som følge af en generel uligevægt på betalingsbalancen, er i øjeblikket 12 mia. EUR. Eksemplerne fra Danmark og Ungarn viser, at konsekvenserne af finanskriser i nogle lande kan være så store, at denne grænse ville være for lav, hvis et større land var ude for en sådan krise.

Jeg vil derfor gerne fremhæve, at jeg tror, at den primære grund til at hæve denne grænse hverken er udvidelsen af EU eller det større antal lande, der ikke deltager i euroområdet, således som der står i begrundelsen. Vi må være klar over, at de finansielle problemer i nogle medlemsstater hovedsagelig skyldes en inkonsekvent økonomisk og social politik. Disse problemer forværres og skærpes af finanskrisen og skaber dermed pres for øget hjælp. Det er Ungarn netop et typisk eksempel på.

Jeg støtter, at grænsen for mellemfristet støtte hæves til 25 mia. EUR. Jeg støtter imidlertid også Europa-Parlamentets opfattelse, nemlig at der ikke er behov for at indføre en særlig proces, der gør det muligt for Kommissionen at ændre denne grænse uden for de sædvanlige beslutningsprocesser. Jeg tror, at en sådan fremgangsmåde stadig vil kræve overordentlig stor omhu, når det gælder støtteordningen, men også vil give tilstrækkelige muligheder for at handle.

Jeg nævner dette, fordi Ungarn er et skoleeksempel, eftersom landets politiske ledere i lang tid ikke har været i stand til at træffe beslutning om reformer og genopretningsforanstaltninger. I den endelige analyse kunne vedtagelsen og gennemførelsen af sådanne foranstaltninger også mindske virkningen af finanskrisen i landet og reducere behovet for finansiell støtte fra EU.

På den anden side må jeg imidlertid forsvare Ungarn, når det gælder den kendsgerning, at de nye regler for finansielle markeder ikke må tillade kraftige likviditetsstrømme fra datterbanker til moderbanker, og at der skal opretholdes en tilstrækkelig grad af overvågning af nationale centralbanker.

Det er rigtigt, at den, som handler i hast, måske betaler dobbelt så meget, men det er også rigtigt, at den, som tager i hast, ikke altid vil betale tilbage til tiden eller fuldt ud. Det er derfor væsentligt, at systemet opstiller klare regler for hjælp baseret på en ordning vedrørende genopretningsforanstaltninger, som dækker både planer og virkelige emner.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Lad mig begynde med kort at reagere på, hvad to medlemmer sagde. For det første vil jeg gerne påpege, at lande uden for euroområdet ikke behøver holde

en fast valutakurs i forhold til euroen. Polen er et eksempel på et land med en flydende valutakurs. For det andet vil jeg gerne sige, at selv et land, som har en perfekt indenrigspolitik, og som ikke begår fejl, kan blive ramt af krisen på grund af smittevirkningen. Selvfølgelig skyldes den ungarske situation i høj grad forkert regeringspolitik, men Ungarn var også blevet påvirket af kapitalflugt, som ikke var en følge af den ungarske situation, men havde eksterne årsager.

Jeg vil gerne støtte Kommissionens forslag. Efter min mening tager det hensyn til den kendsgerning, at vi alle er med i fællesmarkedet, og at enkelte landes situation har betydning for de andre lande. Vi bør derfor være opmærksomme på de bånd, som binder os, og have en fornemmelse af fælles ansvar over for vores partnere. Forslaget er også et udtryk for europæisk solidaritet, som bør være en af de vigtigste værdier, som ligger til grund for vores handlinger.

Beløbet på 25 mia. EUR, som Kommissionen foreslår, forekommer at være rimeligt, selv om der selvfølgelig kunne opstå situationer, som kræver flere penge, og derfor støtter jeg også forslaget om at give Kommissionen ret til at beslutte, at rammebeløbet ændres, hvis der er et tvingende behov for at gøre det. Det er min opfattelse, at anvendelse af den fuldstændige procedure med Parlamentets samtykke eller en høring af Parlamentet ville være upraktisk under sådanne omstændigheder. Lad os antage, at en krise opstår om sommeren, når Parlamentet ikke holder møde. Det er svært at forestille sig, at vi skulle vente i seks uger, indtil Parlamentet træder sammen, førend det pågældende land hjælpes. Jeg støtter derfor Kommissionens forslag om at give den ret til at hæve rammebeløbet i løbet af meget kort tid.

Lad mig også sige, at jeg synes, at forslaget mangler en henvisning til en mulig aktion fra Den Europæisk Centralbanks side. Banken ydede Ungarn et lån. Denne aktion bør koordineres, og jeg synes, at dette skal nævnes. Endelig mener jeg ikke, at forslaget skal henvise til traktatens artikel 100. Artikel 100 omhandler helt andre situationer og bør derfor behandles særskilt.

FORSÆDE: Edward McMillan-Scott

Næstformand

Edít Herczog (PSE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, fru Berès! Det er netop solidaritetsprincippet, som gør Europa til mere end en økonomisk sammenslutning og sætter den i stand til at vise elementer af et stærkt, politisk fællesskab. Da krisen begyndte, så det et øjeblik ud til, at Europa økonomisk og socialt ville blive delt i to, men takket være Kommissionens hurtige og effektive aktioner var vi i stand til at forhindre, at dette skete.

Ungarn henvendte sig først til EU for at anmode om hjælp. De 20 mia. EUR, som vi havde brug for i støtte, eller finansiering, ville det imidlertid ikke have været muligt at få udelukkende fra den kilde.

Jeg vil gerne takke kommissæren og Europa-Parlamentet for deres hurtige reaktion og for vores kollegers solidaritet, som viser værdien af at være europæisk.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Hr. formand! Forslaget om at ændre forordningen om støtte til medlemsstater, som ikke deltager i euroområdet, og hæve rammebeløbet fra 12 til 25 mia. EUR, hvis de rammes af alvorlige problemer med betalingsbalancen, er udarbejdet i sidste øjeblik.

Det vigtigste krav for at sikre, at disse ad hoc-foranstaltninger virker, er, at EU ikke begår de samme fejl som Den Internationale Valutafond (IMF), hvad angår modkrav. I IMF er hr. Strauss-Kahn alene ikke en garanti for en fornuftig politik. Vi kender kun alt for godt de chokbehandlinger, der i den gamle neoliberale stil blev anvendt for lande, som blev hærget af kriser.

Vi kender også alt for godt dem, som tidligere har haft fordel af dette. Jeg håber, at en bedre, mere bæredygtig stabilitet vil blive opnået ved at bruge EU-redskabet baseret på Ungarns eksempel. Ungarn viser os især, at EU er nødt til at indse, at det var den konservative opposition, som lagde hindringer i vejen for Ungarns premierminister, hvad angår stabilitet og reformforanstaltninger. Ungarn vil bestemt ikke opnå stabilitet ved udelukkende at reducere de sociale udgifter, som faktisk ikke er særlig store i forvejen. Dette vil kun hjælpe de antieuropæiske, højreorienterede populistere. Ungarn er faktisk under pres, især på grund af den hurtige devaluering af forint, som hedgefondene delvist har været ansvarlige for.

Hvad angår Island, har IMF vist, at det stadig påtvinger chokbehandlinger, f.eks. ved at pålægge høje grundrentesatser til skade for den pågældende nationaløkonomi, i dette tilfælde Islands nationaløkonomi. Jeg beder kommissæren om at tage hensyn til, at jeg ikke ønsker, at min nabo, Ungarn, havner i en social konflikt på grund af hjælpeforanstaltninger såsom denne, som er baseret på modkrav. Ungarn har brug for

tillidsskabende foranstaltninger, støtteforanstaltninger fra EU, som, når alt kommer til alt, vil hjælpe ikke blot Ungarn, men os alle sammen.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg tror, denne forhandling finder sted på det helt rigtige tidspunkt.

Jeg vil gerne minde Dem om, at Ungarn er det land, som har benyttet budgetunderskuddet allermest, nemlig minus 5 %. Dette viser os, at stabilitet i Ungarn også har en politisk baggrund. Der er ingen mening i, at vi i fremtiden overlader risiciene i forbindelse med en del virksomheder til staten, og det vil trods alt sige alle skatteyderne. I dette tilfælde er jeg fuldstændig enig med hr. Ettl i, at vi ikke kan bebyrde skatteyderne med risiciene i forbindelse med hedgefonde og lign., eftersom dette ville føre til begrænset købekraft.

Det er netop, hvad vi har brug for i Ungarn, nemlig større købekraft. Vi har brug for, at folk atter investerer i landet og i virksomhederne, og dette betyder, at vi har brug for skattenedsættelser, således at investeringer igen bliver mulige, ikke blot for virksomheder, men frem for alt for ansatte. Jeg tror, jeg drager de rigtige konklusioner. Afgørende faktorer er, at der ydes støtte, f.eks. til energieffektivitetsforanstaltninger, at der gives investeringsbonus, og at der foretages passende progressive afskrivninger.

Jeg vil gerne bede kommissionær Kovács, som kommer fra Ungarn, om at tage passende initiativer på europæisk plan.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg sad og så forhandlingen i mit kontor, men er nu kommet ned i salen for at fremsætte en, mener jeg, almen bemærkning.

I Irland har vi en bankgarantiordning på grund af finanskrisen, og vi har nu opnået større enighed i EU om, hvordan vi skal håndtere dette. Men vi er nu klar over, at vores banker bliver nødt til at rekapitalisere, og måske er det mere presserende, end vi troede i begyndelsen. Jeg vil gerne udtrykke håb om, at dette sker, fordi vi virkelig har et problem, som den foregående taler sagde. Vi har brug for folk, som bruger penge og investerer, og der er simpelthen ikke nogen kreditlinjer til rådighed. Jeg synes, det vigtigste er, at der hurtigt sker noget for at genoprette tilliden til og kapitalen i banksystemet.

Marian Złotea (PPE-DE). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg er glad for, at vi i aften har lejlighed til at drøfte et så vigtigt emne, nemlig den økonomiske krise, som berører ikke blot medlemsstaterne, men hele verden.

Vi er derfor nødt til at finde løsninger på dette problem. Gensidig bistand til medlemsstaterne bør være et af de skridt, der skal tages i denne retning. Når vi tager i betragtning, at vi ønsker, at EU-medlemsstaterne griber til denne fond, når det er nødvendigt, må vi bifalde de europæiske politiske ledes beslutning på topmødet i sidste uge.

Jeg tror, at den finansielle bistand til medlemsstaterne skal hæves til mindst 25 mia. EUR af én grund, nemlig at vi er nødt til at redde denne markedsøkonomi. Inden jeg slutter, vil jeg gerne udtrykke min tillid til, at vi træffer de foranstaltninger, der kræves for at afbøde de problemer, som vores borgere stilles over for, såsom arbejdsløshed. Vi ønsker alle det bedste for EU.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren, fordi han i dag med rette pegede på, at dette problem er knyttet til spørgsmålet om, hvordan kapitalens frie bevægelighed gøres kompatibel med makroøkonomiske nationers stabilitet. Jeg bryder mig ikke om, når mine kolleger siger, at dette er et problem for EU's fattige lande. Hvis Tysklands og Frankrigs økonomier voksede med 2 og 3 %, ville det ikke udgøre et problem for dem af os, som er integreret i fællesmarkedet. Hvis en eller anden slags pakke også kræves til at stimulere nationale økonomier, skulle den derfor gennemføres af de nævnte lande, og så ville vi ikke tale om stabiliseringsfonde. Vi behøver virkelig ikke disse penge, men garantier for, at det europæiske fællesmarked vil fungere ordentligt og vokse. Hvis der er sådanne garantier, som skal opnås gennem vores fælles bestræbelser, vil alle problemerne være løst.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for den støtte, som er udtrykt i de fleste taler, til Kommissionens beslutninger og forslag om dette emne.

Jeg vil fremsætte tre meget hurtige kommentarer til tre af de aspekter, som er taget op i Deres taler. For det første deler jeg hr. Becseys bekymring om de risici, som opstår ved, at familier og virksomheder stifter gæld i fremmed valuta, i lande, som har en flydende valutakurs, og som risikerer, at deres valutakurs fluktuerer meget kraftigt, således som det var tilfældet med Ungarn. Hr. Becsey kender min bekymring, fordi man sommetider ikke hører eller lytter tilstrækkeligt til den budgetmæssige og økonomiske overvågning, som vi

foretager i Kommissionen, eller fordi den ikke har den ønskede virkning, når der fremsættes kommentarer om den slags risici.

Jeg tror, vi er mere effektive, hvad angår budgetmæssig overvågning. Ungarns tilfælde er meget positivt i denne forstand i betragtning af den kraftige budgetmæssige tilpasning, som er sket i Ungarn mellem 2006 og nu. På den anden side har vi imidlertid ikke haft succes, når det gælder risici i forbindelse med gældsstiftelse i fremmed valuta. Jeg håber, at der fra nu af vil blive lyttet mere til den slags kommentarer og anbefalinger i betragtning af omstændighederne ikke blot i Ungarn, men også i andre EU-lande på grund af krisen og kraftig volatilitet i mange finansielle indikatorer, især valutakurser.

Hr. Lundgren er ikke længere til stede, men han fremsatte kommentarer, som var fuldstændig forkerte. Han kritiserede Ungarn og Kommissionen for at anbefale, at Ungarn skulle have en fast valutakurs, selv om situationen er præcis den modsatte. Med andre ord har Ungarn en flydende valutakurs, og fordi denne valutakurs fluktuerede kraftigt, blev problemerne forværret, og denne fluktuation var en af de faktorer, der forårsagede krisen, som førte til anmodningen om denne hjælp. Når der kritiseres, burde folk derfor sikre, at denne kritik er baseret på korrekte oplysninger og ikke på fuldstændig forkerte oplysninger. Hvis hr. Lundgren var blevet her indtil afslutningen af denne forhandling, ville han være blevet klar over, at hans oplysninger var fuldstændig forkerte. Eftersom han ikke er til stede, håber jeg, at en af Dem vil fortælle ham det.

Endelig, hvad angår hr. Rübig's kommentarer til underskuddet, er det ikke rigtigt, at Ungarn har et underskud på 5 %, da dette er blevet betydelig reduceret. I 2008 vil underskuddet ligge klart under dette tal, faktisk vil det være under 3 %, og i den forpligtelse, som Ungarn har indgået som en betingelse for denne hjælp, er målet for underskuddet for næste år 2,6 %. Hvis dette mål nås – og det håber jeg – stilles Ungarn derfor over for andre slags problemer. Det vil uden tvivl ske nu og i fremtiden, desværre, men i det mindste vil Ungarn ikke have et stort underskud til næste år.

Pervenche Berès, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg har fire kommentarer.

For det første anmoder kommissæren os om at reagere hurtigt og fleksibelt på alle nye anmodninger af denne art. Jeg synes, at Europa-Parlamentet har vist, at det kan være oppe på mærkerne. I dag accepterer vi, at rammebeløbet på 25 mia. EUR ændrer forordningen om betalingsbalancestøtte fra 2002, for så vidt som vi kender betingelserne for forhandling med Rådet, men selvfølgelig viser vi os åbne og rede til, desværre, at se på andre scenarier.

For det andet vil jeg minde Dem om, at en af de ting, vi kan lære af denne fase af europæisk integration, er, at den første solidaritetscirkel, diskussionscirkel, for alle medlemsstater, hvad enten de deltager i euroområdet eller ej, er EU. Jeg håber, at dette er tydeligt i dag for os alle, for institutionerne og for medlemsstaterne.

For det tredje konstaterer jeg med tilfredshed, at Kommissionen forpligter sig til at offentliggøre, eller først undersøge og derefter offentliggøre, både i Økonomi- og Valutaudvalget og i hr. de Larosières gruppe, det, vi kan lære af den situation, som har udviklet sig i Ungarn.

For det fjerde konstaterer jeg ligesom De, at alle under denne krise troede, at der ville være to transmissionskanaler for krisen, dels de komplekse finansmarkeder, dels realøkonomien.

Faktisk ser vi nu, at der er en tredje transmissionskanal, nemlig kapitalbevægelserne, som kan påvirke selv mindre komplekse, mindre uigennemsigtige finansmarkeder. Derfor er realøkonomiens og finansmarkedernes sammenfletning så vigtig. Disses omfang har vi efter min mening endnu ikke målt fuldstændigt. Desværre finder vi ud af mere dag for dag, og vi konfronteres med et anliggende, som kræver, at vi udviser fleksibilitet og kollektiv intelligens for at finde passende løsninger.

Jeg synes, at Parlamentet endnu en gang har vist, at det er i stand til og ønsker at medvirke til at finde passende løsninger på hvert nyt aspekt af denne krise i håbet om, at vi til sidst også vil finde, hvad vi behøver for at tage udfordringerne op i disse meget vanskelige tider.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 20. november 2008.

16. Modtagne dokumenter: se protokollen

17. Dagsorden for næste møde: se protokollen**18. Hævelse af mødet**

(Formanden hævede mødet kl. 22.50)